

Marc Levy
Te voi revedea

(continuarea romanului *Și dacă e adevărat...*)

Traducere din limba franceză de
Marie-Jeanne Vasiloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVY, MARC
Te voi revedea / Marc Levy; trad.: Marie-Jeanne Vasiloiu.
- București: Editura Trei, 2006
ISBN 973-707-067-4

Aceasta carte a fost tradusa după Marc Levy, Vous REVOIR, Editura
Robert Laffont, Paris, 2005

© 2005 Éditions Robert Laffont / Susanna Lea Associates

© Editura Trei, 2006
CP. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www. edituratrei.ro
ISBN: 973-707-067-4

„Totuși, gravitația nu poate fi făcută răspunzătoare pentru că ne cade cineva cu tronc”.
ALBERT EINSTEIN

Arthur își plăti nota la recepția hotelului. Îi mai rămânea destul timp ca să dea o raită prin cartier. Funcționarul de la biroul de bagaje îi înmână o recipisa pe care și-o îndesă în buzunarul hainei. Traversă curtea și o luă în sus, pe strada Beaux-Arts. Pavajul spălat cu jeturi puternice de apă se usca sub primele raze de soare. Pe strada Bonaparte, în câteva magazine, se simțea de pe acum animația. Arthur șovăi în fața unei vitrine de patiserie, dar apoi își văzu iar de drum. Puțin mai sus, clopotnița albă a bisericii Saint-Germain-des-Pres se contura pe fundalul cerului viu colorat al dimineții ce abia începea. Merse până în piața Fürstenberg, încă pustie. Un oblon de fier se ridica. Arthur o salută pe tânăra florăreasă îmbrăcată într-un halat alb, care îi dădea o încântătoare înfățișare de chimistă. Buchetele multicolore alcătuite de ea - adesea împreună cu el - împodobeau cele trei încăperi ale micului apartament pe care, cu două zile în urmă, Arthur încă îl mai ocupa.

Florăreasa îi răspunse la salut, fără să știe că n-avea să-l mai revadă.

În ajunul week-end-ului, când îi înapoiase portăresei cheile, închisese ușa peste câteva luni de viață trăite în străinătate și peste cel mai extravagant proiect arhitectural pe

care îl realizase: un centru cultural franco-american.

Poate că avea să se întoarcă, într-o bună zi, însoțit de femeia care îi ocupa toate gândurile, pentru a-i arăta străzile înguste din acest cartier, pe care îl iubea atât de mult. Ar merge împreună de-a lungul malurilor Senei, unde prinsese gustul plimbărilor chiar și în zilele ploioase, frecvente în capitală.

Se așeză pe o bancă, să scrie scrisoarea care îi stătea pe inimă. Când ajunse aproape de sfârșit, închise plicul din hârtie Rives, fără să-l lipească, și-l băgă în buzunar. Se uită la ceas și o luă înapoi spre hotel.

Taxiul n-avea să mai întârzie mult; avionul urma să decoleze peste trei ore.

În seara asta, după lunga absență pe care și-o impusese, avea să se întoarcă în orașul lui.

1.

Cerul de deasupra golfului San Francisco părea cuprins de flăcări roșietice. Prin hublou, se zărea Golden Gate, ieșind din vălătucii de ceață. Avionul se înclina la verticala Tiburonului, începu să piardă încet din înălțime, îndreptându-se spre sud, și viră din nou, survolând San Mateo Bridge. Din interiorul cabinei, îți lăsa impresia că avea să alunece în felul acesta spre mlaștinile sărate, care străluceau cu mii de focuri.

*

Decapotabila Saab se strecură printre două camioane și tăie, în diagonală, trei benzi, fără să-i pese de semnalele făcute de farurile câtorva șoferi nemulțumiți. Părăsi autostrada 101 și izbuti, la țanc, să o ia pe breteaua care ducea la aeroportul internațional San Francisco. Ajuns în josul pantei, Paul încetini, ca să verifice direcția, pe panourile indicatoare. Se înfurie fiindcă greșise intersecția și făcu marșarier pe mai bine de o sută de metri, ca să găsească intrarea parării.

*

În cockpit, ordinatorul de bord indica altitudinea de șapte sute de metri. Peisajul se schimbă din nou. O mulțime de turnuri, unele mai moderne ca altele, se decupau în lumina asfințitului. Voleturile aripilor se desfăcură, măbind sustentanța aparatului și îngăduindu-i să-și reducă tot mai mult viteza. Zgomotul surd al trenului de aterizare nu întârzie să se facă auzit.

*

În interiorul terminalului, panoul de afișare indica deja că zborul AF007 tocmai aterizase. Paul țâșni, cu sufletul la gură, de pe scara rulantă și se năpusti spre pasaj. Marmura era alunecoasă, el derapă la viraj, se apucă la timp de mâneca unui comandant de bord, care mergea în sens opus, abia dacă avu timp să se scuze și o rupse iar la fugă, ca nebunul.

*

Airbus-ul A340, de la Air France, înainta încet pe pistă; botul lui ciudat se apropia într-un chip impresionant de geamul terminalului. Zgomotul motoarelor se stinse într-un lung șuierat, iar pasarela de pistă fu desfășurată până la fuselaj.

*

În spatele barierei de la sosirile internaționale, Paul se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi încercând să-și tragă sufletul, ușile culisante se dădură în lături și valul primilor pasageri începu să se reverse în sala de așteptare.

În depărtare, o mână se agita în mijlocul mulțimii; Paul își croi drum printre oameni și ieși în întâmpinarea celui mai bun prieten al său.

- Mă strângi cam tare, îi spuse Arthur lui Paul, care îl îmbrățișa.

O chioșcăreasă îi privea înduioșata.

- Potolește-te, chestia asta devine jenantă, insistă Arthur.

- Nici nu știi ce dor mi-a fost de tine, zise Paul, trăgându-l

spre ascensoarele care duceau la parcare. Prietenul lui îl privi în zeflema.

- Ce-i cu cămașa asta hawaiana de pe tine? Te crezi Magnum?

Paul se privi în oglinda liftului și făcu o strâmbătură, încheindu-și un nasture de la cămașă.

- Am fost la Delahaye Moving, ca să-ti deschid noul apartament, continuă Paul. Oamenii care s-au ocupat de mutare ți-au adus cutiile alaltăieri. Am făcut puțină ordine cum am putut și eu. Ai cumpărat tot Parisul sau le-ai mai lăsat totuși și lor două-trei lucruri prin magazine?

- Îți mulțumesc că ai avut grijă de toate; apartamentul e bun?

- Ai sa vezi, cred că o să-ți placă; și, pe urmă, nu ești departe de birou.

De când terminase Arthur impunătoarea construcție a centrului cultural, Paul făcuse tot ce i-a stat în putința ca să-l convingă să se întoarcă la San Francisco, pentru că nu izbutise să umple cu nimic golul lăsat în viața lui de plecarea celui pe care îl iubea ca pe un frate.

- Orașul nu s-a schimbat cine știe ce, spuse Arthur.

- Noi am construit două turnuri între străzile a 14-a și a 17-a, un hotel și niște birouri, și tu zici că orașul nu s-a schimbat?

- Cum merge biroul de arhitectură?

- Dacă lăsăm deoparte problemele pe care le-am avut cu clienții tăi parizieni, totul merge aproape bine. Maureen vine din concediu peste două săptămâni; ți-a lăsat un bilet la birou, moare de nerăbdare să te revadă.

Pe toată durata șantierului de la Paris, Arthur și asistenta lui vorbiseră de mai multe ori pe zi; ea îi rezolvase toate afacerile în curs.

Paul aproape că rată ieșirea de pe autostradă și o tăie din nou pe diagonală, ca să ajungă la breteaua ce deservea strada a 3-a. Un concert de claxoane salută periculoasa manevra.

- Îmi pare rău, zise el, privind în oglinda retrovizoare.

- Oh, fii pe pace, după ce ai avut de-a face cu piața Etoile, nu te mai sperie nimic.

- Ce-i aia?

- Locul cu cele mai mari ambuteiaje din lume. Mai dihai ca mașinuțele de la Luna Park. Și unde mai pui că e gratuit!

Arthur profitase de ocazie că se opriseră la intersecția cu Van Ness Avenue, ca să ridice capota. Acoperișul se plie cu un scrâșnet îngrozitor.

- Nu mă pot hotărî să mă descotorosesc de mașina asta, spuse Paul. E ea cam reumatică, dar ține la tăvăleală.

Arthur coborî geamul și trase în piept aerul mării.

- Și? Cum e Parisul? Întreabă Paul, plin de entuziasm.

- Cu mulți parizieni!

- Și parizienele?

- Tot elegante!

- Dar tu și parizienele? Ai avut aventuri?

Arthur îi răspunse după o pauză.

- Nu m-am călugărit, dacă la asta se referă întrebarea ta.

- Eu îți vorbesc despre chestii serioase. Ești îndrăgostit?

- Dar tu? Întreba Arthur.

- Burlac!

Mașina Saab o lua pe Pacific Street, înspre nordul orașului. La intersecția cu Fillmore, Paul se opri la bordură.

- Iată-ne în fața noului tău *home sweet home*. Sper să-ți placă; dacă nu te simți bine aici, o să putem aranja cu agenția imobiliară. Nu e simplu să alegi pentru altcineva...

Arthur își întrerupse prietenul; era sigur de pe acum că locul îi va plăcea.

Traversară holul micului imobil, încărcăți de bagaje. Liftul îi duse la etajul trei. Trecând pe culoar, prin dreptul apartamentului 3B, Paul îl informa pe Arthur că îi văzuse vecina. „O frumusețe”, șopti el, răsucind cheia în broasca ușii din față.

Din salon, privirea cădea pe acoperișurile din Pacific Heights. Noaptea înstelată intră în încăpere. Muncitorii de la mutări așezaseră ici-colo mobila sosită din Franța și montaseră planșeta de arhitect în fața ferestrei. Cutiile cu cărți fuseseră golite, iar conținutul lor umplea deja rafturile bibliotecii.

Arthur se apucă imediat să mute mobila, așezând canapeaua cu fața spre fereastră și împingând cele două fotolii spre micul șemineu.

- Văd că nu te-ai dezbărat de maniile tale.

- E mai bine așa, nu?

- E perfect, răspunse Paul. Acum îți place?

- Mă simt la mine acasă!

- Ești din nou în orașul tău, în cartierul tău și, cu puțin noroc, în viața ta.

Paul îl duse să vadă celelalte camere; dormitorul, mobilat deja cu un pat mare, două noptiere și o consolă, avea dimensiunile potrivite. O rază de lună se strecura pe ferestruica băii de alături. Arthur o deschise imediat: priveliștea văzută de acolo era frumoasa.

Paul murea de necaz că trebuia să-l lase de unul singur chiar în seara venirii lui, dar avea o cina de lucru; biroul concura pentru un proiect important.

- Aș fi vrut să merg cu tine, spuse Arthur.

- Cu mutra asta, a ta, de „decalat orar”, mai bine rămâi acasă! Trec mâine să te iau la masă.

Paul îl strânse pe Arthur în brațe și îi mai spuse o dată cât era de bucuros că s-a înapoiat. Ieșind din baie, se întoarse și îi arată, cu degetul, pereții încăperii.

- Ah! Apartamentul asta are o particularitate formidabilă, pe care încă n-ai observat-o.

- Care? întrebă Arthur.

- Nici un dulap!

*

În inima orașului San Francisco, un Triumph verde și strălucitor o lua, cu mare viteză, pe Potrero Avenue. John Mackenzie, paznicul-șef al parcurii de la San Francisco Memorial Hospital, își puse jos ziarul. Recunoscuse zgomotul atât de deosebit, scos de motorul cu care era dotată mașina tinerei doctorițe, chiar de când aceasta trecuse de intersecția cu Strada 22. Pneurile decapotabilei scrâșniră în fața gheretei. Mackenzie se dădu jos de pe taburet și se uită la capota intrată sub barieră până în dreptul parbrizului.

- Trebuie să-l operați de urgență pe decan sau faceți asta doar ca să-mi dați mie emoții? întrebă paznicul, clătănând din cap.

- Nițică adrenalină nu-i poate face nici un rău inimii

dumitale; ar trebui să-mi mulțumești, John. Acum, mă lași să intru? Te rog.

- În seara asta nu sunteți de gardă, n-am nici un loc rezervat pentru dumneavoastră.

- Mi-am uitat în dulap manualul de neurochirurgie, nu intru decât un minut.

- Munca și bolidul asta, al dumneavoastră, or să vă dea gata, până la urmă, domnișoară doctor. E liber la 27, în fund, pe dreapta.

Lauren îi mulțumi, cu un zâmbet, paznicului; bariera se ridică, iar ea apăsă imediat pe accelerație: din nou, scrâșnetul pneurilor. Vântul îi îndepărtă câteva șuvițe de păr de pe frunte, descoperind cicatricea unei răni vechi.

*

Singur în mijlocul salonului, Arthur se familiariza cu locurile. Paul îi instalase o micuță combină stereo, pe una dintre etajerele bibliotecii. Dădu drumul aparatului și începu să golească ultimele cutii îngrămădite într-un colt. La ușă, se auzi soneria. Arthur traversă camera. O încântătoare bătrânică îi întindea mâna.

- Rose Morrison, sunt vecina dumitale!

Arthur o invită să intre, dar ea îl refuză.

- Aș fi fost tare încântată să stau la taclale cu dumneata, spuse ea, dar am o seară deosebit de încărcată. Bun, să ne punem, așadar, de acord: fără rap, fără techno, eventual niște R & B, dar numai de-ăla bun; cât privește hip-hop-ul, rămâne de văzut. Dacă ai nevoie de ceva, orice ar fi, suni la mine, dar ceva mai tare, fiindcă sunt fudulă de ureche!

Apoi, Miss Morrison traversă la loc culoarul. Înveselit, Arthur rămase câteva clipe pe palier, după care se apucă iar de treabă.

După o oră, stomacul, care începuse să-l usture, îi aduse aminte că, de la masa luată în avion, nu mai mâncase nimic. Deschise frigiderul fără prea mari speranțe și descoperi, surprins, o sticlă de lapte, un pachet de unt, o pungă cu pâine tăiată felii, niște paste proaspete și un bilețel de la Paul, care îi ura poftă bună.

*

Sala de așteptare de la Urgențe era ticsită. Până și cel mai mic colțisor era ocupat cu brancarde, scaune rulante, fotolii, banchete. În spatele peretelui de sticlă de la recepție, Lauren consulta lista cazurilor primite. Numele pacienților care fuseseră deja tratați abia dacă aveau răgazul să dispară de pe panoul mare și alb, că, în locul lor, apăreau altele.

- Am ratat cumva un cutremur? i se adresă ea, pe un ton ironic, asistentei de la recepție.

- Dumnezeu te-a adus, suntem depășiiți.

- Văd! Ce s-a întâmplat? zise Lauren.

- O remorcă s-a desprins de un camion și, după aia, s-a oprit în vitrina unui supermagazin. Douăzeci și trei de răniți, dintre care, zece grav. Șapte sunt în boxele din spatele meu, trei la scanner; am dat un bip la reanimare, ca să ne trimită întăriri, continuă Betty, întinzându-i un teanc de dosare.

- Ne așteaptă o seară frumoasă! trase concluzia Lauren, îmbrăcând un halat.

Intră în prima sală de consultații.

Tânăra femeie adormită pe pat trebuie să fi avut vreo treizeci de ani. Lauren îi citi rapid fișa. Un firisor de sânge se scurgea din urechea stângă a rănitei. Deprinsă cu aceste semne clinice, interna își luă mica lampă-stilou, agățată de buzunarul halatului și ridică pleoapele pacientei, dar pupilele acesteia nu reacționau la fasciculul de lumină. Doctorița examinează extremitățile vineții ale degetelor tinerei femei și îi lăasă încetșor mâna. Din scrupulozitate, ea îi puse stetoscopul la baza gâtului, după care o acoperi cu cearșaful peste față. Lauren se uită la ceasul de pe perete, făcu o însemnare pe coperta dosarului, ieși din încăpere și se duse în boxa alăturată. Pe foaia de observație lăsată pe pat, ea notase că decesul avusese loc la ora 20 și 21 de minute: ora unei morți se cuvine a fi la fel de bine precizată ca și cea a unei nașteri.

*

Arthur inspectă toate colțurile bucătăriei, deschise fiecare sertar și, în cele din urmă, stinse focul de sub ceainicul care bolborosea. Ieși din apartamentul lui, traversă palierul și

sună la ușa vecinei. Fiindcă nu primise nici un răspuns, se pregătea să facă stânga împrejur, când ușa se deschise.

- Asta înseamnă pentru dumneata să „suni tare”? zise Miss Morrison.

- Nu voiam să vă deranjez; aveți cumva niște sare?

Miss Morrison îl privi, consternată.

- Nici nu-mi vine să cred că bărbații încă se mai folosesc de niște procedee așa de răsuflăte pentru a agăța!

În ochii lui Arthur se citea neliniștea. Bătrânică pufni într-un răs sincer.

- Ar trebui să-ți vezi mutra! Intră, condimentele sunt în coșulețul de lângă chiuvetă, zise ea, arătându-i chicineta de lângă salon. Ia tot ce-ți trebuie; eu te las, sunt foarte ocupată.

Și dădu fuga să se așeze din nou în fotoliul din fața televizorului. Arthur trecu în spatele barului și urmări, intrigat, părul alb al lui Miss Morrison, care se agita pe după spătarul fotoliului.

- Bun, drăguță, fă ce vrei: rămâi, pleacă, dar fără zgomot. Într-o clipă, Bruce Lee o să facă un kata incredibil și o să-l bumbăcească bine pe prăpăditul asta de șef de triadă, care începe să mă calce pe nervi.

Bătrânică îi făcu semn să se așeze în fotoliul vecin, dar în tăcere!

- După ce se termină scena asta, ia din frigider farfuria cu friptură rece și vino să vezi cu mine sfârșitul filmului, n-o să-ți pară rău! La urma urmei, e mai bine întotdeauna să iei cina în doi, decât de unul singur!

*

Bărbatul prins în chingi, de masa de operație, suferise multiple fracturi de gambă; și, luându-i în considerație paloarea fetei, „a suferi” era tocmai cuvântul potrivit.

Lauren deschise dulapul cu medicamente, pentru a lua o mică fiolă de sticlă și o seringă.

- Nu suport injecțiile, gemu pacientul.

- Aveți amândouă picioarele rupte, și vă sperie un ac!? Bărbații nu vor înceta niciodată să mă uimească!

- Ce injecție îmi faceți?

- Una cu cel mai vechi remediu din lume împotriva

durerii.

- E toxic?

- Durerea provoacă stres, tahicardie, hipertensiune și lasă sechele mnezice¹ ireversibile... credeți-mă, e mai nocivă decât câteva miligrame de morfină.

- Mnezice?

- Ce meserie aveți, domnule Kowack?

- Am un garaj.

- Atunci, va propun un târg: lăsați-vă sănătatea pe mâna mea, iar eu o să-mi las, într-una din zile, Triumph-ul pe mâna dumneavoastră, să-i faceți tot ce veți crede de cuviință.

Lauren băgă acul în cateter și apăsă pe pistonul seringii. Introducând alcaloidul în sângele lui Francis Kowack, avea să-l scutească de suferință. Lichidul opiaceu pătrunse în vena bazilară și, imediat ce atinse trunchiul cerebral, inhibă mesajul neurologic al durerii. Lauren se așeză pe un mic taburet cu roțile și șterse fruntea pacientului, supraveghindu-i respirația. Omul se liniștea.

- Acest produs se numește morfină, de la zeul Morfeu, așa că, acum, odihniți-vă! Ați avut mare noroc.

Kowack își înalță ochii spre cer.

- Îmi făceam și eu cumpărăturile liniștit, la raionul de produse congelate, mormăi bărbatul. Și, când acolo, a dat peste mine un camion care mi-a făcut picioarele praf. După dumneavoastră, ca medic, care ar fi definiția exactă a norocului?

- Faptul că nu sunteți în boxa de alături!

Perdeaua sălii de consultații alunecă pe suportul ei. Profesorul Fernstein avea aerul său obișnuit din zilele rele.

- Credeam că, în week-end-ul ăsta, ești liberă și te odihnești! zise Fernstein.

- Credința este o problema de religie! îi răspunse, fără să stea pe gânduri, Lauren. N-am făcut altceva decât să trec pe aici, dar, după cum puteți constata, nu ducem lipsa de lucru, adăugă, continuându-și consultația.

- Rareori ducem lipsă de lucru la Serviciul de Urgențe. Dacă te joci cu sănătatea dumată, te joci și cu a pacienților. Câte ore de gardă ai făcut săptămâna asta? Dar nu văd de ce

¹ Mnezic, ă (adj.) - relativ la memorie (N. t.)

te mai întreb; ai să-mi ripostezi iar că, atunci când iubești, nu stai să socotești, zise Fernstein, ieșind, furios, din boxă.

- E și cazul, bombăni Lauren, punându-și stetoscopul pe pieptul garajistului, care o privea, terorizat. Fiți pe pace, eu sunt mereu în cea mai buna formă, iar el mereu ursuz, așa cum vedeți.

Intră și Betty.

- Mă ocup eu de el, îi spuse lui Lauren. E nevoie de tine alături, suntem cu adevărat depășiți.

Lauren se ridică și o rugă pe asistentă s-o sune pe maicăsa. Urma să rămână aici toată noaptea și trebuia să se ocupe cineva de cățelușa ei, Kali.

*

Miss Morrison spăla farfuriile; Arthur ațipise pe canapea.

- Cred că e timpul să te duci la culcare.

- Și eu cred, zise Arthur, întinzându-se. Mulțumesc pentru această seară.

- Bun venit în Pacific Street, 212. De felul meu, sunt - uneori - prea discretă, dar dacă ai nevoie de ceva, poți să suni întotdeauna la ușa mea.

Pe când păăsea încăperea, Arthur observă un cățeluș alb cu negru, tolănit sub masă.

- Ăsta-i Pablo, spuse Miss Morrison. Când te uiți așa, la el, zici că-i mort, însă nu face altceva decât să doarmă, e activitatea lui preferată. De altfel, e vremea să-l trezesc, ca să-l duc la plimbare.

- Vreți să mă ocup eu de el?

- Du-te mai bine la culcare; în halul în care ești, mi-e teama că am să vă găsesc mâine dimineața pe amândoi sforăind la picioarele unui copac.

Arthur îi spuse noapte bună și se duse la el. Ar fi vrut să mai aranjeze câte ceva prin casă, dar oboseala îi frânse elanul.

Lungit pe pat, cu mâinile sub cap, aruncă o privire prin crăpătura ușii. Cutiile de carton stivuite în salon îi trezeau amintirea unei nopți mai de demult, când se instala la ultimul etaj al unei case în stil victorian, nu departe de aici.

Trecuse de ora două noaptea, și asistenta șefă o căuta pe Lauren. În cele din urmă, sala de așteptare de la Urgențe se golise. Profitând de această acalmie, Betty hotărî să aprovizioneze din nou dulapurile de medicamente din sălile de consultație. O luă în sus, pe culoar, și dădu deoparte perdeaua ultimei boxe. Ghemuită pe pat, Lauren dormea dusă. Betty trase pânza la loc și se îndepărtă clătînând din cap.

2

Arthur se trezi pe la prânz. Lumina blândă a soarelui aflat la zenit intra pe fereastra salonului. Își pregăti un mic dejun frugal și îl sună pe Paul, pe mobil.

- Salut, Baloo, îi răspunse prietenul lui, văd că ai făcut turul cadranului.

Paul îi propuse să meargă la masă împreună, dar Arthur avea în cap un alt proiect.

- Pe scurt, zise Paul, am de ales: ori te las să mergi pe jos până la Carmel, ori te duc eu.

- Nici măcar! Aș vrea să trec pe la garajul tatălui tău vitreg, să-mi recuperez Fordul și să mergem amândoi acolo.

- Mașina ta n-a mai circulat din vremuri imemorabile; vrei să-ti petreci week-end-ul pe autostradă, așteptând să fii depanat?

Dar Arthur îi aminti că break-ul avusese parte de perioade de odihnă și mai lungi, și, apoi, cunoscând pasiunea pentru automobilele vechi, pe care o avea tatăl vitreg al lui Paul, mai mult ca sigur că i-l bibilise.

- Bătrânul meu Ford din anii '60 este mai zdravăn decât cabrioleta ta preistorică.

Paul se uită la ceas: îi mai rămâneau câteva minute, ca să sune la garaj. Dacă nu avea nimic de obiectat, Arthur putea veni după el acolo.

La orele cincisprezece, cei doi prieteni se aflau în fața garajului. Paul răsuci cheia în broască și intră în atelier. Printre vehiculele poliției, aflate în reparație, lui Arthur i se păru că recunoaște o veche ambulanță ce dormea sub prelata ei. Se

apropie, ca să ridice un colț al husei. Masca radiatorului avea un aer nostalgic. Arthur ocoli mașina, șovăi și, în cele din urmă, deschise ușa din spate. În interiorul cabinei mari, o targă acoperită cu un strat gros de praf îi redeștepta atâtea amintiri, încât Paul fu nevoit să-și ridice glasul, ca să-l scuture pe Arthur din reverie.

- Lasă baltă dovleacul și vino încoace, Cenușăreaso! Ca să-ți scoatem Fordul, trebuie să mutam trei mașini. Dacă tot mergem la Carmel, măcar să nu pierdem apusul!

Arthur aranjă husa la loc, mângâie capota și murmură „la revedere, Daisy”.

După ce apăsă de patru ori pe pedala de accelerație a Fordului, acesta abia dacă tuși de trei ori și începu să toarcă. Iar după alte câteva manevre de-ale lui Arthur și tot atâtea ocări de-ale lui Paul, break-ul părăsi garajul și o luă înspre nordul orașului, pentru a ieși în șoseaua Nr. 1, care mergea de-a lungul Pacificului.

- Tot te mai gândești la ea? întreba Paul.

Drept răspuns, Arthur deschise fereastra; un vânt călduț intră în mașină.

Paul bătu ușor în oglinda retrovizoare, ca și cum ar fi testat un microfon.

- Unu, doi, unu, doi, trei, ah, da, merge; stai să mai fac o încercare... Tot te mai gândești la ea?

- Mi se mai întâmpla, răspunse Arthur.

- Des?

- Dimineața puțin, la prânz puțin, seara puțin, noaptea puțin.

- Bine ai făcut că ai plecat în Franța ca s-o uiți, arăți pe deplin vindecat! Și în week-end te gândești la ea?

- Eu nu ți-am spus că mi-am interzis să trăiesc; ai vrut să știi dacă mă mai gândesc la ea, iar eu ți-am răspuns și gata. Dacă asta te poate liniști, află că am avut unele aventuri; și, acum schimbă subiectul, că n-am chef să vorbesc despre așa ceva.

Mașina mergea spre golful Monterrey. Paul privea plajele Pacificului, care defilau în spatele geamului. Kilometrii următori zburară în cea mai deplină tăcere.

- Sper că n-ai să încerci s-o revezi! spuse Paul.

Arthur nu scoase nici o vorbă; o nouă tăcere se așternu

în mașină.

Peisajul înfățișa când plaje, când bălți saline, pe care drumul le mărginea cu o dungă de asfalt. Paul închise radioul, care hârâia de fiecare dată când trecea printre două coline.

- Accelerează, o să pierdem apusul!

- Avem un avans de două ore; și, pe urmă, de când te-au apucat trăirile bucolice?

- Mi se fâlfâie de apus! Pe mine mă interesează fetele de pe plajă!

*

Soarele cobora deja spre apus; razele lui se strecurau printre rafturile unei mici biblioteci, care acoperea fereastra din colțul salonului. Lauren dormise o bună parte a după-amiezii. Se uită la ceas și se duse în baie. Își răcori fața cu apă, deschise dulapul și ezită în fața unor pantaloni de jogging. Dacă voia să-și înceapă la timp garda de noapte, abia avea răgazul să alerge puțin până la cheiul La Marina, dar simțea nevoia să ia o gură de aer.

Se îmbracă. Avea un orar absurd. Atâta pagubă pentru cină, o să ronțăie ceva pe drum! Apăsă pe tasta robotului. Un mesaj de la prietenul ei îi amintea că, în aceeași seară, urmau să asiste împreună la proiecția ultimului documentar pe care îl realizase acesta. Șterse mesajul înainte ca vocea lui Robert să aibă răgazul de a-i prezenta ora întâlnirii.

*

Fordul părăsise șoseaua Nr. 1 de mai bine de un sfert de oră. Barierele proprietății se zăreau în depărtare, pe deal; Arthur făcu un viraj și o lua înspre Carmel.

- Avem tot timpul; mai întâi să ne lăsam sacii, spuse Paul.

Dar Arthur refuză să se întoarcă, avea altceva în cap.

- Ar fi trebuit să cumpăr niște cârlige de rufe, continuă Paul. Îmi imaginez că o să fim nevoiți să ne croim drumul printre pânzele de păianjen; o să cam miroasă a închis în casă, nu?

- Uneori, mă întreb dacă ai să crești vreodată. Casa e

întreținută cu regularitate; sunt chiar și cearșafuri curate pe paturi. Știi, în Franța există telefoane; în afară de asta, există și calculatoare, și internet, și televiziune. Numai la bufetul de la Casa Albă mai dăinuie credința că francezii n-au apă curentă!

Arthur o luă pe un drum ce urca spre vârful dealului; în fața lor, se profila grilajul de fier forjat al cimitirului.

De îndată ce Arthur coborî din mașină, Paul se strecură la volan.

- la zi, în casa asta fermecată, care este întreținută în timp ce tu nu ești în ea, nu cumva cuptorul și frigiderul au pus mână de la mână și ne-au pregătit cina?

- Nu, în privința asta, nu a fost prevăzut nimic.

- Bun. Păi, atunci, trebuie să cumpărăm câte ceva, până nu se închid toate magazinele. Vin și eu mai încolo, zise Paul, cu glas voios; de fapt, prefer să-ți las câteva clipe de intimitate cu mama ta.

La vreo doi kilometri de acolo, era o băcănie; Paul făgădui să se înapoieze cât poate de repede. Arthur se uită după mașina care se îndepărta, cu un val de praf ridicându-i-se pe urme. Se întoarse și se duse drept spre poarta cimitirului. Lumina era blândă; ai fi zis că sufletul lui Lili plana în jurul lui, așa cum simțise atât de des, după moartea ei. La capătul aleii, regăsi piatra de mormânt, albă de soare. Arthur închise ochii; grădina mirosea a mentă sălbatică. Începu să vorbească în șoaptă...

Îmi amintesc că, într-o zi, eram în grădina de trandafiri. Mă jucam, stând pe jos; aveam vreo șase-șapte ani. Era la începutul ultimului nostru an împreună. Tu ai ieșit din bucătărie și te-ai instalat pe verandă. Eu nu te văzusem. Antonie coborâse spre mare, așa că profitam de absența lui, ca să mă joc așa cum nu aveam voie. Tăiam trandafirii cu foarfeca lui, mult prea mare pentru mâna mea. Tu ai lăsat leagănul și ai coborât treptele peronului, ca să mă ferești de o posibilă rană.

Când ți-am auzit pașii, am crezut că ai să ții, fiindcă trădasem încrederea pe care mi-o acordai cu dragă inimă, și ai să-mi iei unealta, așa cum îi este luată o medalie celui care nu este demn de ea. Dar nici vorbă, te-ai așezat lângă mine și

m-ai privit. Apoi, mi-ai luat mâna în mâna ta, ghidându-mi-o de-a lungul tulpinei. Cu glasul îndulcit de zâmbet, mi-ai spus că trebuie să tai, întotdeauna sub ochi, ca să nu rănesc trandafirul; fiindcă un om nu trebuie să rănească niciodată un trandafir, nu-i așa? Dar cine se gândește la ceea ce-i rănește pe oameni?

Privirile ni s-au întâlnit. Ți-ai pus un deget sub bărbia mea și m-ai întrebat dacă mă simt singur. Am dat din cap, pentru a spune nu, cu toată forța de care era nevoie pentru a alunga mai bine o minciună. De la distanța care ne separa vârstele - pe care o populam în felul meu - tu nu puteai să ajungi întotdeauna până la mine. Mama, oare tu crezi într-o fatalitate care ne împinge să repetăm comportamentul părinților noștri?

Îmi amintesc de cuvintele din ultima scrisoare pe care mi-ai lăsat-o. Și eu am renunțat, mamă.

Nu-mi închipuiam că pot iubi așa cum am iubit-o. Am crezut în ea așa cum crezi într-un vis. Când visul s-a risipit, am dispărut și eu cu el. Credeam că am acționat astfel din curaj, din abnegație, dar aș fi putut refuza să-i ascult pe toți cei care îmi porunceau să n-o mai revăd. Leșirea din comă este ca o renaștere. Lauren avea nevoie ca familia sa-i fie alături. Iar singura ei familie erau maică-sa și un prieten cu care se împăcase. Ce sunt eu pentru ea? Un necunoscut și nimic mai mult. În orice caz, nu aveam să-i dezvălui tocmai eu că toți cei ce o înconjoară acceptaseră s-o lase pradă morții! N-aveam dreptul să rup șubredul echilibru de care ea avea atâta nevoie.

Maică-sa mă implora să nu-i spun că și ea renunțase. Neurochirurgul jura că asta i-ar fi provocat lui Lauren un șoc din care s-ar fi putut întâmpla să nu-și mai revină. Iubitul, care se întorsese în viața ei, a fost ultima barieră ce se ridica între noi doi.

Știi ce crezi. Adevărul este altundeva, teama are chipuri nenumărate. Am avut nevoie de ceva timp pentru a-mi mărturisi teama că n-am să știu cum s-o port în visele mele, teama că n-am să pot fi la înălțimea lor, teama că n-am să le pot înfăptui, teama că, până la urmă, n-am să fiu bărbatul acela pe care ea îl așteaptă, teama că n-am să pot recunoaște că ea mă uitase.

Am vrut de mii de ori s-o caut, dar, și atunci, mi-a fost teamă că ea n-o să mă creadă, teamă că n-o să știu să reinventez râsul nostru în doi, teamă că ea n-ar mai fi aceea pe care o iubisem și, mai ales, mi-a fost teamă să n-o pierd din nou: așa ceva, n-aș fi putut îndura. Am plecat în străinătate ca să mă îndepărtez de ea. Dar, când iubești, nu exista distanțe. Era de ajuns să-i semene o femeie de pe stradă, ca s-o văd pe ea mergând în fața mea, era de ajuns să-i scriu numele pe o foaie de hârtie, ca s-o fac să se ivească, era de ajuns să-mi închid ochii, ca să-i văd pe ai ei, era de ajuns să mă cufund în tăcere, ca să-i aud vocea. Și, în timpul asta, am ratat cel mai frumos proiect din cariera mea. Am construit un centru cultural a cărui fațadă, în întregime dalată, parcă ar fi de spital!

În același timp, fugeam de lașitatea mea. Am renunțat, mamă, și dacă ai ști cât de tare mă urăsc pentru asta! Trăiesc o contradicție: nădăjduiesc ca viața să ne aducă din nou unul în fața celuilalt, dar nu știu dacă aș îndrăzni să-i vorbesc. Acum, trebuie să merg înainte; știu că vei înțelege ce am de gând să fac cu casa ta și nu te vei supăra pe mine. Dar, fii pe pace, mama, n-am uitat că singurătatea este o grădină în care nu crește nimic. Chiar dacă astăzi trăiesc fără Lauren, nu mai sunt singur; și asta pentru că, undeva, există ea.

Arthur mângâie marmura albă și se așeză pe piatra care mai păstra ceva din căldura de peste zi. De-a lungul zidului ce mărginea mormântul lui Lili, creștea o vița de vie care dădea, în fiecare vară, câțiva ciorchini ciuguliți de păsările de la Carmel.

Arthur auzi pași scrâșnind pe pietrișul aleii; se întoarse și-l văzu pe Paul, care se așeza în fața unei stele mortuare, la câțiva metri de el. Prietenul lui începuse, și el, să vorbească, cu un glas de mare taină.

- Ei, doamnă Tarmachov, nu prea merge treaba! Mormântul vă e într-un hal fără de hal, mai mare rușinea! E mult de când nu ne-am văzut, dar nu sunt eu de vină, știți asta. Din cauza unei femei, a cărei fantomă îl bântuia, tembelul de colo s-a hotărât să-și lase de izbeliște cel mai bun prieten. Dar, în fine, nu e niciodată prea târziu, așa că am adus tot ce trebuie.

Paul scoase dintr-o pungă de băcănie o perie, săpun lichid, o sticlă de apă și se apucă să frece cu putere piatra.

- Pot să știu și eu ce faci? întrebă Arthur. O cunoști pe această doamnă Tarmachov?

- E moartă din 1906!

- Paul, poți să te lași de tâmpenii două secunde? Totuși, asta e un loc de reculegere!

- Ei bine, eu mă reculeg făcând curățenie!

- La mormântul unei necunoscută?

- Dar nu e necunoscută, moșule, zise Paul, ridicându-se.

După ce m-ai adus de atâtea ori pe sus cu tine, la cimitir, ca să-ți vizitezi mama, n-o să te apuci acum să-mi faci scene de gelozie fiindcă o simpatizez nițel pe vecina ei!

Paul clăti piatra, care își recăpătase albeața, și își contempla, satisfăcut, opera. Arthur îl privi, consternat, și se ridică la rândul lui.

- Da-mi cheile mașinii!

- La revedere, doamna Tarmachov, zise Paul, nu fiți îngrijorată, după cât îl văd de pornit, de acum, până-n Crăciun, o să ne mai vedem de două ori, pe puțin. În orice caz, acum sunteți curată până la toamnă.

Arthur își luă prietenul de braț.

- Aveam să-i spun niște lucruri importante.

Paul îl trase pe drumul care ducea spre poarta mare, de fier forjat, a cimitirului.

- Hai, acum vino, am cumpărat o coastă de vită pe care ai s-o pomenești.

Pe alea unde Lili se odihnea cu fața spre ocean, se vedea umbra unui bătrân grădinar care grebla pietrișul. Arthur și Paul se îndreptară spre mașina parcată ceva mai jos. Paul se uită la ceas, soarele nu mai avea mult până să se ascundă după linia orizontului.

- Cine conduce? Tu sau eu? întrebă Paul.

- Vechiul Ford al mamei? Glumești! Adineauri a fost o excepție!

Mașina se îndepărta pe drumul ce cobora în josul colinei.

- Ce să-ți spun! Nu mai pot eu de rabla ta de Ford. Crezi că mor s-o conduc?

- Atunci de ce mi-o ceri de fiecare dată?

- Ia nu mă mai pisa!

- Vrei să facem diseară coasta aia, a ta, în șemineu?
- Nu, mă gândeam s-o frigem mai degrabă în biblioteca!
- Dar dacă, după plajă, ne-am duce să gustăm mai degrabă niște languste în port? propuse Arthur.

Orizontul se drapa deja într-o mantie grea de mătase roz pal, țesută din panglici lungi, ce păreau să unească cerul cu oceanul.

*

Lauren alergase până când i se tăiase respirația. Acum își trăgea sufletul, stând pe o bancă, în fața micului port cu vase de agrement, și mâncând un sandviș. Catargele bărcilor cu pânze se legănau sub briza ușoară. Robert apăru pe alee, cu mâinile în buzunare.

- Știam eu că o să te gădesc aici.
- Ești clarvăzător sau ai pus detectivi pe urmele mele?
- N-am nevoie să fiu ghicitor, spuse Robert, așezându-se pe bancă. Știi, doar, că te cunosc: când nu ești la spital sau acasă, în pat, atunci faci alergări.

- M-am evaporat!

- Vrei să mă pui și pe mine să mă evapor? Nu mi-ai răspuns la telefoane.

- Robert, n-am nici un chef să reiau această conversație. Stagiul de internat mi se termină la toamnă și mai am încă multă treabă de făcut, dacă vreau să fiu titularizată.

- În afară de ambițiile legate de profesia ta, nu mai știi de nimic altceva. De când ai avut accidentul, toate lucrurile s-au schimbat.

Lauren aruncă restul de sandviș într-un coș de gunoi, apoi se ridică și își înnodă din nou șireturile pantofilor de sport.

- Am nevoie să mă defulez; te superi pe mine dacă îmi voi continua alergarea?

- Vino, spuse Robert, apucând-o de mâna.

- Unde?

- Bine ar fi dacă te-ai lăsa și tu o dată condusă. Nu? Ce zici?

Și, luând-o sub brațul lui protector, se îndepărtă de bancă și se îndreptă spre parcare. Câteva clipe mai târziu, mașina o

porni către Pacific Hights.

*

Cei doi fărtați se așezaseră pe marginea digului. Valurile aveau reflexe uleioase; cerul căpătase, acum, culorile focului.

- N-aș vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar - în caz că n-ai remarcat - soarele asfințește exact în partea cealaltă, îi spuse Arthur lui Paul, care se întorsese cu fața spre plaja.

- Ba chiar ai face bine să ți-l bagi! Soarele tău are toate șansele să fie tot acolo și mâine dimineața; în schimb, sunt mai puțin sigur în privința celor două fete de colo.

Arthur le studie pe cele două tinere așezate pe nisip; fetele râdeau.

O pală de vânt răvășise părul uneia, cealaltă își îndepărta nisipul intrat în ochi.

- Bună ideea asta, cu langustele, exclamă Paul, bătându-l pe Arthur pe genunchi. Și așa mănânc prea multă carne, puțin pește o să-mi prindă cât se poate de bine.

Pe cerul de deasupra golfului Monterrey se arătau primele stele. Câteva cupluri mai profitau încă o clipă de calmul de pe plajă.

- Sunt crustacee, preciză Arthur, plecând de pe dig.

- Ce ifose și pe langustele astea! Eu parcă înțelesesem altceva de la ele! Bun, fata din stânga este exact genul tău, seamănă un pic cu lady Casper; eu, unul, o abordez pe cea din dreapta, adăuga Paul, îndepărtându-se.

*

- Ai la tine cheia? întrebă Robert, cotrobăindu-și prin buzunare. Pe a mea am lăsat-o la birou.

Ea intră prima în apartament. Avea nevoie să se răcorească, așa că îl lăsă pe Robert în salon. Așezat pe canapea, el auzi curgând imediat apa dușului.

Robert împinse încetșor ușa dormitorului. Își aruncă hainele, una câte una, pe pat și înaintă tiptil până la baie. Oglinda era aburită. Dădu deoparte perdeaua dușului și intră în cabină.

- Vrei să te frec pe spate?

Lauren nu răspunse; se lipi cu pântecul de peretele dalat, a cărui atingere îi produse o senzație plăcută. Robert își puse mâinile pe ceafa ei și îi masă umerii, după care o înlănțui cu și mai multa tandrețe. Ea își înclină capul și se lăsă în voia mângâierilor lui.

*

Șeful de sală îi instalase în fața ferestrei largi. Onega râdea, ascultând poveștile lui Paul. Adolescența petrecută împreună cu Arthur la internat, anii de facultate, primele ore în biroul de arhitectură, pe care îl pusese pe picioare amândoi... Cu snoavele lui, avea să le distreze pe invitate până la sfârșitul mesei. Arthur rămăsese tăcut, cu privirea pierdută înspre ocean. Paul îi trase un picior pe sub masă, în timp ce chelnerul le înfățișa niște languste uriașe.

- Pari cu mintea dusă în altă parte, șopti Mathilde, vecina lui, ca să nu-l întrerupă pe Paul.

- Poți vorbi mai tare, că n-o să ne audă! Îmi pare rău; ce-i drept, eram cam absent, dar tocmai m-am întors dintr-o călătorie lungă, iar povestea asta o știu pe dinafară, pentru că eram și eu acolo.

- Și prietenul tău o spune de fiecare dată când invitați femeii la masă? se înveseli Mathilde.

- Da, cu unele mici modificări și înfrumusețându-mi adesea rolul, răspuns Arthur.

Mathilde îl privi lung.

- Duci dorul cuiva, nu-i așa? Îți stă scris, cu litere mari, în privire, spuse ea.

- De vină sunt tocmai locurile astea, pe care le-am bătut de atâtea ori și care îmi redeșteaptă atâtea amintiri.

- După ultima despărțire, mi-au trebuit șase săptămâni mari și late, ca să-mi revin. Se zice că, pentru a te vindeca de un amor, ai nevoie de jumătate din timpul cât a durat. Și, apoi, într-o dimineață, te trezești și vezi că povara trecutului a dispărut ca prin farmec. Nici nu-ti imaginezi cât de ușoară îți simți inima în acel moment. În ceea ce mă privește, sunt liberă ca pasărea cerului.

Arthur întoarse mâna lui Mathilde ca pentru a-i citi în

palma.

- Ești foarte norocoasă! spuse el.

- Și, la tine, de când durează convalescența?

- De câțiva ani!

- Ați fost atât de multă vreme împreună? întrebă tânăra femeie, cu glasul înduioșat.

- Patru luni!

Mathilde Berkane închise ochii și își înfipse cu sălbăticie cuțitul în langustă.

*

Robert stătea tolănit pe pat; se întinse să-și ia blugii.

- Ce cauți? întrebă Lauren, care își ștergea părul cu un prosop.

- Pachetul meu!

- Sper că n-ai de gând să fumezi aici!

- Chewing-gum! spuse Robert, arătându-i cu mândrie cutiuța pe care o scosese din buzunarul pantalonilor.

- Să faci bine sa le pui în hârtie, înainte de a le arunca; pentru ceilalți, e o chestie de-a dreptul dezgustătoare.

Ea își puse niște pantaloni și o cămașă bleu, cu sigla Spitalului San Francisco Memorial.

- E nostim, totuși, riposta Robert, stând cu mâinile sub cap. La spital, nu vezi decât lucruri oribile, în schimb te dezgustă chewing-gum-ul meu.

Lauren își îmbrăcă halatul și își potrivi gulerul în fața oglinzii. La gândul că avea să regăsească munca și atmosfera Serviciului de Urgente, buna dispoziție îi revenea.

Își luă din mers cheile de pe măsută și ieși din dormitor; se opri în mijlocul salonului și se întoarse din drum. Se uita la Robert, tolănit gol pușcă, pe patul ei.

- Nu mai face mutra asta de cățel năpăstuit; în fond, la avanpremieră ta de diseară, ai nevoie doar de o femeie pe care s-o ții de braț. Ca s-o spunem pe a dreapta, tu ești centrat pe propria-ți persoană... iar eu, una, sunt de gardă!

Închise ușa apartamentului și coborî spre parcare. După câteva minute, pleca, în înserarea călduța, la volanul Triumph-ului. Pe Green Street, felinarele se aprindeau unul după altul, ca și cum ar fi vrut s-o salute din mers. Ideea o făcu să

zâmbească.

3

Bătrânul Ford se cățara pe coastă, sub o lună roșcovană, care lumina întregul golf Monterrey. De când le conduseseră pe cele două tinere la micul lor hotel, Paul nu mai scosese o vorba. Arthur închise radioul și se opri în aria de staționare, ce mărginea faleza. Opri motorul și își sprijini bărbia în mâinile proptite de volanul de bachelită. Umbra casei se profila la picioarele lor. Coborî geamul, lăsând să intre în mașină parfumul mentei sălbatice care plutea pe colină.

- Ce-i cu mutra asta? întrebă Arthur.

- Tu mă iei de tâmpit?

Paul lovi în tabloul de bord.

- Intenționezi să te debarasezi și de mașina asta? Ai de gând să te descotorosești de toate amintirile?

- Ce tot spui?

- M-am prins de manevrele astea ale tale: „trecem mai întâi pe la cimitir, pe urmă dăm o raită pe plaja și, după aia, hai să mâncăm mai degrabă niște languste...”

Credeai cumva că, dacă e întuneric, n-o să văd panoul „De vânzare”, pus pe gard? De când ai luat hotărârea asta?

- De câteva săptămâni, dar încă n-am primit oferte serioase.

- Eu ți-am spus să dai pagina după o femeie, nu să arzi biblioteca întregului tău trecut. Dacă te desparți de casa lui Lili, o să regreti. Într-o zi, vei veni din nou, vei merge de-a lungul gardului, vei suna la ușă și niște necunoscuți te vor primi înăuntru, să-ți vizitezi propriul cămin, iar când te vor conduce la ușa acestei case, care înseamnă toată copilăria ta, te vei simți singur, nespus de singur.

Arthur porni Fordul; motorul începu imediat să toarcă. Poarta vopsită în verde, a proprietății, era deschisă; break-ul se opri îndată sub umbrarul de trestie ce închipuia un acoperiș de parcare.

- Ești mai încăpățânat decât un catâr! bombăni Paul, ieșind din mașina.

- Ai avut de-a face cu mulți?

Cerul era fără nori. La lumina lunii, Arthur ghicea peisajul care îl înconjura. O luară pe scărița de piatră de pe marginea drumului. La jumătatea pantei, Arthur ghici, în dreapta lui, rămășițele grădinii de trandafiri. Parcul fusese lăsat în părăsire, dar mulțimea de miresme ce plutea în el îi redeștepta, la fiecare pas, un vălmășag de amintiri olfactive.

Casa adormită era așa cum o lăsase în ultima dimineață petrecută aici cu Lauren. Fațada, cu obloanele trase, mai îmbătrânise puțin, dar țiglele de pe acoperiș erau intacte.

Paul înaintă până la peron, urcă treptele și îl strigă pe Arthur, de pe verandă:

- Ai cheile?

- Sunt la agenție. Așteaptă-mă aici, mai am un rând înăuntru.

- Și, ca să le recuperezi, ai de gând să treci prin zid?

Arthur nu răspunse. Se îndreptă spre fereastra de la colțul casei și scoase, fără să șovăie, o mică pană de lemn ce înțepenea oblonul, care se răsuci în balamale. Apoi, ridică rama ferestrei, pe care o zgâlțâi ușor și o făcu să culiseze. Acum, nimic nu-l mai împiedica să se strecoare în casă.

Micul birou era cufundat în întuneric, dar, ca să-și găsească drumul, Arthur n-avea nevoie de nici o lumină. Memoria de copil îi rămăsese intactă și recunoștea fiecare colț al casei. Evitând să se întoarcă, de teamă să nu vadă patul, se apropie de dulap, îi deschise ușa și îngenunche. Era de ajuns să întindă mâna, ca să simtă valijoara neagră care continua să păstreze secretele lui Lili. Îi deschise cele două încuietori și îi ridică încet capacul. Mireasma celor două parfumuri pe care Lili le amesteca într-o sticlă mare, de cristal galben, al cărei dop de argint își pierduse strălucirea, încă se mai răspândea din ea. Dar această amintire de la mama lui nu era singura care îi cuprinsese sufletul.

Arthur luă cheia lungă, care se afla acolo unde o lăsase în ziua când închisese pentru ultima oară această casă. Era exact după plecarea unui inspector de poliție, care o ducea pe Lauren înapoi în camera de spital, de unde Arthur și Paul o furaseră ca s-o salveze de la o moarte programă.

Arthur ieși din birouaș. Ajuns pe culoar, aprinse lumina. Parchetul îi trosnea sub picioare; băgă cheia în broască și o răsuci. Paul intră în casă.

- Îți dai seama? Magnum și Mac Gyver în aceeași casa!

Cum intrară în bucătărie, Arthur deschise robinetul buteliei de gaz, de sub chiuveță, și se duse să se așeze la masa mare, de lemn. Aplecat deasupra aragazului, Paul supraveghea cafetiera italienească ce bolborosea pe flacăra. Aroma suavă se și împrăștiase în încăperea. Paul luă două boluri de pe etajera din lemn maroniu, apoi se așeză și el în fața prietenului său.

- Păstrează pereții ăștia și scoate-ți-o pe femeia aia din cap; și așa, și-a adus destule neajunsuri.

- Doar n-o s-o luam iar, de la capăt, cu conversația asta!

- Ăla care face o mutra de înmormântare, când cinează cu doua creaturi de vis, nu sunt eu, răspunse Paul, turnând lichidul fierbinte.

- Visul tău, nu al meu!

Paul se burzului.

- A venit timpul să-ți faci nițică ordine în viață. Ai un apartament nou, o profesie care te pasionează, un asociat genial, iar fetele pe care le vrăjesc se uită la mine, ținând pumnii strânși să le suni tu.

- Vorbești de aia care te mânca din ochi?

- Nu vorbesc de Onega, ci de cealaltă! E cazul să te mai distrezi și tu!

- Dar mă distrez, Paul; poate că nu chiar așa ca tine, însă mă distrez. Lauren nu mai face parte din viața mea, dar face parte din mine. Și, apoi, și-am mai spus, nu-mi interzic să trăiesc. A fost prima seară, de la întoarcerea mea, și, după câte știu, n-am cinat singuri.

Paul învârtea la nesfârșit lingurița în ceașcă.

- Tu nu bei cafeaua cu zahăr... suflă Arthur, punându-și mâna peste cea a prietenului sau.

În toiul nopții limpezi, în intimitatea bucătăriei dintr-o casă veche, de la malul mării, doi complici se priveau în tăcere.

- De fiecare dată când mă gândesc la povestea asta absurdă, pe care am trăit-o amândoi, îmi vine chef să-ți trăsesc niște palme, ca să te trezesc o dată pentru totdeauna, spuse Paul. Dacă te-ar apuca nebunia și ai încerca s-o vezi, ce i-ai spune? Când mi-ai povestit prin ce treceai, te-am pus să-ți faci un scanner... și eu sunt prietenul tău cel mai

bun! Dar ea e doctoriță; dacă i-ai fi spus adevărul, crezi că te-ar fi băgat în cămașă de forța cu sau fără cagula lui Hannibal Lecter? Ai făcut ce trebuia să faci și te admir pentru asta. Ai avut curajul s-o aperi până la capăt.

- Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare, sunt obosit, spuse Arthur, ridicându-se.

Se îndepărta deja, pe culoar, când Paul îl strigă. Arthur își băgă capul din nou pe ușa întredeschisă.

- Sunt prietenul tău, știi? spuse Paul.

- Da!

Arthur ieși pe ușa din spate și ocoli casa. Atinse cadrul ruginit al leagănului și privi în jur. Șipicile verandei erau dislocate, cele de la fațadă fuseseră scorojite de arșița verii și de cețurile sărate ale iernii. Gradina lăsată în paragină avea un aer trist. Arthur se înfioră sub vântul care începea să sufle. Scoase din haină plicul scrisorii începute la Paris, pe o bancă din piața Fürstenberg, scrisese ultima pagină și o băgă în buzunar.

*

Cețurile Pacificului își întindeau valurile noptatice până în oraș. Așezată în fața barului pustiu de la Parisian Coffee, care se afla peste drum de intrarea Serviciului de Urgențe, Lauren citea meniul zilei.

- Ce Dumnezeu mai căutați singură, la această oră din noapte, în barul meu? o întrebă patronul, servindu-i o băutură răcoritoare.

- O pauză, de exemplu!

- Seara a fost așa de agitată, încât jurai ca asști la baletul ambulanțelor! continuă el, ștergând paharele. E bine că salvați întreaga lume, dar v-ați gândit că aveți și dumneavoastră o viață?

Lauren se plecă spre el, ca pentru a-i face o mărturisire.

- Luați-mi și mie o piatră de pe inimă: oare am devenit subiectul tuturor conversațiilor sau a fost Fernstein aici, în seara asta, să-și ia cina?

- S-a așezat acolo, recunosc restauratorul, arătând spre fundul sălii.

Lauren se dădu jos de pe taburet și se duse spre boxa

ocupata de profesor.

- Dacă o să faceți în continuare fața asta, mă întorc să mănânc singură, la bar, spuse Lauren, punându-și paharul pe masă.

- În loc să spui prostii, mai bine te-ai așeza.

- Muștrările dumneavoastră, în prezența pacientului meu de ieri, nu erau neapărat necesare. Uneori, mă tratați de parcă v-aș fi nepoată.

- Ești mai mult de atât, ești creația mea! După accident, ți-am cusut la loc toate alea...

- Multe mulțumiri că mi-ați scos buloanele pe care le aveam în ambele părți ale craniului, dom' profesor.

- Mi-a reușit figura mai bine decât lui Frankenstein; poate doar cu excepția caracterului. Ce zici, vrei să împarți o farfurie de clătite cu un felcer bătrân și cu mult sirop de arțar?

- În ordinea asta, da.

- Câți pacienți am tratat în noaptea asta? Întrebă Fernstein, împingând farfuria spre ea.

- Cam o sutică, răspuse ea, servindu-se cu o porție generoasă de pancakes. Dar dumneavoastră ce mai faceți pe aici, că doar n-oți avea nevoie să cumulați gărzile, ca să vă mai iasă un ban?

- Bun scor pentru o zi de sâmbătă, căzu de acord Fernstein, cu gura plină.

În spatele geamului unui bistrou fără vârstă, un bătrân profesor de medicină și eleva lui luau cina amândoi, gustând - complici - clipa de răgaz pe care le-o oferea noaptea ce se sfârșea.

Pe trotuarul din față, Serviciul de Urgențe avea să le ignore absența pentru încă vreo câteva ore. În stradă, lumina pâlپândă a unui felinar se stinse. Zorii, cu cerul palid, începeau să se arate.

*

Arthur ațipise pe balansoar. Revărsatul zorilor învăluia locurile cu o strălucire molcomă. Își deschise ochii și privi casa, care părea cufundată într-un somn liniștit. Mai jos, oceanul linge nisipul, desăvârșindu-și opera de peste noapte. Plaja își regăsea veșmântul neted și imaculat. Arthur se ridică

și trase adânc, în piept, mireasma dimineții răcoroase. Se repezi spre peron, traversă culoarul și urcă în graba mare scara. La etaj, bătu darabana în ușă și intră, cu sufletul la gură, în camera lui Paul.

- Dormi?

Paul tresări și se ridică pe pat dintr-o săritură. Se uită în jur și-l zări pe Arthur, în ușa întredeschisă.

- Te duci chiar acum și te culci la loc! Ai să uiți de existența mea până când limba mică a acestui deșteptător o să ajungă la o cifra decentă, să zicem unsprezece. Atunci și numai atunci, o să-mi pui din nou întrebarea ta tâmpită.

Paul se răsuci și capul îi dispăru sub perna uriașă.

Arthur ieși din camera; pe coridor, făcu stânga împrejur și se înapoie.

- Vrei să mă duc să iau o baghetă pentru micul dejun?

- Afară! urlă Paul.

*

Lauren acționează telecomanda ușii garajului și opri motorul imediat ce băgă mașina înăuntru: Kali detesta Triumph-ul și lătra de la primele zgomote scoase de acesta. Luând-o pe coridorul interior, ea urcă, patru câte patru, treptele scării principale și intră în apartament. Cifrele miciei pendule de pe șemineu arătau orele șase și jumătate dimineața. Kali părăsi canapeaua, bucurându-se de venirea stăpânei sale. Lauren o luă în brațe.

După aceste mângâieri, cățelușa se duse să-și continue somnul pe covorul din fibră de cocos, din mijlocul salonului, iar Lauren se îndreptă spre bar, ca să-și facă un ceai de plante.

Un bilețel de la maica-sa, fixat de ușa frigiderului cu o broscuță-magnet, o informa că micuța Kali își luase cina și își făcuse plimbarea. Lauren își puse o bluză de pijama mult prea mare pentru ea și se duse să se cuibărească sub cuvertură. Adormi de îndată.

4

Paul coborî scara cu bagajul în mână. Îl luă și pe al lui

Arthur, de pe coridor, și-l informă pe acesta că îl așteaptă afară. Se instalează în Ford, pe locul pasagerului, privi în jur și se puse pe fluierat. Își trecu, discret, picioarele peste cutia de viteze și se strecură la volan.

Arthur închise ușa casei pe dinăuntru. Intră în biroul lui Lili, deschise dulapul și se uită la valijoara de piele neagră, care stătea pe raft. Atinse cu degetul încuietorile de aramă și depuse plicul ascuns în buzunar, după care așează cheia, din nou, la locul ei.

leși pe fereastră. Înțepenind oblonul cu piedica de lemn, parcă o auzi pe mama lui, care boscorodea, de fiecare dată când plecau amândoi la cumpărături în oraș, fiindcă Antoine tot nu reparase păcătosul ăla de oblon. Și o revăzu pe Lili în grădină, dând din umeri și spunând că, la urma urmei, toate casele aveau dreptul să facă riduri. Această bucătică de lemn proptită de piatră vorbea despre niște timpuri care nu vor trece niciodată, cu totul.

- Dă-te! îi spuse lui Paul, când deschise portiera.

Intră în mașină și strâmbă din nas.

- Ce miros bizar, nu?

Arthur demară. Puțin mai încolo, pe drum, geamul din partea lui Paul coborî și mâna acestuia apăru, ținând cu vârful degetelor o pungă de plastic ce purta sigla unei măcelarii, pe care o aruncă într-o ladă de gunoi, la ieșirea de pe proprietate. Plecaseră cu mult înainte de ora micului dejun, astfel că aveau să evite ambuteiajele produse de mașinile ce se întorceau din week-end. La începutul după-amiezii, urmau să fie la San Francisco.

*

Lauren își întinse brațele spre tavan. Își părăsi cu părere de rău patul și camera. Ca de obicei, începu să pregătească mâncarea pentru cățelușă, în castronul ei greu, de pământ ars, și apoi își pregăti propriul său platou. Se așează în mica încăpere din prelungirea salonului, unde pătrundea, pe fereastră, soarele dimineții. De acolo, putea admira podul Golden Gate, întins ca o trăsură de unire între cele două maluri ale golfului, căsuțele cocoțate pe colinele din Sausalito și chiar Tiburonul, cu micul lui port de pescuit. Lânzezeala

acestei dimineți de duminică era tulburată doar de sirenele de ceață ale marilor cargouri ce porneau în larg, cărora li se adăugau țipetele pescărușilor.

După ce înghiți pe nerăsuflete o bună parte din copiosul ei mic dejun, Lauren puse tava în chiuveta din bucătărie și se duse în baie. Jetul puternic al dușului - care n-avea să-i șteargă niciodată cicatricile de pe piele - reuși s-o trezească de-a binelea.

- Kali, nu te mai foi atâta, o să te duc imediat la plimbare.

Lauren își înfășură mijlocul cu un prosop, lăsându-și sânii goi în libertate. Renunță la orice machiaj, deschise dulapul, își puse niște blugi și un tricou, își scoase tricoul, își puse o cămașă, își scoase cămașa și își puse la loc tricoul. Se uită la ceas; cu maică-sa se întâlnea în portul de agrement abia după o oră; Kali adormise din nou, pe canapeaua écru. Așa că Lauren se așeză lângă cățelușă, luă un manual gros, de neurochirurgie, din grămada de dosare împrăștiate pe masa joasă și se cufundă în lectură, rozându-și creionul.

*

Fordul opri în fața clădirii de pe Cervantes Boulevard, numărul 27. Paul își luă sacul de pe bancheta din spate și coborî din mașină.

- Vrei să mergem diseară la cinema? întrebă, aplecându-se în dreptul portierei lui Arthur.

- Imposibil, seara asta e promisă cuiva.

- Cuiva-fată sau cuiva-băiat? exclamă Paul, radios.

- Masa în fața televizorului și în tête à tête!

- Iacătă o veste bună; și cu cine, mă rog, dacă nu sunt indiscret?

- Ești!

- Ce?

- Indiscret!

Mașina se îndepărtă pe Fillmore Street. La intersecția cu Union Street, Arthur se opri pentru a-i ceda trecerea unui camion care ajunsese la stop înaintea lui. Un Triumph decapotabil, ascuns în spatele remorcii, profită de ocazie și se fofilă fără să oprească; mașina verde cobora spre portul de agrement. Un câine prins cu centura, pe locul pasagerului,

lătra cât îl țineau puterile. Camionul traversa intersecția, iar Fordul urca pe colina Pacific Heights.

*

Mișcările sacadate ale cozii lui Kali arătau cât era de bucuroasă. Cățelușă adulmeca gazonul cu luare aminte, încercând să afle ce animal o fi fost ăla care călcase pe iarbă înaintea ei. Din când în când, își înalta capul și alerga să-și ajungă familia. După ce făcea vreo câteva serpentine printre picioarele lui Lauren și ale doamnei Kline, se ducea să deschidă drumul și să inspecteze altă palmă de pământ; când le arăta prea multa afecțiune perechilor care se plimbau sau copiilor lor, mama lui Lauren o chema la ordine.

- Ai văzut cât suferă din cauza încheieturilor, zise Lauren, privind-o pe Kali, care se îndepărta.

- Îmbătrânește! Ca și noi, de altfel, chiar dacă tu nu-ți dai seama.

- Ești într-o dispoziție încântătoare; ai pierdut cumva la campionatul de bridge?

- Glumești! Le-am bătut pe toate fetele alea bătrâne! Eu îmi fac griji doar pentru tine.

- Ei bine, n-ai de ce, îmi merge bine, am o meserie pe care o iubesc, migrenele aproape că m-au lăsat de tot și sunt fericită.

- Da, ai dreptate, ar trebui să văd partea bună a lucrurilor, săptămâna a fost frumoasă, tu ai reușit să te eliberezi două ore ca să te ocupi de tine, toate-s bune!

Lauren arată spre un bărbat și o femeie care mergeau înaintea lor, pe digul micului port.

- El era cam ca tipul ăsta? Își întrebă mama.

- Cine?

- Nu știi de ce, dar de ieri mă tot gândesc la el. Și nu mai ocoli subiectul ori de câte ori deschid discuția.

Doamna Kline oftă.

- N-am ce să-ți spun, scumpo. Nu știi cine era tipul ăla care venea să te vadă la spital. Era drăguț, foarte politicos; fără îndoială, vreun pacient care se plictisea și era fericit să se afle acolo.

- Pacienții nu se plimbă pe culoarele spitalului îmbrăcați

cu haine de tweed. Și, pe urmă, am verificat lista tuturor oamenilor spitalizați în aripa aceea a clădirii, în epoca respectivă; nici unul nu-i corespundea.

- Te-ai dus să verifici așa ceva? Ce încăpățânată poți să fii! Ce cauți tu, de fapt?

- Ceea ce îmi ascunzi, luându-mă drept tâmpită. Vreau să știu cine era și de ce era acolo în fiecare zi.

- La ce bun? Toate astea fac parte din trecut.

Lauren o strigă pe Kali, care se îndepărtase cam mult. Cățelușă se întoarce și își privi stăpâna, înainte de a veni în goană spre ea.

- Când am ieșit din comă, el era acolo; când am putut mișca mâna pentru prima oară, el mi-a luat-o în a lui, ca să mă liniștească; la cea mai mică tresărire, în toiul nopții, el era tot acolo... Într-o dimineața, mi-a făgăduit că o să-mi povestească o chestie incredibilă și a dispărut.

- Bărbatul ăsta este un pretext ca să-ți ignori viața de femeie și să nu te gândești decât la muncă. Ai făcut din el un soi de Făt-Frumos. E ușor să iubești pe cineva la care nu poți ajunge, nu-ți iei nici un risc.

- Totuși, asta e ceea ce ai reușit să faci chiar tu, vreme de douăzeci de ani de viață dusă alături de tata.

- Dacă n-ai fi fost fata mea, ți-aș fi tras o palmă și zău că ai fi meritat-o.

- Ce ciudată ești, mamă. Nu te-ai îndoit niciodată că voi găsi puterea să ies singură din comă. Atunci, de ce, acum, când sunt în viață, ai atât de puțină încredere în mine? Ce-ar fi dacă n-aș mai asculta de bunul-simț și de logică și mi-aș pleca urechea măcar o dată, ca să aud acel glas micuț, care îmi vorbește din străfundul ființei mele? De ce îmi tresaltă inima de fiecare dată când am impresia că-l recunosc pe el? Oare nu se cuvine să-mi pun această întrebare? Îmi pare nespus de rău că tata a dispărut, îmi pare nespus de rău că te-a înșelat, dar asta nu e o boală ereditară. Nu sunt toți bărbații ca tata!

Doamna Kline începu să râdă cu poftă. Își puse mâna pe umărul fiicei sale și o măsură cu privirea.

- Vrei să-mi dai lecții tu, care n-ai avut de-a face decât cu băieți cumsecade, băieți care se uită la tine ca la Maica Precistă, ca la o minune a vieții lor! Nu-i așa că te simți liniștită când știi că celălalt e incapabil să te părăsească, orice

ai face? Măcar eu, una, am iubit!

- Dacă n-ai fi fost mama mea, acum eu ți-aș fi tras o palmă.

Doamna Kline își văzu de drum. Își deschise geanta, scoase din ea un pachet de bomboane și îi oferii una fiicei sale, care o refuză.

- Singurul lucru care mă înduioșează, din tot ce spui, e să constat că, în ciuda vieții pe care o duci, în tine încă mai strălucește o scânteioară de romantism. Ceea ce mă întristează, însă, e că o înăbuși sub o asemenea naivitate. Ce aștepți? Dacă tipul ăsta ar fi fost, cu adevărat, bărbatul vieții tale, ar fi venit să te caute, fetițo, sărăcuța de tine! Nu l-a gonit nimeni, s-a dat singur la fund. Așa că nu-i mai purta pică întregii lumi și mai ales mamei tale, de parcă ea ar fi singura vinovată.

- Poate că a avut motivele lui!?

- Ca, de exemplu, o altă femeie sau niște copii? ripostă doamna Kline, cu falsă ingenuitate.

Pare-se că până și Kali se săturase de tensiunea ce domnea între mamă și fiică. Așa că luă un băț, îl puse la picioarele lui Lauren și lătră, înverșunată. Lauren luă de jos jucăria improvizată și o aruncă departe.

- Nu ți-ai pierdut deloc măiestria de a riposta imediat la orice atac. Nu mai stau, am de recitat un dosar pentru mâine, spuse Lauren.

- La vârsta ta, încă mai ai teme pentru acasă? Mă întreb când o sa te oprești din alergătura asta, a ta, după reușită? Pesemne că te plictisești de moarte cu iubitelul tău! Vai, dar proastă mai sunt, cum să te plictisești, de vreme ce tocmai duminica te apucă somnul sau făcutul temelor?

Lauren se înfipse în fața maică-sii, apucată de o poftă nestăvilită de-a o strânge de gât.

- Bărbatul vieții mele o să fie mândru că-mi iubesc profesia și n-o să stea să numere câte ore stau la muncă.

Efortul de a-și stăpâni furia îi umfla vinișoarele de pe tâmple.

- Mâine dimineață, vom încerca să extirpăm o tumoare de pe creierul unei fetițe, continuă Lauren. Așa, când stăm de vorbă, totul poate părea o chestie de nimic, dar închipuie-ți că tumoarea asta o lasă oarbă. Așa că, în ajunul operației, am de

ales între a merge la un film bun, unde să mă țocăi cu Robert, halind floricele, sau a reciti cu cea mai mare atenție procedura pentru mâine!

Lauren își fluieră cățelușa. Părăsi aleea de promenadă ce se întindea de-a lungul portului de agrement și se îndreptă spre parcare.

Cățelușa își ocupă locul pe bancheta din față dreapta, Lauren îi legă centura de siguranță de ham și Triumph-ul părăsi Marina Boulevard într-un concert de lătrături. O coti pe Cervantes și o luă în sus, pe Fillmore. La intersecția cu Greenwich, Lauren încetini, stând pe gânduri dacă să oprească și să închirieze un film. Visa să revadă *An Affair to Remember*, cu Cary Grant și Deborah Kerr, dar, amintindu-și iar de dimineața de mâine, băgă în viteza a doua și accelereă, trecând pe lângă un vechi Ford 1961, parcat în fața videoclipului.

*

Arthur studia, unul câte unul, titlurile secțiunii „Arte marțiale”.

- Diseară, aș vrea să-i fac o surpriză unei prietene; ce mați putea sfătui să iau? Îl întrebă pe vânzător.

Acesta dispăru după teighea, de unde ieși cu un aer triumfător, ducând în brațe o cutie mica, de carton. Deschise ambalajul, cu o tăietură de cutter, și îi prezentă lui Arthur filmul.

- *Furia dragonului*, în ediție de colecție! Are trei scene cu bătăi inedite! A sosit ieri; cu ăsta, o s-o înnebuniți, nu alta!

- Credeți?

- Bruce Lee este o valoare certă; mai mult ca sigur că fata e fana lui!

Fața lui Arthur se lumineă.

- Îl iau!

- Prietena dumneavoastră n-are cumva o soră?

Arthur ieși, încântat, din videoclip. Seara se anunța bine. Pe drum, făcu o scurtă oprire la un magazin de catering, alese diverse antreuri și mâncăruri, unele mai apetisante ca altele, și se duse acasă cu inima ușoară. Parcă Fordul în fața micului imobil situat la intersecția dintre Pacific și Fillmore.

După ce închise ușa apartamentului, puse pachetul de târguieli pe masa din bucătărie, dădu drumul combinei muzicale stereo, puse un disc cu Frank Sinatra și își frecă mâinile. Încăperea era scăldată în lumina roșie a serii de vară. Cântând cât îl ținea gura *Strangers in the night*, Arthur aranjă o masă elegantă, pentru doi, în salon. Destupă o sticla de Merlot 1999, încălzi lasagna gratinată și aranjă antreurile italienești pe două farfurii de porțelan alb. Când termină, traversă livingul, ieși pe palier, lăsând întredeschisă ușa apartamentului și se duse peste drum. Bătu darabana în ușă și auzi pașii ușori ai vecinei sale, care se apropiau.

- Sunt eu surdă, dar nici chiar așa! spuse bătrâna doamnă, primindu-l cu un zâmbet larg.

- N-ați uitat de seara noastră? o întrebă Arthur.

- Glumești?!

- Nu luați și cățelul?

- Pablo doarme buștean; știi, e la fel de bătrân ca mine.

- Dar nu sunteți chiar așa de în vârstă, Miss Morrison.

- Ba da, ba da, crede-mă! spuse ea, trăgându-l de braț, pe coridor.

Arthur o instalează confortabil pe Miss Morrison și o servește cu un pahar de vin.

- Am o surpriză pentru dumneavoastră! spuse el, arătându-i caseta. Încântătorul chip al lui Miss Morrison se lumina.

- Scena luptei din port este o piesă antologică!

- L-ați văzut deja?

- De un anumit număr de ori.

- Și nu v-ați săturat de el?

- Tu l-ai văzut vreodată pe Bruce Lee cu pieptul gol?

*

Kali se ridică dintr-o săritură, își luă lesa în bot și începu să se învâртеască prin salon, dând din coadă.

Lauren se cuibărise pe canapea, în halat și șosete groase, de lână. Lăsă cititul și o urmări, cu privirea înveselită, pe Kali - care se foia încoace și încolo, gata să-și ia „labele la spinare” -, închise tratatul de neurochirurgie și își sărută pe cap, cu tandrețe, cățelușa. „Mă îmbrac și mergem”.

După câteva minute, Kali se zbenguia pe Green Street; nițel mai încolo, pe trotuarul străzii Fillmore, un tânăr plop părea să miroase strașnic de frumos: Kali își duse stăpâna într-acolo. Lauren era gânditoare, vântul serii o făcu să se înfioare.

Intervenția de a doua zi o neliniștea, presimțea că Fernstein avea s-o pună la postul de comandă. De când luase hotărârea să iasă la pensie la sfârșitul anului, bătrânul profesor o solicita tot mai mult, de parcă ar fi vrut să-i accelereze procesul de formare. Imediat ce se întoarce, o să-și citească iar și iar notele, la lumina veiozei de pe noptieră.

*

Miss Morrison era încântată de felul în care își petrecea seara. Acum, era în bucătărie și ștergea farfuriile pe care i le întindea Arthur.

- Pot să te întreb ceva?

- Tot ce vreți.

- Nu-ți place karate-ul; și să nu-mi spui că un tânăr ca tine n-a găsit decât o babă de optzeci de ani, cu care să-și petreacă seara de duminică.

- În fraza pe care tocmai mi-ați spus-o, nu-i nici o întrebare, Miss Morrison.

Bătrâna își puse mâna peste a lui Arthur și făcu o mică strâmbătură.

- Ba bine că nu! Era o întrebare! Una indirectă, iar tu ai înțeles-o foarte bine. Și mai termină odată cu Miss Morrison-ul ăsta, al tău, spune-mi Rose!

Arthur o privi lung pe Miss Morrison.

- Vreți să vă duc cățelul la plimbare?

- Asta-i o amenințare sau o întrebare? zise Rose.

- Amândouă.

Miss Morrison se duse să-l trezească pe Pablo și îi puse zgarda.

- De ce i-ați pus numele ăsta? o întrebă, din prag, Arthur.

-... Aveam treizeci și opt de ani, iar el, cu cinci sau poate cu zece ani mai puțin! La vârsta mea, te mai înșeală memoria, când e în interesul tău. Originalul era un cubanez superb. Dansa dumnezeiește și era mult mai isteț decât acest jack

russell, crede-mă pe cuvânt!

- Vă cred bucuros, spuse Arthur, trăgând de lesa cățelușului, care se dădea înapoi, proptindu-se cu toate cele patru labe în pardoseala culoarului.

- Ah, Havana! ofta Miss Morrison, închizându-și ușa.

Arthur și Pablo coborau pe Fillmore Street. Cățelul se opri la rădăcina unui plop. Pentru un motiv care, lui Arthur, îi scăpa cu desăvârșire, copacul îi trezise, deodată animalului un deosebit interes. Arthur își vârî mâinile în buzunar și se rezemă de micul zid înconjurător, lăsându-l pe Pablo să se bucure de acest rar moment de trezie. Telefonul mobil îi vibră în buzunar. Răspunse:

- Petreci o seară plăcută? întrebă Paul.

- Excelentă.

- De fapt, ce faci?

- Paul, după părerea ta, de cât timp are nevoie un câine ca să adulmece rădăcina unui copac?

- Închid, spuse Paul, perplex, mă duc iute la culcare, până nu-mi mai pui și alte întrebări!

*

Două străzi mai încolo, la etajul al doilea al unei căsuțe victoriene cocoțate pe Green Street, lumina din dormitorului unei tinere specialiste în neurochirurgie se stinse.

5

Deșteptătorul de pe noptieră o trezi pe Lauren dintr-un somn atât de profund, încât simplul fapt de a deschide ochii era dureros. Oboseala acumulată în decursul anului o făcea să aibă, în unele dimineți, o dispoziție la fel de întunecată ca primele ore ale zilei. Încă nici nu se făcuse ora șapte, când ea își parcă Triumph-ul în spațiul rezervat spitalului. Zece minute mai târziu, cu halatul pe ea, pleca de la parter, unde se afla Serviciul de Urgențe, și se duse în camera 307. Maimuțica se odihnea pe gâtul protector al girafei. Nițel mai încolo, un urs alb veghea asupra lor. Animalele Marciei încă mai dormeau pe pervazul ferestrei. Lauren privi desenele puse pe perete,

destul de îndemânatice pentru un copil care, de câteva luni, nu mai vedea decât în amintire.

Lauren se așează pe pat și mângâie fruntea Marciei, care se deșteaptă.

- Cucu, spuse Lauren, azi e ziua cea mare.

- Nu încă, răspunse Marcia, deschizându-și ochii. Pentru moment, e încă noapte.

- Nu pentru multă vreme, scumpo, nu pentru multă vreme. Foarte curând, vor veni asistentele, ca să te pregătească.

- Tu nu stai cu mine? Întrebă, neliniștită, Marcia.

- Și eu trebuie să mă pregătesc, o să ne întâlnim la intrarea în sala de operație.

- Tu mă operezi?

- Eu îl asist pe profesorul Fernstein, cel despre care zici tu că are vocea aia groasă.

- Ți-e frică? o întrebă fetița.

- Mi-ai luat-o înainte, întrebarea asta voiam să ți-o pun eu.

Copila îi spuse că nu se teme, pentru că are încredere.

- Am să urc la etaj și o să ne întâlnim foarte curând.

- Diseară am să câștig pariul.

- Ce pari?

- Că îți ghicesc culoarea ochilor. Am scris-o pe o hârtie; e în sertarul noptierei mele, îndoită. O s-o desfacem amândouă, după operație.

- Îți promit, îi spuse Lauren, dând să plece.

Marcia se plecă, fără să țină seama de prezența lui Lauren, care se întorsese din prag, ca s-o privească în tăcere. Copila se strecură sub pat.

- Știi foarte bine că te-ai ascuns pe undeva, dar n-ai de ce să te temi, spuse fetița.

Mâna ei pipăia podeaua, căutându-și unul dintre animalele de pluș. Degetele fetiței atinseră puiul de bufniță și se așează în fața lui.

- Trebuie să ieși de aici, n-ai de ce să te sperii de lumină, spuse ea. Dacă ai încredere în mine, am să-ți arăt culorile; ai încredere în mine, așa-i? Fiecare, când îi vine rândul; ce, tu crezi că pe mine nu mă sperie întunericul? Știi, e greu să-ți descriu cum e lumina, e pur și simplu frumoasă. Eu prefer

verdele, dar îmi place mult și roșul; culorile au mirosul lor, în felul ăsta le recunoști. Stai, nu te mișca, o să-ți arăt imediat.

Fetița ieși din adăpostul ei și se îndreptă, așa cum putea, spre noptieră. Luă un mic vas de plastic și un pahar, pe care le ascunsese acolo. După ce se băgă din nou sub pat, îi prezentă puiului de bufniță, cu mândrie, o căpșună și spuse cu glas hotărât „ăsta-i roșul”; „și ăsta-i verdele”, mai zise ea, întinzând paharul cu mentă. „Vezi ce frumos miros culorile? Dacă vrei, poți să guști; eu n-am voie din cauza operației, trebuie să fiu cu burta goală”.

Lauren se duse spre pat.

- Cu cine vorbești? o întrebă pe Marcia.

- Știam eu că ești aici. Vorbesc cu un prieten, dar nu pot să ți-l arăt; se ascunde mereu fiindcă se teme de lumină, și se teme și de oameni.

- Cum îl cheamă?

- Emilio. Dar tu nu poți auzi ce spune.

- De ce?

- Nu poți înțelege.

Lauren îngenunche.

- Pot să mă bag și eu sub pat, cu tine?

- Dacă nu ți-e teamă de întuneric.

Fetița se dădu deoparte și o lăsă pe Lauren să se bage sub pat.

- Pot să-l iau cu mine sus?

- Nu, avem un regulament vechi și tâmpit, care nu le dă voie animalelor să intre în sala de operații, dar, fii pe pace, odată și odată toate acestea se vor schimba.

*

După toate semnele, ziua avea să fie strălucitoare. Arthur preferase să plece pe jos la biroul lui de arhitectură, de pe Jackson Street. Paul îl aștepta în stradă.

- Prin urmare? îl întrebă Paul, a cărui mutră comică se ivise în crăpătura ușii.

- Prin urmare ce? îl întrebă Arthur, apăsând pe butonul cafetierei.

- Cât timp i-a luat câinelui să adulmece?

- Douăzeci de minute!

- Te invidiez pentru felul în care îți petreci serile, moșule! Am vorbit la telefon cu prietenele noastre de la Carmel; s-au întors și sunt gata pentru o cină în patru, diseară. Ia-l și pe cuțulache, dacă ți-e teamă că o să te plictisești.

Paul bătu în cadranul ceasului; trebuia s-o ia din loc. Aveau întâlnire amândoi cu un important client al biroului lor.

*

Lauren intră în sasu de sterilizare. Își întinse brațele, pentru a îmbrăca halatul prezentat de o asistentă, și le băgă pe mânecile acestuia. Apoi, își înnodă cordonul la spate și se duse la chiuveta de oțel. Cu stomacul strâns din pricina tracului, tânăra doctoriță începu să-și spele cu toată minuțiozitatea mâinile. După ce și le uscă, asistenta îi pudră palmele cu talc și desfăcu o pereche de mănuși sterile, pe care Lauren și le puse imediat. Cu calota bleu-pal pe cap și cu masca în dreptul gurii, respiră adânc și intră în sala de operație.

În spatele pupitrului său, Adam Peterson, specialistul în neuro-imagistică funcțională, controla bunul mers al sistemului de ecografie preoperatorie. Clișeele RMN, care înfățișau creierul Marciei, erau deja în computer. Comparându-le cu imaginile realizate în timp real, de către ecograf, computerul putea stabili, cu precizie, ce porțiuni din tumoare era îndepărtată în cursul operației.

*

La sfârșitul operației, sistemul de imagistică alimentat cu date de către Adam, avea să prezinte noi imagini, reactualizate, ale creierului fetei. Profesorul Fernstein intră după câteva minute, însoțit de confratele său, doctorul Richard Lalonde, care se deplasase de la Montreal.

Doctorul Lalonde salută echipa, se instalează în spatele aparatului de neuronavigație și apucă cele două manete. Manipulate în mod savant de către chirurg, brațele mecanice, cuplate la computerul principal, aveau să taie cu precizie milimetrică masa tumorală. Pe toată durata intervenției, precizia actului chirurgical avea să fie critică. O infimă deviație

de traiectorie ar fi putut-o priva pe Marcia de capacitatea de a vorbi sau de a merge ori, dimpotrivă, un exces de prudență ar fi făcut ca operația să n-aibă rezultatul scontat. Tăcută și concentrată, Lauren repeta în minte fiecare detaliu al procedurii care urma să înceapă neîntârziat și pentru care se pregătea, fără încetare, de câteva săptămâni.

Marcia, care se afla în sala alăturată, fu adusa, în sfârșit, întinsă pe un pat cu rotile. Asistentele o așezară cu multă atenție pe masa de operație. Punga de perfuzie legată de brațul ei fu suspendată pe un stativ.

Norma, decana de vârstă a asistentelor din spital, îi povesti Marciei că adoptase un pui de panda.

- Dar cum l-ai adus? Ai avut voie? o întrebă Marcia.

- Nu, râse Norma, o să rămână la el acasă, în China, dar noi îi dăm toate cele de trebuința, până când va putea fi înțărcat.

Norma adăugă că nu reușise să-i pună nici un nume puiului; oare ce nume îi puteai da unui panda?

În timp ce fetița reflecta la această problemă, Norma legă pastilele colorate de pe pieptul Marciei la electrocardiograf, iar medicul anestezist îi atașă o sondă minusculă la degetul arătător. Această sondă avea să-i permită să controleze, în timp real, saturația cu gaze a sângelui pacientei sale. El băgă un ac în punga de perfuzie și o asigură pe Marcia că se va putea gândi la numele puiului de panda după operație, dar acum trebuia să numere, împreună cu el, până la zece. Anestezicul coborî de-a lungul cateterului și pătrunse în vena fetiței. Marcia adormi între cifrele doi și trei. Reanimatorul verifică imediat, pe diferite monitoare, constantele vitale. Norma fixă serclajul pe fruntea Marciei, pentru a preveni orice mișcare a capului acesteia.

Aidoma unui ilustru șef de orchestră, profesorul Fernstein își trecu în revistă echipa. De la postul său, fiecare participant răspunse că este gata. Fernstein îi dădu semnalul de începere doctorului Lalonde, iar acesta apăsă pe manetele aparatului de neuronavigație, sub privirea atentă a lui Lauren.

Incizia fu practică la orele 9,27; începea o călătorie de douăsprezece ore în regiunile cele mai profunde ale creierului unui copil.

*

Clienții păreau plăcut impresionați de proiectul prezentat de Paul și Arthur. Directorii consorțiului care organizase concursul ce avea ca scop realizarea unui nou sediu, erau adunați în jurul imensei mese de acaju din sala de consiliu. După ce Arthur prezentă în detaliu, pe parcursul întregii dimineți, planurile viitorului hol de intrare, ale spațiilor de reuniune și ale părților comune, Paul îl înlocui, imediat după prânz, și comentă desenele și tabelele proiectate pe un ecran din spatele lui. Când pendula de pe peretele sălii arată ora șaisprezece, președintele ședinței le mulțumi celor doi arhitecți pentru munca depusă. Membrii consiliului director urmau să se întrunească la sfârșitul săptămânii, pentru a hotărî care dintre cele două proiecte finaliste avea să câștige.

Arthur și Paul se ridicară și își salutară gazdele, după care își luară rămas bun. În lift, Paul căscă îndelung.

- Cred că ne-am descurcat bine, nu?

- Probabil, răspunse Arthur, cu glasul scăzut.

- Te muncește ceva? îl întrebă prietenul sau.

- Crezi că la Macy's or avea de vânzare lese extensibile?

Paul își ridică brațele și ochii spre cer. Se auzi soneria și ușile cabinei se deschiseră în parcare de la subsolul trei.

Înainte de a se așeza la volan, Paul făcu niște genuflexiuni.

- Sunt pustiit, zise el. Unele zile, așa cum a fost asta, te fac să pici în bot, nu alta.

Arthur urcă în mașină fără să facă nici un comentariu.

*

Ritmul cardiac al Marciei era stabil. Fernstein ceru creșterea progresivă a cantității de anestezic. O a doua serie de ecografii confirma că exereza² își urma cursul normal. Milimetru după milimetru, brațele electronice mânuite de doctorul Lalonde tăiau tumoarea situată în lobul occipital al creierului Marciei și aduceau la suprafață fragmentele tăiate.

² Exereză (aici) - îndepărtarea, pe cale chirurgicală, a unei tumori (N.t.)

După patru ore, doctorul își ridică fruntea.

- Schimbul! ceru chirurgul, ai cărui ochi atinseseră pragul-limita al oboselii.

Fernstein îi făcu semn lui Lauren să se așeze în fața aparatului. Ea șovăi o clipă, dar găsi în privirea liniștitoare a profesorului forța de care avea nevoie. La cursurile de simulare, ea repetase de mii de ori aceste gesturi, dar astăzi, de performanța ei depindea o viață.

De îndată ce se instalează la comenzi, tracul îi dispăru. Lauren era în culmea fericirii. Cu cele două pense, atingea un vis.

Mâinile ei stăpâneau aparatul la perfecție, îndemânarea îi era ireproșabilă. Toată echipa o privea în timp ce lucra, iar Norma putu citi în ochii profesorului cât era de mândru pentru eleva lui.

Lauren operă, fără oprire, timp de șapte ore. Când ceru să fie înlocuită, computerul indică o exereză realizată în procent de șaptezeci și șase la sută. Lalonde își reluă locul. Clipind din ochi, își felicită tânăra colegă pentru performanță.

*

- Te las la birou și o șterg acasă, spuse Paul.

- Lasă-mă în Union Square, am de cumpărat ceva.

- Aș putea să știi și eu de ce vrei să cumperi o lesă, dacă n-ai câine?

- E pentru o prietenă!

- Lămurește-mă, măcar are câine?

- Are șaptezeci și nouă de ani, dacă asta are darul de a te liniști!

- Nu chiar, oftă Paul, oprindu-se în fața magazinului Macy's.

- Unde ne întâlnim la cină? întrebă Arthur, în timp ce cobora din mașină.

- La Cliff House, ora opt. Dă-ți și tu nițel osteneala, fiindcă, data trecută, nu s-ar putea spune că ai strălucit prin curtoazie. Ți se oferă o a doua șansă de a face o primă bună impresie! Fă bine și n-o rata!

Arthur privi cabrioleta care se îndepărta, aruncă o privire în vitrină și intră pe ușa turnantă a marelui magazin.

Anestezistul remarcă, pe monitor, o ușoară modificare a traseului. Imediat, verifica saturația sanguină. Echipa observă că medicul se schimbase la față. Instinctul lui tocmai trăsese un semnal de alarmă.

- Aveți vreo sângerare? întrebă el.

- Pe imagine, nu e nimic până acum, spuse Fernstein, plecându-se către monitorul doctorului Peterson.

- E ceva în neregulă! declară anestezistul.

- Mai fac o ecografie, răspunse specialistul însărcinat cu imagistica.

Atmosfera senină, care domnea în blocul operator, se risipi brusc.

- Fetița are o cădere! spuse sec doctorul Cobbler, mărind debitul de oxigen.

Lauren simți că o lasă puterile. Îl fixă cu privirea pe Fernstein și înțelese din ochii profesorului că situația devenea critică.

- I-ai mâna, îi murmură șeful.

- Ce-i de făcut? îl întrebă Lalonde pe Fernstein.

- Continuăm! Adam, ce arată ecografia?

- Pentru moment, nu mare lucru, răspunse medicul.

- Am un început de aritmie, spuse Norma, urmărind electrocardiograful, care clipea intermitent.

Richard Lalonde bătu furios, cu latul palmei, în consola lui.

- Disecție pe artera cerebrală posterioară! anunță el.

Membrii echipei se uitară unii la alții. Lauren își ținu răsufierea și închise ochii.

Erau orele șaptesprezece și douăzeci și două de minute. Într-o clipă, peretele deteriorat al arterei care irigase regiunea posterioară a creierului Marciei se sfâșie pe doi centimetri. Sub presiunea jetului de sânge care țâșnea, ruptura se mări și mai mult. Valul ce năvălea din plaga deschisă se împrășteie în cavitatea craniană. În ciuda drenului pe care Fernstein îl implantă imediat, nivelul sângelui din interiorul craniului nu înceta să crească, înecând creierul cu o viteză fulgerătoare.

La orele șaptesprezece și douăzeci și șapte de minute,

sub privirile neputincioase ale celor patru medici și ale asistentelor, Marcia încetă pentru totdeauna să mai respire. Mâna fetei, pe care Lauren continua s-o țină în mâna ei, se deschise ca pentru a elibera un ultim suflu de viață, pe care l-ar fi ținut ascuns în palmă.

Echipele părăsiri, în tăcere, blocul operator și se răspândi pe culoar. Nimeni nu putea face nimic. Tumoarea, în malignitatea ei, le ascunsese până și aparatelor celor mai sofisticate, de care dispunea medicina modernă, anevrismul unei mici artere din creierul Marciei.

Lauren rămase singură, păstrând încă vreo câteva momente degetele inerte ale fetei în mâna ei. Norma se apropie și desfăcu degetele tinerei doctore.

- Acum, vino cu mine.
- Făgăduisem, murmură Lauren.
- Asta-i singura greșală pe care ai făcut-o astăzi.
- Unde e Fernstein? Întrebă ea.
- A trebuit să se ducă la părinții micuței.
- Aș fi vrut să fac eu asta.

- Cred că ai avut parte de porția dumitale de emoții, pe ziua de azi. Și, dacă îmi pot permite să-ți dau un sfat, înainte de a intra în casă, du-te și cască gura, câteva ore, într-un mare magazin.

- De ce?
- Ca să vezi viață, o mulțime de vieți!

Lauren mângâie fruntea Marciei și acoperi fața copilei cu cearșaful verde; ieși din sală.

Norma o privea în timp ce se îndepărta pe culoar. Clătină din cap și stinse lampa scialitică suspendată deasupra mesei de operație. Sala se cufundă în penumbră.

*

Arthur se bucură la cel de-al treilea etaj al marelui magazin: găsisese lesa extensibilă care avea s-o umple de bucurie pe Miss Morrison. În zilele cu vreme închisă, ea va putea rămâne sub copertina din fața intrării în imobil, la adăpost de ploaie, în timp ce Pablo va mișuna după pofta inimii, pe lângă rigolă.

Plecă de la casa centrală, unde tocmai plătitese obiectul

cumpărat; în drum, o femeie care alegea niște pijamale bărbătești îi adresa un zâmbet. Arthur îi zâmbi și el, și se îndreptă spre scara rulantă.

Stând pe scară, o mână delicată i se așeză pe umăr. Arthur se întoarse, iar femeia coborî o treaptă, ca să se apropie de el.

Dintre toate legăturile lui amoroase, nu exista decât una pe care regreta că o trăise...

- Să nu-mi spui că nu m-ai recunoscut! zise Carol-Ann.

- Iartă-mă, eram cu gândul în altă parte.

- Știu, am aflat că te-ai stabilit în Franța. Îți merge mai bine? Își întrebă ea cu un aer compătimator, fostul iubit.

- Da; de ce?

- Am aflat și că fata aia, pentru care m-ai lăsat... în fine, am auzit ca ești văduv, ce tristețe...

- Despre ce vorbești? întrebă Arthur, perplex.

- M-am întâlnit cu Paul la un cocktail, acum o lună. Îți spun, cu toată sinceritatea, că-mi pare nespus de rău.

- Mi-a părut tare bine că te-am văzut, dar sunt nițel în întârziere, răspunse Arthur.

Voi să coboare câteva trepte, dar Carol-Ann îl apucă de braț și îi arătă cu mândrie inelul care îi strălucea pe deget.

- Săptămâna viitoare ne vom sărbători primul an de căsnicie. Îl mai ții minte pe Martin?

- Nu prea bine, zise Arthur, ocolind balustrada, pentru a ajunge la scara ce cobora la primul etaj.

- Nu se poate să-l fi uitat pe Martin! Căpitanul echipei de hochei! îl muștră Carol-Ann, cu multă mândrie.

- Ah, da, un tip înalt, blond!

- Foarte oacheș.

- Oacheș, dar înalt!

- Foarte înalt.

- Ca să vezi, zise Arthur, privindu-și vârful încălțărilor.

- Va să zică, tot nu ți-ai refăcut viața! îl căină Carol-Ann, cu aerul ei compătimator.

- Ba da, mi-am refăcut-o și, apoi, mi-am desfăcut-o. Viața, ce vrei! răspunse Arthur, din ce în ce mai exasperat.

- Doar n-o să-mi spui că un băiat așa ca tine a rămas tot burlac?

- Nu, n-o să-ți spun, pentru că în următoarele zece

minute ai uita, iar chestia asta n-are mare importanță, mormăi Arthur.

O nouă balustradă, o nouă speranță că ea o mai avea și alte cumpărături de făcut la acel etaj, dar Carol-Ann se ținu după el, înspre parter.

- Am o droaie de prietene nemăritate! Dacă vii la petrecerea noastră de aniversare, o să ți-o prezint pe viitoarea femeie a vieții tale. Sunt o pețitoare extraordinară, am darul de a vedea cine cu cine se potrivește. Îți plac în continuare femeile?

- O iubesc pe una dintre ele! Îți mulțumesc, a fost o plăcere să te revăd și multe salutari lui Martin.

Arthur își luă la revedere de la Carol-Ann și o șterse în goana mare. Trecea prin fața unui raion ce prezenta produsele unei mărci franțuzești de cosmetică. În acea clipă, își aminti ceva la fel de plăcut ca mireasma ce se împrăștia din flaconul pe care vânzătoarea îl deschisese în fața clientei. Își închise ochii și revăzu, în memorie, ziua în care pășea pe acea alee, însuflețit de o dragoste nevăzută și certă. În acel moment se simțea fericit cum nu mai fusese niciodată în viață. Leși pe ușa turnantă.

Se pomeni pe trotuarul din Union Square. Manechinul din vitrină purta o rochie de seară elegantă și mulată pe talie. Mâna fină, de lemn, arăta cu un deget nonșalant spre trecătorii de pe stradă. În reflexele portocalii ale soarelui, încălțăminte pare ușoară. Arthur stă neclintit, absent. Nu aude motocicleta cu ataș, ajunsă în spatele lui. Motociclistul a pierdut controlul motorului la virajul de la Polk Street, una dintre cele patru străzi care se deschid în marea piață. Tipul încearcă s-o evite pe femeia care traversează, se apleacă, face un zigzag; motorul urlă. Oamenii de pe stradă intră în panică; un bărbat îmbrăcat în costum se trânteste la pământ, ca să se ferească de motor, un altul se trage înapoi și se împiedică, o femeie țipă și se adăpostește după o cabină telefonică. Motocicleta cu ataș își continuă cursa nebunească. Atașul trece de un parapet, smulgând un panou, dar parcometrul pe care îl izbește este înfipt solid în pământ și îl separă - secționându-i brusc legătura - de corpul motocicletei. Acum, nu-l mai reține nimic: are aceeași forma și aproape aceeași viteza ca a unui obuz, se năpustește drept înainte.

Când îi atinge picioarele lui Arthur, îl ridică și îl aruncă în aer. Timpul pare deodată că se întinde tacticos, ca o lungă tăcere. Botul ascuțit al atașului se lovește de sticlă. Imensa vitrină explodează în miriade de cioburi. Arthur se rostogolește pe jos, până în brațele manechinului, care, acum, stătea lungit pe covorul de sticlă. Pe ochi, i se așează un val, lumina este opacă, în gură simte gustul de fier al sângelui. În toropeala care îl cuprinde, ar vrea să le spună oamenilor că nu e vorba decât de un accident stupid. Cuvintele îi rămân în gât.

Vrea să se ridice, dar e încă prea devreme. Genunchii refuză să-l țină; și vocea asta, care țipă la el așa de tare să rămână culcat! Vor veni ajutoare.

Dacă întârzie, Paul o să se facă foc. Trebuie să ducă la plimbare cățelul lui Miss Morrison. Suntem într-o duminică? Nu; poate luni? Trebuie să treacă iar pe la firmă, să semneze niște planuri. Unde e tichetul de parcare? Buzunarul îi e complet sfâșiat. Avea mâna înăuntru; acum, stă pe ea și simte o mică durere. Nu trebuie să se frece pe cap, toate cioburile astea de sticlă sunt tăioase. Lumina e orbitoare, dar începe să audă din nou, puțin câte puțin, sunetele. Buimăceala i se atenuază. Să deschidă ochii. Asta e fața lui Carol-Ann. Care va să zică, nu se lasă. Dar nu vrea să i-o prezinte ea pe femeia vieții lui; o cunoaște deja, ei, drăcia dracului! Ar trebui să-și pună o verighetă, ca să-l lase odată în pace. Chiar acum se întoarce și își cumpără una. Pe Paul o să-l înfurie, însă el o să se distreze la culme.

O sirenă în depărtare. Trebuie neapărat să se ridice înaintea de sosirea ambulanței, n-are nici un rost să-i îngrijoreze, nu-l doare nimic, poate doar gura, nițel, și-a mușcat falca. O mușcătură de falcă nu e ceva grav; doar neplăcut, din cauza aftelor, dar grav, cu adevărat, nu e. Arthur își adora vestonul de tweed. Sarah considera că tweedul e bătrânicos, dar nu mai putea el de ce credea Sarah, ea, care purta escarpenii cei mai vulgari din lume, cu boturile alea ascuțite din cale afară. E bine că i-a spus lui Sarah că și noaptea petrecută împreună era tot un accident, nu erau făcuți unul pentru altul, nu era nimeni de vină. Oare motociclistul s-o fi simțind bine? Precis că e bărbatul ăsta cu cască. Cu mutra lui spășită, pare-se că a scăpat ieftin.

„Dacă îi întind mâna lui Carol-Ann, o să înșire, pe la toate

prietenele ei, că mi-a salvat viața, fiindcă m-a ajutat să mă ridic”.

- Arthur!

- Carol-Ann!

- Eram sigură că ai pățit ceva, în toată catastrofa asta îngrozitoare, spuse tânăra femeie, înnebunită.

El își șterse de praf, cu tot calmul, umerii vestonului, smulse buzunarul care spânzura trist, își scutură capul, ca să scape de cioburi.

- Ce spaimă am tras! Ai avut mare noroc, continuă Carol-Ann, cu vocea pițigăiată.

Arthur o privi țintă, cu un aer grav.

- Totul e relativ, Carol-Ann. De haina mea s-a ales praful, am tăieturi peste tot, iar coincidențele dezastruoase se țin scari de mine, chiar și când mă duc să cumpăr o lesă pentru vecina mea.

- O lesă pentru vecina ta... Ai avut mare noroc că ai scăpat teafăr din accidentul asta! se indignă Carol-Ann.

Arthur o privi și își luă o expresie gânditoare, încercând din toate puterile să rămână politicoș. La Carol-Ann, îl agasa nu numai vocea; era insuportabilă din toate punctele de vedere. Încercă să-și regăsească o umbră de echilibru și vorbi pe un ton hotărât și calm.

- Ai dreptate, sunt cam nerecunoscător. Am avut norocul să te părăsesc și s-o întâlnesc pe femeia vieții mele, iar ea era în comă! Până și maică-sa acceptase ca fata ei să fie eutanasiată. Dar am avut un noroc nebun, fiindcă prietenul meu cel mai bun a binevoit să-mi dea o mână de ajutor, ca s-o răpim din spital.

Neliniștită, Carol-Ann făcu un pas înapoi, iar Arthur un pas înainte.

- Cum adică „s-o răpim”? întrebă ea, cu glasul pierit, strângându-și geanta la piept.

- I-am furat corpul! Paul e acela care a șutit ambulanța, de-aia se simte obligat să le povestească tuturor că sunt văduv. Dar să știi, Carol-Ann, că, de fapt, nu sunt decât pe jumătate văduv! E un gen de văduvie foarte deosebit.

Arthur se clătină ușor pe picioarele lui lipsite de putere. Carol-Ann voi să-l sprijine, însă Arthur se redresă singur.

- Nu, adevăratul noroc e acela că Lauren mă putea ajuta

s-o mențin în viață. Totuși, când corpul și spiritul își sunt disociate, faptul că ești medic constituie un avantaj. Te poți ocupa de tine însuși!

Gura lui Carol-Ann se întredeschise, căutând puțin aer. Arthur n-avea nici o nevoie să-și recapete suflul, ci doar echilibrul. Se agăță de mâneca lui Carol-Ann, care tresări și scoase imediat un țipăt.

- Și, apoi, ea s-a deșteptat, în cele din urmă, și asta chiar că a fost un noroc strașnic! Așa că, vezi tu, Carol-Ann, adevăratul noroc n-a fost despărțirea noastră, n-a fost muzeul ăla de la Paris, n-a fost motocicletă cu ataș; adevăratul noroc al vieții mele a fost ea! rosti epuizat, așezându-se pe carcasa motorului.

Ambulanța nou-nouță a centrului spitalicesc tocmai se oprise lângă bordura trotuarului. Șeful echipei se repezi către Arthur, la care Carol-Ann se holba, parcă intrată în transă.

- Vă simțiți bine, domnule? întrebă omul de la Salvare.

- Deloc! declară Carol-Ann.

Paramedicul îl luă de braț și voi să-l conducă spre ambulanță.

- Totul e în ordine, vă asigur, zise Arthur, desprinzându-se.

- Trebuie să vă suturam plaga asta de pe frunte, insistă paramedicul, căruia Carol-Ann îi făcea întruna semne să-l ia mai repede pe Arthur.

- Nu mă doare nimic, mă simt foarte bine, fiți amabil, lăsați-mă să mă duc acasă.

- Cu toata sticla asta din jur, este foarte probabil să aveți cioburi minuscule în ochi. Trebuie să vă luăm cu noi.

Obosit, Arthur se lăsă în voia celui de la Salvare, care îl întinse pe o targă. Îi acoperi ochii cu două comprese sterile, pentru a-i feri de vreo mișcare ce le-ar fi putut răni corneea, în așteptarea momentului în care avea să primească îngrijiri. Acum, cu capul înfășurat în bandaje, Arthur se simțea cufundat într-o întunecime neplăcută.

Cu sirenele urlând, ambulanța o luă înapoi, pe Sutter Street coti pe Van Ness Avenue și se îndreptă spre San Francisco Memorial Hospital.

Se auzi un clopoțel. Ușile liftului se deschiseră la etajul trei. Inscricția de pe plăcuța pusă pe zid indica intrarea în Serviciul de Neurologie. Lauren ieși din cabină, fără să-și salute colegii care coborau la etajele inferioare ale spitalului. Neonele de pe tavanul culoarului lung se reflectau în pardoseala colorată. La fiecare pas, pantofii îi scârțâiau pe linoleum. Ea ridică mâna, voind sa râmâie încetșor la ușa camerei 307, dar brațul îi căzu, greoi, de-a lungul corpului. Intră.

Pe pat nu mai erau nici cearșafuri, nici pernă. Stativul pentru perfuzii stătea gol, drept, asemenea unui schelet, împins într-un colț, lângă perdeaua nemișcată a băii. Radioul de pe noptieră era mut, animalele de pluș, care, de dimineață, încă mai zâmbeau de pe pervazul ferestrei, plecaseră să-și îndeplinească menirea în alte camere. Din desenele copilărești puse pe perete, nu mai rămăseseră decât câteva bucățele de scotch.

Mica Marcia s-a prăpădit în aceasta după-amiază, vor zice unii; alții vor spune pur și simplu că a murit, dar, pentru cei ce lucrau la acest etaj, camera 307 avea să rămână, încă vreo câteva ore, camera ei. Lauren se așeză pe saltea, mângâie mușamaua care o proteja. Mâna ei febrilă se întinse spre noptieră și deschise sertarul. Luă hârtia împăturită în patru și așteptă puțin, înainte de a citi secretul. Fetița oarbă, care își luase zborul spre cele veșnice, văzuse bine. Culoarea ochilor lui Lauren se estompă sub valul de lacrimi. Ea se frânse în două, ca să-și stăpâneasca un hohot de plâns.

Ușa se întredeschise, însă Lauren nu auzi răsuflarea bărbatului cu tâmplele albe, care o privea plângând.

Pe cât de demn, pe atât de elegant în costumul negru, cu barba cărunță tunsă foarte scurt, pe lângă obraji, Santiago veni, cu pași neauziți, să se așeze lângă ea și îi puse mâna pe umăr.

- N-aveți nici o vină, murmură el, cu un ușor accent argentinian. Voi sunteți doar medici, nu dumnezei.

- Dar dumneavoastră cine sunteți? bâigui Lauren printre suspine.

- Tatăl ei; am venit să-i iau lucrurile care au mai rămas, maică-sa nu mai are putere. Trebuie să v reveniți. Și alți copii de aici au nevoie de dumneavoastră.

- Ar trebui să fie invers, spuse Lauren, sughițând de plâns.

- Invers? Întrebă omul, perplex.

- Eu ar trebui să vă consolez, plânse ea și mai tare.

Bărbatul, sclav al buneicuvințe, șovăi o clipă, apoi o luă pe Lauren în brațe și o lipi de el. Ochii lui cu iris azurii, înconjurați de riduri, se umplură de lacrimi, ca și ai lui Lauren și, abia atunci, parcă într-un gest de curtoazie, i se alătură doctoriței, acceptând, în sfârșit, să-și lase suferința să răzbată, în voie, la suprafață.

*

Ambulanța se opri sub copertina de la intrarea Serviciului de Urgențe. Șoferul și paramedicul îi îndrumară pașii lui Arthur până la peretele de sticlă al biroului de primire.

- Ați sosit, zise brancardierul.

- Nu vreți să-mi scoateți bandajul ăsta? Vă asigur că n-am nimic, vreau doar să mă întorc la mine acasă.

- Pică bine! răspunse Betty, cu glas autoritar, consultând fișa de intervenție pe care i-o dăduse paramedicul. Și eu aș vrea să vă întoarceți la dumneavoastră acasă, continuă ea, aș vrea ca toți oamenii care așteaptă în sala asta să se întoarcă la ei acasă și, ca să încheiem, și eu m-aș întoarce cu mare plăcere la mine acasă. Dar, până când se va milostivi Dumnezeu să ne îndeplinească dorința, va trebui să vă examinăm și pe dumneavoastră, și pe ei. Vine îndată cineva să va ia.

- În cât timp? întrebă Arthur, cu o voce aproape timidă.

Betty se uită în tavan, ridică brațele spre cer și exclamă.

- Doar Dumnezeu poate ști! Duceți-l în sala de așteptare, le spuse ea brancardierilor, în timp ce se îndepărta.

*

Tatăl Marciei se ridică și deschise ușa dulapului. Luă o cutie mica, de carton, în care erau lucrurile fetei lui.

- Ea ținea mult la dumneavoastră, spuse bărbatul, fără să se întoarcă.

Lauren își lăsă capul în jos.

- De fapt, nu asta am vrut să spun, continuă omul.

Și, cum Lauren continua să tacă, el îi puse o altă întrebare.

- Orice vă voi spune între acești pereți este considerat secret medical, nu-i așa?

Lauren îi răspunse că îi făgăduiește sub cuvânt de onoare; atunci, Santiago veni lângă pat, se așeză lângă ea și murmură:

- Aș vrea să vă mulțumesc că mi-ați îngăduit să plâng.

Și rămaseră amândoi acolo, neclintiți.

- Îi spuneți câteodată povești Marciei? întrebă Lauren în șoaptă.

- Eram plecat la muncă, departe de fiica mea; m-am întors pentru operație. Dar, în fiecare seară, îi dădeam telefon de la Buenos Aires, ea își punea receptorul pe pernă, iar eu îi povesteam despre un popor de animale și de plante, care trăiau în desișul unei păduri, într-un luminiș pe care oamenii nu l-au descoperit niciodată. Și povestea asta a durat mai bine de trei ani. Tot spunându-i despre iepurele cu puteri de vrăjitor, despre cerbi, despre copacii care aveau fiecare numele lui, despre vulturul care zbura întotdeauna în cerc, pentru că avea o aripă mai scurtă decât alta, mi se întâmpla să mă mai încurc, dar Marcia mă corecta la cea mai mică greșeală. Nici nu se punea problema să găsim pătlăgica roșie firoscoasa ori castravetele care se prăpădea de răs, în altă parte decât acolo unde-i lăsasem în ajun.

- Era și vreun pui de bufniță în luminișul ăsta?

Santiago zâmbi:

- Ah, ăla era o figură! Emilio era paznic de noapte. În timp ce animalele celelalte dormeau, el stătea treaz, ca să le apere. De fapt, slujba asta era doar un pretext, fiindcă puiul de bufniță era un mare fricos. Când veneau zorii, zbura în cea mai mare viteză, să se ascundă într-o peșteră, pentru că se temea de lumină. Iepurele știa chestia asta, dar nu i-a trădat niciodată secretul, pentru că era un tip de toată încrederea. Marcia adormea de multe ori înainte ca povestea să se sfârșească, iar eu îi ascultam respirația câteva clipe, până

când venea maică-sa să închidă telefonul. Răsuflarea ei de copil era, parcă, cea mai frumoasă muzică, iar eu îi ascultam notele în noaptea mea.

Tatăl fetitei tăcu. Se ridică și se duse până la ușă.

- Știți, acolo, în Argentina, construiesc baraje! Acestea sunt lucrări de mare importanță, dar mândria mea era ea!

- Stați puțin! zise Lauren, cu glasul blând. Se aplecă și se uită sub pat. În umbra aruncată de somieră, un pui de bufniță mic și alb aștepta cu aripile încrucișate. Ea luă jucăria de plus și i-o întinse lui Santiago.

Omul se întoarse spre ea, primi pasărea și o mângâie cu delicatețe.

- Păstrați-o, îi spuse lui Lauren, înapoiindu-i pasărea albă. Reparați-i ochii, doar sunteți medic, ar trebui să puteți face asta. Redați-i libertatea, faceți în așa fel încât să nu-i mai fie frică.

Bărbatul o salută și ieși din cameră. Când rămase singur, pe culoar, strânse la piept cutioara de carton.

Pagerul lui Lauren vibra; era căutată la biroul de primiri de la Urgențe. Se duse imediat în sala asistentelor, de la același etaj și ridică receptorul. Betty îi mulțumi lui Dumnezeu că Lauren nu plecase de la spital, serviciul nu se mai golea, avea nevoie imediat de întăriri.

- Cobor îndată, zise Lauren și închise telefonul.

Înainte de a ieși din cameră, își îndesă în buzunarul halatului o bufniță ciudată; micuța pasăre avea mare nevoie de căldură omenească: în după-amiaza asta își pierduse cea mai bună prietenă.

*

Arthur nu-și mai găsea locul; căută mobilul în buzunarul drept al vestonului, dar vestonul lui nu mai avea defel buzunarul drept.

Cu ochii bandajați, încerca să-și dea seama ce oră era. Paul o să fie furios; își amintea că, astăzi, se gândise deja că Paul o să fie furios, dar uitase de ce. Se ridică și înaintă pe bâjbâite spre ghișeu de primire. Betty se repezi în calea lui.

- Sunteți ceva de groază!

- Mi-e groază de spitale.
- Bun, dacă tot sunteți aici, să profităm de ocazie și să completăm fișa. Ați mai fost pe la noi?

- De ce? răspunse, îngrijorat, Arthur, care se ținea de marginea ghișeului.

- Pentru că, dacă avem deja coordonatele dumneavoastră în baza de date, merge mai repede.

Arthur răspunse negativ. Betty avea memoria figurilor și, în ciuda bandajului care acoperea ochii acestui bărbat, trăsăturile lui îi spuneau ceva. Poate că-l întâlnise în altă parte? La urma urmei, puțin îi păsa, și așa avea din cale afară de multe treburi, ca să se mai gândească, acum, și la chestia asta.

Arthur voia să se întoarcă acasă, așteptarea durase prea mult; încerca să scape de pansament.

- Dumneavoastră aveți de lucru până peste cap, iar eu mă simt bine. Zău, spuse el, vreau să mă duc acasă.

Betty îi imobiliză, fără menajamente, mâinile.

- Ia încercați, să vedeți ce iese!

- Și ce risc? întrebă Arthur, aproape înveselit.

- La cea mai mica durere, la cea mai mica nevoie de îngrijiri, care ar putea apărea în următoarele șase până la douăsprezece luni, v-ați ras pe bot de asigurare! Dacă treceți de această ușa, fie și numai ca să va aprindeți țigara afară, am să vă resping fișa și am să menționez pe ea că ați refuzat controlul medical. Chiar și pentru o banală durere de dinți, compania dumneavoastră de asigurări o să vă trimită la plimbare.

- Eu nu fumez! spuse Arthur, punându-și brațele bloc, pe marginea ghișeului.

- Știu cât este de angoasant să te afli în întuneric, aveți puțină răbdare; uite că vine domnișoara doctor, tocmai iese din liftul aflat în spatele dumneavoastră.

Lauren se apropie de recepție. De când plecase din camera Marciei, nu scosese nici un cuvânt. Luă dosarul din mâna asistentei și se adânci în lectura raportului întocmit de paramedic, conducându-l pe Arthur de braț, în sala numărul 4. Dădu deoparte perdeaua boxei și îl ajută să se instaleze pe pat. După ce îl culcă, începu să-i desfacă bandajul.

- Rămâneți cu ochii închiși, deocamdată, îi spuse.

De la primele cuvinte pe care Lauren le rosti cu o voce menită totuși să-l liniștească, inima lui Arthur începu să tresalte. Ea dădu deoparte cele două bucăți de tifon și îi ridică pleoapele, scaldându-i ochii în ser fiziologic.

- Vă doare?

- Nu.

- Ați avut impresia că v-a intrat vreun ciob în ochi?

- Deloc. Pansamentul ăsta a fost o idee de-a paramedicului. N-am absolut nimic.

- A procedat foarte bine. Acum, puteți deschide ochii din nou.

Câteva secunde au fost de ajuns pentru ca lichidul să acționeze. Când vederea lui Arthur se limpezi, inima începu să-i bată și mai tare. Ceea ce își dorise la mormântul lui Lili tocmai se împlinea.

- Vă simțiți bine? întrebă Lauren, care observase paloarea pacientului său.

- Da, răspunse el, cu pieptul strâns.

- Întindeți-vă!

Lauren se plecă asupra lui, ca să-i studieze corneea cu o lupă. În timp ce-l examina, fețele le erau atât de apropiate, încât buzele aproape ca li se atingeau.

- N-aveți absolut nimic la ochi, sunteți foarte norocos!

Arthur nu făcu nici un comentariu...

- V-ați pierdut cumva cunoștința?

- Nu, nu încă!

- Asta a fost o gluma?

- O vagă tentativă.

- Migrene?

- Nici.

Lauren își puse mâna pe spatele lui Arthur și îi palpă coloana vertebrală.

- Simțiți vreo durere?

- Absolut nici una.

- Aveți o echimoză de toată frumusețea la buză. Deschideți gura!

- E neapărat nevoie?

- De vreme ce v-o cer...

Arthur se execută. Lauren își luă lampa.

- Oho, e nevoie de cel puțin cinci puncte de sutură ca să

cos chestia asta.

- Chiar atâtea?

- Acum, am făcut eu o gluma! Vă clătiți gura cu un dezinfectant, timp de patru zile, și o să fie prea îndeajuns.

Ea îi curăță rana de pe frunte și îi lipi marginile cu gel. Apoi, deschise un sertar și rupse punguța unui pansament pe care i-l puse peste plagă.

- V-am prins puțin din sprânceană; când veți scoate leucoplastul, o să fie cam neplăcut câteva clipe. Celelalte tăieturi sunt minore, se vor cicatriza de la sine. Vă prescriu un antibiotic cu spectru larg. Îl veți lua doar câteva zile, preventiv.

Arthur își încheie nasturele de la mânecă, se ridică și îi mulțumi lui Lauren.

- Nu vă grăbiți chiar așa, spuse ea, împingându-l la loc, pe masa de consultație. Trebuie să vă controlez tensiunea.

Luă aparatul de măsurat tensiunea de pe suportul lui și îl puse pe brațul lui Arthur. Tensiometrul era automat. Brasarda acestuia se umfla și se dezumfla la intervale regulate. Câteva secunde au fost de ajuns pentru ca cifrele să apară pe cadranul fixat la căpătâiul mesei de consultație.

- Suferiți de tahicardie? întrebă Lauren.

- Nu, răspunse Arthur, foarte încurcat.

- Totuși, sunteți într-o criză de mai mare dragul, inima vă bate cu peste o sută douăzeci de pulsații pe minut și aveți tensiunea optsprezece, ceea ce înseamnă prea mult pentru un bărbat de vârsta dumneavoastră.

Arthur o privea pe Lauren, încercând să-și scuze inima.

- Sunt nițel cam ipohondru, iar spitalele mă bagă în sperieți.

- Fostul meu iubit își dădea ochii peste cap doar când îmi vedea halatul.

- Fostul dumneavoastră iubit?

- Nu contează.

- Dar actualul suporta stetoscopul?

- Aș vrea totuși să mergeți la un cardiolog, pot să-i dau un bip unuia, dacă doriți.

- Inutil, zise Arthur, cu vocea tremurândă. Nu-i prima oară când mi se întâmplă; mă rog, într-un spital, e pentru prima dată. Când mă prezint la concursuri, inima mi-o cam ia

la galop, sufăr de trac.

- Ce profesie aveți, de trebuie încă să vă mai prezentați la concursuri? îl întrebă amuzată Lauren, scriindu-i o rețetă.

Arthur ezită înainte de a răspunde. Profita de faptul că ea se concentra asupra hârtiei, ca s-o privească tăcut și atent. Lauren nu se schimbase, poate doar cu excepția pieptănăturii. Mica cicatrice de pe frunte, pe care i-o iubise el atât de mult, aproape că dispăruse. Avea aceeași privire mândră și imposibil de descris. Îi recunoștea fiecare expresie a chipului, cum era acea mișcare a arcului lui Cupidon, de sub nas, pe care o făcea când vorbea. Frumusețea zâmbetului ei îi aducea în amintire momente fericite. Este oare cu putință să duci până într-atât dorul cuiva? Brasarda se umfla iar și, pe cadran, apăsură cifre noi. Lauren își ridică fruntea, ca să le urmărească.

- Sunt arhitect.

- Și lucrați chiar și în week-end?

- Uneori chiar și noaptea; suntem mereu „în priză”.

- Știu despre ce vorbiți!

Arthur se ridică în capul oaselor, pe masă.

- Ați cunoscut vreun arhitect? întrebă el, cu voce febrilă.

- După câte îmi aduc aminte, nu, însă vorbeam despre profesia mea. Avem amândoi o trăsătură comună: muncim fără să numărăm orele.

- Dar prietenul dumneavoastră cu ce se ocupă?

- E a doua oară când mă întrebați dacă sunt celibatară...

Inima vă bate mult prea repede, aș prefera să vă vadă unul dintre colegii mei.

Arthur smulse brasarda tensiometrului și se sculă.

- Aici, dumneavoastră sunteți cea angoasată!

El voia să se ducă acasă și să se odihnească. Mâine totul avea să meargă bine. Făgădui că își va controla tensiunea în zilele următoare și, dacă va observa ceva anormal, se va duce imediat la un cardiolog.

- Promiteți? insistă Lauren.

Arthur imploră cerul să n-o mai lase să se uite așa la el. Dacă inima nu avea să-i plesnească dintr-o clipă în alta, atunci, avea s-o ia în brațe, să-i spună că e nebun după ea și că era cu neputință să trăiască din nou în același oraș, fără să-și vorbească. Avea să-i povestească totul, dacă nu cumva o să

cheme ea, mai înainte, paza, ca să-l interneze pe bune. Își luă vestonul sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din el, își interzise să-l îmbrace de față cu ea și îi mulțumi. Tocmai ieșea din boxă, când o auzi că-l strigă din urmă.

- Arthur?

De data asta, simți că pulsul îi bătea chiar în cap. Se întoarse.

- Acesta vă este prenumele, nu?

- Da, rosti el, cu o gură în care nu-i mai rămăsese nici o picătură de salivă.

- Rețeta dumneavoastră! spuse Lauren, întinzându-l foaia rozalie.

- Mulțumesc, răspuse Arthur, luând hârtia.

- Mi-ați mulțumit deja. Puneți-vă vestonul; la ora asta, serile sunt răcoroase, iar organismul dumneavoastră și-a luat porția de agresioni pe ziua de azi.

Arthur își îmbracă, stângaci, o mânecă; chiar înainte de a ieși, se întoarse și o privi lung pe Lauren.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Aveți o bufniță în buzunar, îi zise, cu un zâmbet trist pe buze.

Și Arthur ieși din boxa.

În timp ce traversa holul, Betty îl strigă de după geam. Se întoarse spre ea, buimac.

- Semnați și sunteți liber, îi spuse asistenta, prezentându-i un caiet gros și negru.

Arthur se iscăli în registrul Serviciului de Urgențe.

- Sunteți sigur că vă simțiți bine? se interesă asistenta șefă. Aveți un aer cam dus.

- Se prea poate, răspuse el, îndepărtându-se.

*

Arthur pândea un taxi în fața ușii de la Urgențe, iar Lauren îl privea, fără ca el să-și dea seama, din ghereta în care Betty își aranja fișele cazurilor tratate.

- Nu crezi că seamănă puțin cu el?

- Nu știu despre cine vorbești, răspuse asistenta, cu capul vârat în dosarele ei. Uneori, mă întreb dacă lucrăm într-un spital sau într-un birou de administrație.

- Cred că în amândouă. Uită-te repede la el și spune-mi ce impresie îți face. E destul de bine, nu?

Betty își ridică ochelarii, aruncă o privire scurtă și își băgă nasul iar în hârtii. Un vehicul de la Yellow Cab Company tocmai oprise; Arthur se azvârli în mașina și aceasta se îndepărtă.

- N-are nici o legătură! zise Betty

- Nu te-ai uitat decât două secunde.

- Da, dar asta e a suta oară când mă întrebi aceeași chestie, așa că am antrenament; și, pe urmă, ți-am mai spus că am memoria figurilor. Dacă ar fi fost tipul tău, l-aș fi recunoscut imediat, că doar eu n-am fost în comă, pe timpul ăla.

Lauren luă un teanc de hârtii și o ajută pe asistentă să le clasifice.

- Adineauri, când îl consultam, am avut un moment de mare îndoială.

- Și de ce nu l-ai întrebat?

- Mă și văd spunându-i unui pacient: „Nu cumva, din cea mai pură întâmplare, ați petrecut cincisprezece zile așezat la picioarele patului meu, în timp ce eu ieșeam din comă?”

Betty râse cu mare poftă.

- Cred că iar l-am vizat astă-noapte. Dar, când mă trezesc, nu izbutesc niciodată să-mi aduc aminte trăsăturile lui.

- Dacă ar fi fost el, te-ar fi recunoscut. Ai douăzeci de „clienți” care te așteaptă. Ar trebui să-ți scoți ideile astea din cap și să te duci la treburile tale. La urma urmei, dă și tu pagina; doar ai pe cineva în viața ta, nu?

- Dar ești sigură că nu era el? insistă Lauren, în șoaptă.

- Absolut!

- Mai vorbește-mi despre el.

Betty lăasă balta vrafal de acte și se răsuci pe taburet.

- Ce vrei să-ți spun?

- Este totuși de necrezut, se revoltă Lauren. Un întreg serviciu a dat cu nasul, zi de zi, vreme de două săptămâni, de omul ăsta, și eu nu reușesc să descopăr măcar o persoană care să știe ceva despre el.

- Pesemne că era un tip discret de felul lui! mormăi Betty, prinzând un teanc de foi rozalii cu o agrafă.

- Și nimeni nu și-a pus întrebarea ce făcea acolo?

- Din moment ce mama ta îi tolera prezența, n-aveam de ce să ne amestecăm. Toată lumea de aici credea că e un prieten de-al tău, ba chiar ca îți era iubit! La etajul ăla ai făcut geloase o mulțime de femei. Erau destule cele care ți l-ar fi suflat cu dragă inimă.

- Mama crede că era un pacient, Fernstein că era o rudă, iar tu că era iubitul meu. Vad eu că nimeni nu izbutește să se pună de acord.

Betty tuși ușor și se ridică să ia un top de hârtie. Își lăsă ochelarii să-i cadă la loc, pe nas, și o privi pe Lauren cu un aer grav.

- Dar și tu erai acolo!

- Ce încercați toți să-mi ascundeți?

Mascându-și stânjeneala, asistenta își vârî iar capul în hârtoage.

- Absolut nimic! Știu că pare bizar, dar singurul lucru incredibil e că ai scăpat din chestia aia fără nici un fel de sechele și ar trebui să-i mulțumești Celui de Sus, în loc să te încăpățânezi să tot inventezi mistere.

Betty îi trase o lovitură zdravănă clopoțelului pe care îl avea în față și chemă bonul cu numărul 125. Puse un dosar în brațele lui Lauren și îi făcu semn să se întoarcă la postul ei.

- Dar, ce mama naibii, doar eu sunt medicul șef aici, bombăni Lauren, intrând în boxa numărul 4.

7

Taxiul îl lăsă pe Arthur în fața casei. El își căută cheile, fără să fie în stare să le găsească și șovăi înainte de a suna la Miss Morrison: probabil că nici n-o să-l audă. Dintr-un balcon, curgea un firicel de apă; ridică fruntea și își zări vecina, care uda plantele. Îi făcu semn cu mâna. Miss Morrison se sperie, văzând în ce stare jalnică era. Încuietoearea țârâi.

Miss Morrison îl aștepta pe palier, cu mâinile în solduri și se uita la el, circumspectă.

- Îi faci cumva curte unei campioane de box?

- Nu, s-a îndrăgostit de mine o motocicletă cu ataș, spuse Arthur.

- Ai avut un accident de motocicletă?
- De pieton! Și, culmea culmilor, nici măcar nu traversam strada, a dat peste mine pe trotuar, în față la Macy's.

- Dar ce făceai acolo?

Lesă rămăsese îngropată printre ruinele vitrinei, așa că Arthur preferă să nu-i spună nimic vecinei lui. Miss Morrison se uită la vestonul sfâșiat de la un umăr la celălalt.

- Tare mi-e teamă că o să se vadă cârpeala! N-ai păstrat buzunarul?

- Nu, spuse Arthur, zâmbind, deși durerea îi cuprinse deja buza umflată.

- Data viitoare, când te mai giugiulești cu iubițica dumitale, pune-i mănuși sau taie-i unghiile; totuși, e mai prudent.

- Rose, nu mă mai face să râd, fiindcă sufăr ca un câine!

- Dacă aș fi știut ca trebuie să te răstoarne o motocicletă ca să-mi spui, în sfârșit, pe nume, l-aș fi chemat pe unul dintre vechii mei fărtați Hell's Angel. Apropo de câine, Pablo a lătrat azi după-amiază; am crezut că e pe moarte, dar nici vorbă, doar lătra.

- Rose, te las, mă bag în pat.

- O să-ti aduc un ceai de buruieni; cred că mai am eu, pe undeva, și niște arnică.

Arthur îi mulțumi și îi spuse noapte bună; nici nu făcu bine câțiva pași, că vecina îl chemă iar. Ținea în mână o legătura de chei.

- Bănuiesc că nu ți le-ai găsit pe ale dumitale în lift! Astea sunt dublurile pe care mi le-ai lăsat mie; o să ai nevoie de ele, dacă vrei să intri în casă.

El își deschise ușa și îi dădu vecinei cheile înapoi; mai avea un rând la birou și prefera ca astea să rămână la ea. Intră în apartament, aprinse lampadarul halogen din salon și îl stinse imediat, trăsnet de o migrenă de o rară intensitate. Se duse în baie și luă doua pliculețe de aspirină, din dulapul cu medicamente. Pentru a potoli furtuna ce i se dezlănțuia în țeastă, avea nevoie de o doză dublă. Ținu prafurile sub limbă, pentru ca medicamentul să intre direct în sânge și să acționeze mai repede. Patru luni de viața petrecute alături de o studentă la medicina îi dăduseră ocazia să afle unele mici șpiluri. Gustul amar îl făcu să se înfioare. Se aplecă deasupra

robinetului, ca să bea apă. În jurul lui, totul începu să se învâртеască și fu nevoit să se sprijine de chiuvetă. Se simțea sleit de puteri. Nici nu era de mirare; de azi dimineață, nu mai pusese nimic în gură. Stomacul gol și greața se înțelegeau de minune. Își aruncă vestonul pe canapea și se duse la bucătărie. Deschizând ușa frigiderului, se înfioră din cap până în picioare. Arthur luă farfuria pe care se afla o bucată de brânză și trase de pe raft un pachet de pâine tăiată felii. Își încropi un sandwich destul de săracuț, dar, chiar de la prima îmbucătură, renunță să-l mai mănânce.

Mai bine se lăsa păgubaș, era KO. Intră în dormitor, se duse spre noptieră, urmări cordonul veiozei și apăsă pe întrerupător. Întoarse capul spre ușă; pe semne se arsesese vreo siguranță, salonul era cufundat în întuneric.

Arthur nu înțelegea ce se petrece; în stânga lui, veioza părea aproape stinsă, lumina pe care o difuza era tulbure și palidă, aproape portocalie, dar, când o privea din față, totul revenea la normal. Greața îi spori; Arthur ar fi vrut să fugă la baie, dar picioarele i se tăiară și căzu la pământ.

Întins pe jos, la capul patului, incapabil să se ridice, încercă să se târască până la telefon. În piept, inima îi bătea să se rupă, fiecare pulsație fiind însoțită de o durere de nedescris. N-avea aer. Încerca să respire și, chiar înainte de a-și pierde cunoștința, auzi soneria de la ușă.

*

Paul se uită, furios, la ceas. Îi făcu semn șefului de sală și ceru nota. După câteva clipe, în timp ce traversa parcare restaurantului, se scuză încă o dată față de invitatele lui. Ce vină avea el, dacă se asociase cu un mocofan?

Onega îi luă apărarea lui Arthur; într-o epocă în care asumarea responsabilității în dragoste părea să fie un vestigiu al trecutului, un bărbat care a vrut să-și ia iubita în căsătorie, după patru luni, nu putea avea un fond rău.

- Nu erau chiar căsătoriți, bombăni Paul, deschizându-i Onegăi portiera.

*

Arthur probabil că se culcase, dar Miss Morrison nu era deloc liniștită: adineaori, când l-a văzut, avea o mină foarte ciudată. Bătrâna doamnă închise ușa apartamentului, puse tubul de arnică pe masa din bucătărie și se întoarse în salon. Pablo dormea liniștit, în coșulețul lui. Ea îl luă în brațe și se cuibări în fotoliul uriaș, din fața televizorului. Auzul o mai lăsase, dar ochii ei nu-și pierduseră nimic din acuitate, așa că văzuse prea bine că Arthur era palid.

*

- Ești de noapte? întrebă Betty.

- Îmi termin garda la ora două, răspuse Lauren.

- Suntem într-o luni seara, nu cade nici o picătură de ploaie, mai avem încă destul timp până la luna plină. Prin urmare, noaptea va fi calmă, ai să vezi.

- Să ne ținem pumnii, zise Lauren, prinzându-și părul.

Betty avea de gând să profite de această acalmie pentru a-și aranja dulapurile cu medicamente. Lauren se oferă s-o ajute, dar pagerul pe care îl ținea în buzunarul halatului scoase un bip. Recunoscă numărul de pe cadran; era nevoie de ea într-o rezervă de la etajul doi.

*

Paul și Onega au condus-o acasă pe Mathilde, apoi au plecat să facă o plimbare nocturnă, la capătul Digului 39. Onega alesese acest loc, spre marea uimire a lui Paul. De-a lungul marelui debarcader de lemn, de la marginea oceanului, se înșirau dughene pentru turiști, restaurante zgomotoase și locuri de atracție din cale afară de luminate. La capătul pontonului, pe promenada udată de stropi, două lunete instalate pe stative ofereau, contra sumei de douăzeci și cinci de cenți, o imagine apropiată a închisorii Alcatraz, cocoțată pe o insuliță din mijlocul golfului. În fața aparatelor, câteva plăcuțe de aramă, fixate de balustradă, le aminteau vizitatorilor că nici curenții, nici rechinii care cutreierau golful nu-i îngăduiseră vreodată unui deținut să evadeze înotând, „cu excepția lui Clint Eastwood”, preciza, între paranteze, inscripția.

Paul o luă pe Onega de talie. Ea se întoarse și-l privi drept în ochi.

- De ce ai vrut să venim aici? o întrebă.

- Îmi place locul ăsta. Emigranții din țara mea povestesc adesea despre sosirea lor la New York și fericirea care îi cuprinde când, îngrămădiți pe puntea vaporului, văd, în sfârșit, Manhattan-ul desprinzându-se dintre cețuri. Eu am venit cu avionul, prin Asia. Primul lucru pe care l-am văzut, pe hublou, după ce am străpuns stratul de nori, a fost închisoarea Alcatraz. Și am interpretat chestia asta ca pe un semn pe care mi-l trimitea viața. Cei care, la New York, au văzut libertatea, și-au compromis-o ori și-au ratat-o de multe ori; eu, însă, voi avea totul de câștigat!

- Veneai din Rusia? întrebă Paul, emoționat.

- Din Ucraina, nefericite! spuse Onega, rulând r-urile cu multă senzualitate. Să nu-i spui niciodată vreunui compatriot de-al meu că e rus! Pentru o asemenea ignoranță ai merita să nu te mai sărut măcar câteva ore, adăugă ea, împlânzindu-și vocea.

- Ce vârsta aveai când ai venit? o întrebă Paul, cuprins de vrajă.

Onega se îndreptă spre capătul digului și izbucni în râs.

- M-am născut la Sausalito, prostule! Mi-am făcut studiile la Berkeley și sunt juristă la primărie. Dacă mi-ai fi pus ceva mai multe întrebări, în loc să vorbești tot timpul, ai fi știut deja.

Paul se simți ca un caraghios; se sprijini de balustradă și privi în larg. Onega se apropie și se lipi de el.

- Iartă-mă, dar erai așa de drăguț, încât nu m-am putut împiedica să te duc, în continuare, cu preșul. Și, apoi, nu era o minciună chiar atât de mare; cu o diferență de o generație, povestea asta e adevărată, i s-a întâmplat mamei. Mă duci acasă? Măine încep lucrul devreme, spuse exact înainte de a-și lipi buzele de gura lui Paul.

*

Televizorul era închis. Miss Morrison ar fi trebuit să-și vadă filmul, dar, în seara asta, n-o prea trăgea inima. Îl puse jos pe Pablo și luă cheile vecinului ei. Îl găsi pe Arthur zăcând

fără cunoștința, la picioarele canapelei. Se aplecă asupra lui și îl bătu ușor pe obraji. El deschise ochii. Chipul calm pe care i-l arăta Miss Morrison era menit, chipurile, să-l liniștească, dar realitatea era cu totul pe dos. El îi auzea vocea ca din depărtare și nu o vedea deloc. Încerca zadarnic să spună câteva cuvinte, însa îi era greu să le articuleze. Gura îi era uscată.

Miss Morrison se duse să umple un pahar cu apă și îi umezi buzele.

- Stai liniștit, o să chem imediat ajutoare, îi spuse ea, mângâindu-l pe frunte, și se duse spre birou, să caute telefonul.

Arthur reuși să țină paharul în mâna dreaptă; stânga nu se supunea nici unei comenzi. Lichidul rece ca gheața îi curse pe gât; îl înghiți. Voi să se ridice, dar picioarele nu i se clintiră. Bătrâna doamnă se întoarse ca să-l supravegheze; el mai căpătase ceva culoare în obraji. Exact când Rose voi să ia telefonul, soneria acestuia se făcu auzită.

- Tu faci mișto de viața mea? urlă Paul.

- De cine am onoarea să fiu beștelita? întrebă Miss Morrison.

- Nu am sunat la Arthur?

*

Răgazul fusese de scurtă durată. Betty intră ca o furtună în boxa unde dormea Lauren.

- Dă-i zor, tocmai ne-a anunțat dispeceratul că sosesc zece ambulanțe. O încăierare într-un bar.

- Sălile de consultație sunt libere? întrebă Lauren, ridicându-se dintr-o săritură.

- E doar un pacient, nimic grav.

- Atunci, scote-mi-l pe tip de acolo și cheamă ajutoare; zece unități mobile ne pot aduce până la douăzeci de răniți.

*

Paul auzi sirena urlând în depărtare și aruncă o privire în oglinda retrovizoare. La răstimpuri, se puteau vedea în ea, sclipind, girofarurile ambulanței care se apropia de el.

Acceleră, bătând neliniștit cu degetele în volan, în cele din urmă, își opri mașina în fața micului imobil în care stătea Arthur. Ușa blocului era deschisă; el se năpusti pe scară, urcă treptele în goană și ajunsese, gâfâind, în apartament.

Arthur zăcea lungit la picioarele canapelei, Miss Morrison îl ținea de mână.

- Ne-a băgat tare rău în sperieți, îi spuse ea lui Paul, dar cred că, acum, îi e mai bine. Am chemat o ambulanță.

- Vine, zise Paul, apropiindu-se de Arthur. Cum te simți? Își întrebă prietenul, cu o voce care nu prea reușea să-i mascheze îngrijorarea.

Arthur întoarse capul în direcția lui, iar Paul își dădu seama imediat că ceva nu era în regulă.

- Nu te văd, murmură Arthur.

8

Brancardierul se asigură că targa era bine fixată și strânse centura de siguranță. Bătu în geamul care îl despărțea de șofer și ambulanța porni la drum. Aplecată peste balconul apartamentului lui Arthur, Miss Morrison privi cum vehiculul o cotea la intersecție, înainte de a dispărea cu toate sirenele urlând. Închise fereastra, stinse lumina și intră în apartamentul ei. Paul îi promise că o s-o sune cum afla ceva mai mult. Se așeză în fotoliul ei, așteptând în tăcere să sune telefonul.

Paul luă loc alături de paramedicul care urmarea tensiunea lui Arthur. Prietenul său îi făcu semn să se apropie.

- Nu trebuie să ne duca la Memorial, îi murmură el la ureche. Am fost acolo adineauri.

- Motiv în plus ca să te întorci și să le faci scandal. Faptul că te-au lăsat să pleci în halul ăsta este o greșeală profesională. Paul se întrerupse atât cât sa-l privească pe Arthur cu un aer circumspect.

- Ai văzut-o?

- Ea m-a consultat.

- Nu te cred!

Arthur întoarse capul, fără să răspundă.

- De asta ți s-a făcut așa de rău, moșule; suferi de

sindromul inimii sfărâmate și suferi de prea mult timp.

Paul deschise gemulețul despărțitor și îl întrebă pe șofer spre ce spital mergeau.

- Misiunea San Pedro, răspuse acesta.

- Perfect, bodogăni Paul, închizând geamul la loc.

- Știi, în după-amiaza asta m-am întâlnit cu Carol-Ann, murmură Arthur.

De data asta, Paul se uita la el cu un aer compătimitor.

- Nu-i nici o nenorocire, liniștește-te, delirezi un pic și îți închipui că le revezi pe toate fostele tale iubite, dar o să-ți treacă.

Ambulanța sosi la destinație, zece minute mai târziu. De îndată ce brancardierii intrară în holul pustiu al Spitalului Misiunii San Pedro, Paul își dădu seama ce tâmpenie făcuse lăsându-i să vina aici. Asistenta Cybile își închise cartea și ieși din ghereta ei, pentru a-i conduce pe cei de la Salvare spre sala de consultație. În acest timp, Paul completează fișa cu privire la accident, pe marginea ghișeului de la recepție. Când Cybile se întoarse la el, trecuse de miezul nopții; îl chemase deja pe internistul de serviciu și îi jură că acesta n-o să întârzie. Doctorul Brisson își termina vizita pe etaj. În sala de consultație, Arthur, pe care îl lăsaseră durerile, se scufundă încetșor în adâncul unui somn abisal. Migrena îi trecuse, în sfârșit, ca prin farmec. Și, de când durerea își luase zborul, Arthur, fericit, vedea din nou...

Grădina de trandafiri era superbă, strălucind de mulțimea florilor în mii de culori. Un Cardinal alb, de o mărime cum încă nu mai văzuse vreodată, se deschidea în fața lui... Miss Morrison veni fredonând. Ea avu grijă să taie floarea mult deasupra ochiului format pe tulpină și o luă pe verandă. Se instalează comod, pe balansoar, cu Pablo, care dormea, la picioarele ei. Ea smulse petalele una câte una și începu să le coasă - cu nesfârșită delicatețe — pe vestonul de tweed. Era bună ideea asta, de a le folosi în locul buzunarului care lipsea. Ușa casei se deschise, și mama lui coborî treptele peronului. Pe o tavă de nuiete împletite, ducea o ceașca de cafea și câțiva biscuiți pentru cățel. Se aplecă spre animal, ca să-i dea biscuiții.

- Sunt pentru tine, Kali, zise ea.

Oare de ce Miss Morrison nu-i spunea lui Lili adevărul? Cățelușul ăsta răspundea la numele de Pablo, ce idee ciudată să-l strige Kali.

Dar Lili nu înceta să repete din ce în ce mai tare „Kali, Kali, Kali”, iar Miss Morrison se legăna, avântându-se din ce în ce mai sus, repetând, la rândul ei, și râzând: „Kali, Kali, Kali”. Cele două femei se întoarseră spre Arthur și îi făcură semn să tacă, punându-și un deget autoritar pe buze. Arthur era furios. Această subită complicitate îl agasa cât se poate de rău. Se ridică, iar vântul începu să bată.

Furtuna venea în mare viteză dinspre ocean. Picături grele ricoșară pe acoperiș. Norii plini de apă, care acopereau cerul Carmelului, aveau să-și deșerte povara deasupra grădinii de trandafiri. Sub impactul ploii, zeci de mici cratere se formau în pământ, de jur împrejurul său. Miss Morrison lăsă vestonul pe balansoar și intră în casă, pentru a se adăposti. Pablo o urmă imediat, cu coada între picioare, dar, în prag, animalul se întoarse, lătrând ca și cum ar fi vrut să vestească o primejdie. Arthur o chemă pe maică-sa; striga din toate puterile, luptând împotriva vântului, care îi trimitea cuvintele înapoi. Lili se întoarse, își privi fiul cu o expresie ce părea nespus de tristă și, apoi, dispăru, înghițită de umbra culoarului. Scârțâind din toate balamalele, oblonul de la fereastră biroului izbea fațada. Pablo înaintă până la prima treapta a peronului, urlând a moarte.

La picioarele colinei pe care se afla casa, oceanul se dezlănțuise. Arthur se gândi că-i va fi cu neputință să ajungă până la peștera de la poalele falezei. Totuși, era locul ideal pentru o ascunzătoare. Se uita în depărtare, spre golf; hula puternică îl făcu să simtă o greață violentă.

Icni și se aplecă în față.

- Nu sunt sigur că o să mai suport mult chestia asta, spuse Paul, cu tăvița în mână.

Asistenta Cybile îl ținea pe Arthur de umeri, ca să nu cadă de pe masa de consultație la fiecare spasm care îl zgâlțâia.

- Cretinul ăla de doctor vine odată, ori trebuie să mă duc eu să-l caut cu bâta de baseball în mână? tună Paul.

*

La ultimul etaj al Spitalului Misiunii San Pedro, stând pe un scaun, în obscuritatea unei rezerve, internul Brisson conversa la telefon cu iubita lui. Ea luase hotărârea să-l părăsească și-l suna de la el de acasă, înșirându-i toată lista de incompatibilități care nu le mai lăsa altă soluție decât să se despartă. Tânărul doctor Brisson refuza să înțeleagă că este egoist și arivist, iar Vera Zlicker refuza să-i mărturisească faptul că fostul său iubit o aștepta jos, într-o mașină, în timp ce ea își făcea valiza. Și, la urma urmei, discuția asta nu putea continua când el era într-o cameră de spital; până și ruptura le era lipsită de intimitate, trase ea concluzia. Brisson își apropie celularul de monitorul cardiac, pentru ca Vera să audă bipurile slabe și regulate ale inimii pacientului său. Și preciză, cu o voce țâfnoasă, că, în starea în care se afla ăla, slabe speranțe să-i deranjeze.

Întrebându-se dacă tee-shirt-ul pe care îl împătura era într-adevăr al ei, Vera făcu o scurtă pauză. Îi era foarte greu să se gândească la două subiecte în același timp. Brisson crezu că Vera șovăia, în sfârșit, dar ea îl întreba chiar atunci dacă nu era imprudent să continue această conversație, dat fiind că i se spusese întotdeauna că telefoanele celulare perturbă aparatele medicale. Internul zbiecă că, în acel minut, i se rupea de chestia asta și îi ordonă iubitei lui să aibă cel puțin politețea de a-l aștepta până a doua zi, când va ieși din gardă. Exasperat, Brisson opri pagerul, care îi suna în buzunar, pe linia trei; la celălalt capăt al firului, Vera tocmai închisese telefonul.

*

O vinișoară situată în spatele creierului lui Arthur avusese de suferit în momentul când acesta fusese izbit de vitrină. În primele trei ore de după accident, din vasul rănit cursese o cantitate minimă de sânge, dar, la căderea serii, hemoragia devenise destul de puternică pentru a provoca primele tulburări de echilibru și de vedere. Cele o mie de miligrame de aspirină luate pe cale sublinguală modificaseră datele problemei în mod semnificativ. Au fost de ajuns zece

minute, pentru ca moleculele de acid acetilsalicilic să fluidifice sângele cu care se amestecau. Prin rană, lichidul se răspândește de jur împrejurul creierului, ca un fluviu ce iese din matcă. În timp ce Arthur era dus la spital, hemoragia nu mai găsi un teritoriu pe care să se desfășoare în înaintarea ei pe sub calota craniană și, atunci, începu să comprime meningele.

Prima dintre cele trei membrane care acoperă encefalul reacționează imediat. Crezând că are de-a face cu o formă de infecție, își îndeplinește rolul care îi fusese atribuit. La orele douăzeci și două și zece minute, se inflamă, încercând să-l oprească pe agresor. În câteva ore, hematumul care se formase ar fi comprimat creierul îndeajuns pentru a produce oprirea funcțiilor vitale. Arthur își pierde cunoștința. Paul se întoarce s-o caute pe asistentă; ea îl rugă să fie amabil și să aștepte pe un fotoliu: internul de gardă cunoștea cât se poate de bine regulamentul și îl respecta cu sfințenie. Paul nu avea dreptul să se afle de această parte a peretelui de sticlă.

Brisson apăsă, clocotind de furie, pe butonul parterului.

*

Nu departe de acolo, ușile ascensorului se deschideau în holul Serviciului de Urgențe din alt spital. Lauren înaintă până la ghereta recepției și luă un nou dosar din mâinile lui Betty.

Bărbatul în vârstă de patruzeci și cinci de ani sosise cu o plagă abdominală profundă, ca urmare a unei inoportune lovituri de cuțit. Imediat după ce fusese primit, saturația sanguină scăzuse sub pragul critic, semn al unei hemoragii masive. Inima lui prezenta simptomele unei fibrilații iminente, așa că Lauren se hotărâse să intervină pe cale chirurgicală, înainte de a fi prea târziu. Practică o incizie netă pentru a prinde cu pensa vena care sângea din abundență; arma albă însă pricinuisese, în momentul când fusese trasă înapoi, și alte distrugereri. Îndată ce tensiunea rănitului creștuse, în aval de prima rană se dezvoltară multe alte disecții.

Lauren fusese nevoită să-și bage mâna în abdomenul bărbatului; cu degetul mare și cu arătătorul, folosite pe post de pensă, prinsese o bună parte din intestinul subțire, pentru a opri sângerările cele mai abundente. Priza fusese abilă și tensiunea omului era deja în creștere. Betty trebuise să lase

jos padelele defibrilatorului, pe care le ținea cu brațele întinse, pentru a mări debitul perfuziei. Lauren se afla într-o postură absolut dificilă; nu se putea desprinde de bolnav: era vital să-i mențină tensiunea.

Când echipa de chirurghi apăru după cinci minute, Lauren trebui s-o însoțească până în sala de operație, ținându-și în continuare mâna în abdomenul pacientului sau.

După douăzeci de minute, șeful echipei de chirurghi îi spuse că poate sa-și retragă mâna și să-i lase să termine: hemoragia era stăvilită. Cu mâna amortită, Lauren coborî în holul Serviciului de Urgențe, unde mulțimea de răniți era departe de a se micșora.

*

Brisson intră în boxă. Citi dosarul și controlează constantele vitale ale lui Arthur, care erau stabile. Prin urmare singura care putea stârni îngrijorarea era starea lui de somnolență. Fără să țină seama de regulamentul invocat de asistentă, Paul îl luă la întrebări pe intern de îndată ce acesta ieși din sala de consultație.

Medicul de gardă îl rugă imediat să se ducă și să aștepte în zona rezervată publicului. Paul îi ripostă că, în acel spital pustiu, pereții nu se vor simți ofensați dacă el va depăși cu câțiva metri linia galbenă trasată pe o pardoseală destul de ponosită, de altfel. Brisson își umflă pieptul și îi arată cu un deget autoritar că, dacă se punea problema unei discuții, aceasta avea să aibă loc doar de cealaltă parte a liniei în chestiune. Șovăind între dorința de a-l strânge pe intern de gât în aceeași clipă și nevoia de a auzi care era diagnosticul, Paul se supuse. Satisfăcut, tânărul medic preciză că nu putea prognoza nimic pentru moment. Urma să-l trimită pe Arthur să facă o radiografie, de îndată ce va fi posibil; Paul pomeni de scanner, dar spitalul nu dispunea de așa ceva. Brisson îl asigură cât se poate de ferm că, dacă radiografiile vor pune în evidență cea mai miă problema, îl va transfera pe Arthur, chiar de mâine, la un centru de imagistică medicală.

Paul îl întrebă de ce nu putea fi transferat acum, dar tânărul medic se opuse. Din clipa în care Arthur fusese primit la Mission San Pedro Hospital, se afla numai în

responsabilitatea sa. De data asta, Paul se gândi la locul în care ar putea să ascundă mai bine corpul internului, după ce avea să-l strângă de gât.

Brisson se întoarse pe călcâie și urcă la etaj. Se ducea după un aparat mobil de făcut radiografii. Cum se făcu nevăzut, Paul intră în boxă și îl scutură pe Arthur.

- Să nu adormi! Nu trebuie să te moleșești, mă auzi?

Arthur deschise ochii: privirea îi era sticloasă. Mâna lui căuta, bâjbâind, mâna prietenului.

- Paul, tu îți amintești care a fost - cu precizie - momentul în care ni s-a sfârșit adolescența?

- Nu-i greu deloc, a fost chiar adineauri!... Pare-mi-se că te simți mai bine; acum, ar trebui să te odihnești.

- Când ne-am întors de la internat, lucrurile nu mai erau ca înainte; tu ai spus: „într-o bună zi, locul unde ai crescut nu te mai face să te simți la tine acasă”. Eu voiam să revin la ceea ce lăsasem în urmă, dar tu nu.

- Cruță-ți puterile, o să avem timp să vorbim despre toate astea mai târziu.

Paul se uită la Arthur, luă un șervet și îl udă la chiuveță; apoi, îl împături și îl puse pe fruntea prietenului său. Compresa părea sa-i facă bine lui Arthur.

- Astăzi, am vorbit cu ea. În tot acest timp, ceva din străfundul ființei mele îmi spunea că poate întrețin o iluzie. Că ea era un refugiu, un mod de a mă liniști pe mine însumi, pentru că dorința de a atinge inaccesibilul nu implica nici un risc.

- Eu ți-am spus chestia asta, în week-end, cretinule; acum, lasă baltă tâmpeniile mele filosofice: eram furios și nimic mai mult.

- De ce erai furios?

- Fiindcă nu mai izbuteam să fim fericiți în același timp. Pentru mine, asta e tot una cu a îmbătrâni.

- E bine să îmbătrânești, știi? Țsta e un noroc strașnic, îți spun un secret: când mă uit la persoanele în vârstă, de multe ori le invidiez.

- Pentru bătrânețea lor?

- Pentru că au ajuns la vârsta bătrâneții, pentru că au trăit până atunci!

Paul se uită la tensiometru. Strânse pumnii, convins că

trebuia să acționeze: tensiunea lui Arthur scăzuse și mai mult. Felcerul ăla avea să-iucidă tot ce avea mai scump pe lume: prietenul care, pentru el, însemna cât o întreagă familie.

- Chiar dacă n-o să scap, să nu-i spui nimic lui Lauren.

- Mai bine ai face economie de vorbe, decât să-mi înșiri chestii de-astea tâmpite.

Arthur căzu iar într-un fel de leșin; capul i se lăsă într-o parte, pe targă. Ceasul din sala de consultații arăta ora unu și cincizeci și două de minute; secundarul își continua tic-tacul perfid. Paul se ridică și îl sili pe Arthur să deschidă ochii.

- Ai să îmbătrânești mult și bine, cretinule, o să am eu grijă de asta și, când o să te chinuiască reumatismul, când n-ai să mai fii în stare nici să-ți ridici bastonul ca să mă croiești cu el, o să-ți spun că din cauza mea suferi: fiindcă, într-una din cele mai rele seri din viața mea, aș fi putut să te scutesc de toate astea. Dar n-aveai decât să nu începi.

- Ce să încep? murmură Arthur.

- Să nu te mai atragă aceleași lucruri care mă atrăgeau pe mine, să fii fericit într-un fel pe care nu-l înțeleg și, totodată, să mă obligi să îmbătrânesc.

Brisson intră în sală, însoțit de asistenta care împingea căruciorul cu aparatul pentru radiografii.

- Dumneata să ieși imediat! îi strigă lui Paul pe un ton mânios.

Paul îl măsură din cap până-n picioare; aruncă o privire la mașinăria pe care asistenta Cybile o instalase la capătul patului și i se adresă acesteia pe un ton serios.

- Cam cât cântărește drăcia asta?

- Mult prea greu pentru șalele mele, care trebuie să se opintească cu aparatul ăsta afurisit.

Paul se răsuci brusc și îl înhăță pe Brisson de gulerul halatului. Îi prezentă, cu de-amănuntul și într-un mod cam prea ferm, amendamentele la regulamentul Spitalului Misiunii San Pedro, care urmau să intre în vigoare în clipa când avea să-l lase el din mâini.

- Prin urmare, ați înțeles bine ce am spus? adăugă el, sub privirea amuzată a asistentei Cybile.

Eliberat, Brisson fu apucat de o tuse exagerată, care încetă de îndată ce Paul își încruntă puțin sprâncenele.

- Nu e nimic care să mă îngrijoreze, spuse internul, după

zece minute, examinând filmele fixate pe panoul luminos.

- Dar pe un medic l-ar îngrijora? întrebă Paul.

- Totul poate aștepta până mâine, răspunse, înțepat, Brisson. Prietenul dumneavoastră e doar amețit.

Brisson îi ordonă asistentei să ducă aparatul în cabinetul de radiologie, dar Paul se așeză în drumul ei.

- Poate că spitalul nu e ultimul refugiu al galanteriei, dar să facem totuși o încercare! zise el.

Abia stăpânindu-și furia, Brisson se execută și luă căruciorul din mâinile lui Cybile. De îndată ce doctorul dispăru în lift, asistenta bătu în geamul gheretei sale și îi făcu semn lui Paul să vină la ea.

- E în pericol, nu-i așa? întrebă Paul, tot mai îngrijorat.

- Eu nu sunt decât o asistentă; oare părerea mea să conteze cu adevărat?

- Mai mult decât părerea unor anumiți felceri, o asigură Paul.

- Atunci, ascultați-mă, murmură Cybile. Eu am nevoie de slujba asta; dacă, într-o zi, o să-i faceți un proces năărăului, n-am să vă pot fi martor. Țștia sunt la fel de uniți ca gaborii; cine se apucă să vorbească, când treaba e cotoioasă, poate, după aia, să-și caute de lucru toată viața. Nu-l mai angajează nici un spital. Acolo, nu e loc decât pentru cei care se susțin unii pe alții, când e groasă. Acestea fiind zise, roți-o amândoi de aici, până nu-l omoară Brisson.

- Nu văd cum; și, apoi, unde vreți să ne ducem?

- Aș fi tentată să vă spun că numai rezultatul contează, dar am rugămintea să vă încredeți în instinctul meu: în cazul lui, și timpul contează.

Paul umbla de colo-colo, furios pe sine însuși. Știuse că făcuseră o greșeala, chiar de când au intrat în spitalul ăsta. Încea să se calmeze, dar frica îl împiedica să găsească o soluție.

- Lauren!

Paul se repezi la căpătâiul lui Arthur, care gemea.

Avea ochii larg deschiși, iar privirea părea să-i fie ațintită spre o altă lume.

- Îmi pare rău, nu-s decât eu, zise Paul și îl luă de mână.

Arthur vorbea sacadat.

- Jură... pe capul meu... că n-ai să-i spui niciodată

adevărul.

- În momentul ăsta, aş prefera să jur mai degrabă pe capul meu, spuse Paul.

- Bine și așa, dacă îți ții promisiunea.

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Arthur. De acum, hemoragia îi înecase toată zona posterioară a creierului. Pentru a proteja centrele vitale încă intacte, formidabila mașinărie hotărî să-și deconecteze toate terminalele periferice. Centrul vederii, al vorbirii, al auzului și al mișcării încetaseră de a mai fi operaționale. Ceasul din sala de consultație indica orele două și douăzeci de minute. Arthur intrase în comă.

9

Paul umbla de colo-colo, prin sala de așteptare, își scoase telefonul mobil din fundul buzunarului, dar Cybile îl făcu imediat să înțeleagă că, în incinta spitalului, îi era interzis să-l folosească.

- Și, mă rog, ce aparatură științifică ar putea fi perturbată aici, cu excepția distribuitorului de băuturi? strigă el.

Cybile îi repetă interdicția și, cu un semn din cap, îi arătă parcare Serviciului de Urgente.

- Articolul 2 al noului regulament de ordine interioară: „Telefonul meu e autorizat în sala de așteptare”, insistă Paul.

- La Brisson nu ține regulamentul dumneavoastră, așa că dați telefon de afară. Dacă trece pe aici careva de la pază, sunt pusă pe liber.

Paul mârâi și ieși pe ușile culisante.

Câteva minute bune, Paul continuă să se fâțâie de colo-colo, prin parcare ambulanțelor, și să se uite cum îi defila repertoriul telefonic pe ecranul celularului.

- La urma urmei, îmi bag picioarele, bombăni el, cu glasul scăzut, ăsta-i un caz de forță majoră.

Apăsă pe o tastă, și telefonul formă imediat numărul înregistrat în memorie.

- Memorial Hospital, cu ce vă pot ajuta? întrebă telefonista.

Paul insistă să i se facă legătura cu Serviciul de Urgențe.

Așteptă câteva minute. Betty preluă apelul. O ambulanță - îi explică el - îl adusese la ei, la începutul serii, pe un tânăr lovit de o motocicletă în Union Square.

Betty îl întrebă imediat pe interlocutorul ei dacă era rudă cu victima. Paul îi răspunse că era fratele lui și aproape că nici nu mințea. Asistenta își aducea aminte foarte bine de acest dosar. Pacientul părăsise spitalul, cu propriile sale mijloace, pe la orele douăzeci și unu. Starea sănătății îi era bună.

- Nu chiar, ripostă Paul, mi-l puteți da la telefon pe medicul care s-a ocupat de el? Cred că era o femeie. Este urgent, adăugă el.

Betty înțelese că se ivise o problemă sau, mai degrabă, că spitalul risca să aibă o problemă. Zece la sută din pacienții aduși la Urgență se întorceau în douăzeci și patru de ore, ca urmare a unei erori sau a unei subestimări de diagnostic. În ziua în care procesele aveau să coste mai mult decât economiile făcute prin reducerile de personal, administratorii aveau să ia, în sfârșit, măsurile pe care corpul medical le cerea fără încetare. Ea își băgă nasul iar în fișe, căutând-o pe cea a lui Arthur.

Betty nu descoperi nici o abatere de la protocolul de consultație; liniștită, îi bătu în geam lui Lauren, care tocmai trecea pe culoar. Îi făcu semn să se apropie, avea un apel pentru ea.

- Dacă e mama, spune-i că n-am timp. Trebuia să fiu plecată de o jumătate de oră, iar eu mai am de tratat încă doi pacienți.

- Dacă mama ta te-ar suna la ora două și jumătate noaptea, ți-aș face legătura chiar și în sala de operație. Ia telefonul ăsta, pare-se că e o chestie importantă.

Uluită, Lauren își puse receptorul la ureche.

- În seara asta, ați examinat un bărbat care a fost lovit de motocicletă, vă amintiți? îi spuse vocea, la aparat.

- Da, foarte bine, răspunse Lauren. Sunteți de la poliție?

- Nu, sunt prietenul lui cel mai bun. Când a ajuns acasă, pacientului dumneavoastră i s-a făcut rău. Acum, și-a pierdut cunoștința.

Lauren simți că inima începe să-i bată cu putere, în piept.

- Chemați imediat 911 și aduceți-l cât mai iute la mine, îl aștept!

- Este deja spitalizat. Suntem la Mission San Pedro Hospital și treaba nu merge deloc bine.

- Dacă prietenul dumneavoastră este deja într-un alt spital, nu pot face nimic pentru el, răspunse Lauren. Colegii mei se vor ocupa foarte bine de cazul lui, sunt sigură. Dacă doriți, pot vorbi cu ei, dar, în afară de o ușoară tahicardie, nu le pot semnala nimic deosebit. Când a plecat de aici, totul era normal.

Paul îi descrie starea în care se afla Arthur; doctorul de gardă pretindea că n-ar fi fost nici un pericol să aștepte până a doua zi, dar el nu-i împărtășea câtuși de puțin părerea, numai un măgar nu și-ar fi dat seama că prietenului său nu-i era deloc bine.

- Mi-e greu să-mi contrazic un confrate, fără să fi examinat eu însămi radiografiile. Ce zice scannerul?

- N-au scanner! spuse Paul.

- Cum se numește internul de garda? întrebă Lauren.

- Un oarecare doctor Brisson, zise Paul.

- Patrick Brisson?

- Pe ecusonul lui scria „Pat”; el trebuie să fie, îl cunoașteți?

- L-am cunoscut în anul patru de medicină și este, cu adevărat, un măgar.

- Ce am de făcut? o imploră Paul.

- Eu n-am câtuși de puțin dreptul de a interveni pe lângă el, dar pot încerca să-l sun. Cu acordul lui Brisson, l-am putea transfera pe prietenul dumneavoastră și l-am examina la scanner chiar în noaptea asta. Al nostru funcționează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De ce n-ați venit imediat aici?

- E o poveste lungă și, acum, nu prea avem timp.

Paul îl zări pe intern intrând în ghereta lui Cybile; o rugă pe Lauren să rămână la telefon și traversă în fugă holul. Cu sufletul la gură, se înfipse în fața lui Brisson și îi lipi telefonul de ureche.

- Pe dumneavoastră vă caută, zise el.

Brisson îl privi, uimit, și luă aparatul.

Schimbul de păreri dintre cei doi medici fu scurt. Brisson o ascultă pe Lauren și îi mulțumi pentru ajutorul pe care nu i-l ceruse. Situația pacientului era sub control, ceea ce era

departe de a fi cazul persoanei care îl însoțea; acest om, care îl deranjase fără nici un rost, avea o anumită tendință spre isterie. Fusese gata-gata să cheme poliția, ca să i-l ia de pe cap.

Acum, că o liniștise pe Lauren, avea să închidă, încântat că o auzise, după atâția ani, și sperând să o revadă la o cafea ori, de ce nu, la o cină. Închise telefonul și îl băgă în buzunar.

- Ce faceți? întrebă Paul, trecând peste linia galbenă.

- O să vă dau telefonul înapoi când o să plecați de aici! spuse Brisson, cu un aer superior. Este interzis să-l folosiți în incinta spitalului. Probabil ca Cybile v-a spus deja.

Paul se proțăpi în fata medicului și îi tăie calea.

- Bine, de acord, vi-l restitui, dar trebuie să-mi promiteți că, dacă îl mai folosiți, veți ieși în parcare! continuă Brisson, mult mai puțin fudul.

- Ce a supus colega dumneavoastră? întrebă Paul, smulgându-și telefonul din mâna internului.

- Că are încredere în mine, ceea ce, după cum se vede, nu e cazul tuturor.

Brisson arată cu degetul inscripția care delimita zona; rezervată exclusiv personalului medical.

- Dacă mai treceți o dată peste această linie de pe coridor, fie chiar și zece centimetri, Cybile o să cheme poliția și o să vă dau afară de aici. Sper că am vorbit destul de clar.

Și Brisson îi întoarse spatele, după care, se îndepărtă pe culoar. Asistenta șefă Cybile dădu din umeri.

*

Lauren îl internase pe ultimul rănit în încăierarea de la bar.

O asistentă stagiară o rugă să vadă încă un pacient. Era de ajuns să verifiți tabelul gărzilor - izbucni Lauren - ca să observi că garda ei lua sfârșit la ora două. Prin urmare, era imposibil ca persoana căreia i se adresase tânăra asistentă, pe la trei noaptea, să mai fie Lauren. Emily Smith o privi, blocată.

- Bun, de acord, în ce boxă e bolnavul? întrebă Lauren, urmând-o resemnată.

Un băiețel cu febră mare se plângea că îl doare urechea.

Lauren îl examinează și diagnostică o otită zdravă. Îi scrie rețeta și o rugă pe Betty să-i arate tinerei stagiare cum să aplice tratamentul adecvat. Istovită, pleacă, în sfârșit, de la Serviciul de Urgențe, fără să mai stea să-și scoată halatul.

În timp ce traversa parcare pustie, Lauren visa la o baie, la o plapumă și la o pernă mare. Se uită la ceas: următoarea ei gardă avea să înceapă peste mai puțin de șaisprezece ore; ar fi trebuit să doarmă de două ori pe atât, ca să reziste până la sfârșitul săptămânii.

Se așază la volan și își pune centura. Mașina o luă pe Motrero Avenue și o coti pe Strada 23. Lui Lauren îi plăcea să conducă prin San Francisco în toiul nopții, când orașul calm îi se așternea dinainte. Asfaltul defila sub roțile mașinii. Deschise radioul și trecu în viteză la treia. Triumph-ul gonia sub bolta înstelată a unui magnific cer de vară.

Serviciul de canalizare a orașului repara conductele, la intersecția cu strada Mc Allister. Circulația era blocată. Șeful de șantier se aplecă spre portiera Triumph-ului; echipa mai avea de lucrat doar câteva minute. Asta era o stradă cu sens unic, Lauren se gândi să facă marșarier, dar prezența unei mașini de poliție, care supraveghea zona în care se lucra, o făcu să renunțe.

Silueta Spitalului Misiunii San Pedro i se oglindea în retrovizor; clădirea era la două străzi, în spatele ei.

Șoferul coborî prelată camionului municipal și se urcă în cabină. Pe partea vehiculului, un afiș de la siguranța circulației îl punea în gardă pe cetățean: „Este de ajuns o secundă de neatenție... „

Polițistul îi făcu semn lui Lauren că putea trece, în sfârșit. Ea se strecură printre utilajele de șantier, care părăseau centrul carosabilului, ca să se alinieze de-a lungul trotuarului. Dar, la stop, Lauren schimbă direcția. De când erau interni pe lume, ea nu mai cunoscuse vreodată student mai plin de el ca Brisson.

Rezemat de geamul care dădea spre parcare pustie, Paul reflecta. Cu girofarurile stinse, o ambulanță purtând sigla așezământului spitalicesc se opri pe amplasamentul rezervat mașinilor de salvare, șoferul coborî, închise portierele și intră

în holul spitalului. După ce o salută pe asistenta de gardă, își agăță legătura de chei într-un cui fixat pe peretele gheretei. Cybile îi dădu cheia unei săli de consultații; el îi mulțumi și se duse la culcare în boxa neocupata.

Paul contempla, pe geam, ambulanța. Alături de ea se opri un Triumph verde.

El o recunoscuse imediat pe tânăra femeie ce se îndrepta, cu pasul hotărât, spre ușile automate de la Urgențe.

În mijlocul parării, ea se întoarse, își scoase halatul și îl aruncă, ghemotoc, în portbagajul mașinii. După câteva clipe, intră în hol. Paul îi ieși înainte.

- Doctor Kline, bănuiesc.

- Dumneavoastră m-ați sunat?

- Da, cum v-ați dat seama?

- Sunteți singurul care așteaptă în hol. Dar dumneavoastră cum ați știut că sunt eu?

Încurcat, Paul își privea ținta bombeul pantofilor.

- De două ore, mă rog de toți zeii din lume să-mi vină cineva în ajutor. Sunteți primul Mesia care s-a prezentat... V-am văzut când v-ați scos halatul în parcare.

- Brisson e pe aici? întreba Lauren.

- Nu e prea departe: pe undeva, pe la etaj.

- Și prietenul dumneavoastră?

Paul îi arătă prima boxa din spatele gheretei în care stătea asistenta.

- Haidem! zise Lauren, trăgându-l după ea.

Dar Paul șovăi; avusese o mică altercație cu Brisson, iar acesta îi interzisese să treacă peste linia galbena de la începutul culoarului și îl amenințase că va chema poliția să-l dea afară. Se întreba dacă, în caz de infracțiune, Cybile ar executa sentința. Lauren oftă; această atitudine de „mic caporal”, i se potrivea de minune internului cu care fusese colegă în anul patru de facultate. Îl îndemnă pe Paul să nu mai complice lucrurile, se va duce singură să-l caute pe pacient, dându-se drept iubita lui.

- Pe mine mă vor lăsa să trec, îl asigură ea.

- Încercați totuși să-i spuneți pe nume, nu „pacient”; asta poate trezi bănuieli.

Paul se temea că Brisson nu va putea fi păcălit.

- Nu ne-am mai văzut de mulți ani și, dacă luăm în

considerație cât timp petrece admirându-se, nu cred că ar recunoaște nici chipul propriei sale mame.

Lauren se prezentă la ghereta lui Cybile. Asistenta de gardă își puse cartea deoparte și ieși din cușca de sticlă. Zona din spatele ei nu era accesibilă decât personalului medical. Dar, în douăzeci de ani de meserie, căpătase un fler infailibil: tânăra pe care o conducea la boxa pacientului o fi fost, n-o fi fost iubita acestuia, dar medic era cu siguranță. Brisson n-avea cum s-o tragă la răspundere.

Lauren intră în încăperea în care se odihnea Arthur. Ea îi urmări mișcările cuștii toracice. Respirația era lentă și regulată; culoarea pielii, normală. Sub pretextul că își ia iubitul de mână, îi controlează pulsul. Inima părea să bată mai puțin iute decât la consultația anterioară, deși ritmul pulsului se accelerase sub degetele ei. Dacă reușea să-l scoată din acest impas, îi va face vrând-nevrând o electrocardiogramă de control.

Se apropie de panoul luminos, unde erau atârinate radiografiile craniene. O întrebă pe Cybile dacă, pe acel perete, erau „pozele” ce înfățișau creierul iubitului său. Cybile o privi, gânditoare și își ridică ochii spre cer.

- Am să vă las cu „logodnicul” dumneavoastră; probabil aveți nevoie de puțină intimitate.

Lauren îi mulțumi din suflet.

Din prag, asistenta se întoarse și se uită din nou spre Lauren.

- Domnișoară doctor, puteți studia clișeele mai îndeaproape. Singurul lucru pe care vi-l sugerez e să vă încheiați consultația înainte să coboare din nou Brisson. Nu vreau să am necazuri. Acestea fiind zise, sper să fiți mai bună ca doctoriță decât sunteți ca actriță.

Lauren îi auzi pașii îndepărtându-se pe culoar. Se apropie de panou, ca să studieze mai atent radiografiile. Brisson era și mai incapabil decât își imaginase ea. Un medic bun ar fi suspectat un epanșament³ hemoragic în spatele craniului. Omul acesta de pe masă avea nevoie să fie operat cât mai repede; ea se temea ca nu cumva creierul să aibă de suferit

³ Epanșament - acumulare de lichide în anumite țesuturi sau zone ale organismului (*N.t.*)

din cauza timpului pierdut. Pentru a-și confirma diagnosticul, trebuia să-l pună cât se poate de urgent la un scanner.

Cu mâinile în buzunare, Brisson intră în ghereta lui Cybile.

- Ăla tot acolo e? se miră el, arătând spre Paul, care stătea pe un scaun la capătul celalalt al holului.

- Da, iar prietenul lui e tot în boxă, domnule doctor.

- S-a trezit?

- Nu, dar respiră foarte bine, iar constantele vitale sunt stabile, tocmai i le-am controlat.

- Crezi că e vreun risc de hematom intracranian? se interesă Brisson, cu o voce slabă.

Cybile își foșni hârțiile, ca să nu întâlnească privirea medicului: încrederea ei în specia umana se apropia de pragul-limită al toleranței.

- Eu nu sunt decât o asistentă, mi-ați tot făcut observația asta, de când sunteți la noi, domnule doctor.

Brisson adoptă de îndată o atitudine mai sigură.

- Nu fi insolentă! Pot să te mut de aici când vreau eu! Tipul e doar nițel amețit, o să-și revină. Mâine dimineața o să-l punem la scanner, pentru orice eventualitate. Completează o fișă de transfer și caută un aparat liber într-o clinică din cartier sau într-un centru de diagnostic. Spune-le că doctorul Brisson în persoană dorește ca acest examen să fie făcut în cursul dimineții.

- Negreșit, mormăi Cybile.

În timp ce se îndreptă spre coridor, doctorul o auzi pe asistentă strigându-i că îi permisesese partenerei bolnavului să-l viziteze în sala de consultație.

- Nevasta-sa e aici? întrebă Brisson, întorcându-se.

- Iubita lui!

- Nu țipa așa, Cybile, doar suntem într-un spital!

- Nu suntem decât noi, domnule doctor, zise Cybile. Din fericire, mai murmură ea, de îndată ce Brisson se îndepărtă.

Asistenta se întoarse în ghereta ei. Paul o fixă cu privirea; ea dădu din umeri. El auzi ușa sălii de consultații închizându-se în urma internului, șovăi câteva clipe și se ridică, trecând cu un pas hotărât peste linia galbenă.

Brisson i se înfățișa tinerei femei așezate pe un taburet, alături de logodnicul ei.

- Bună, Lauren. Nu ne-am mai văzut de un car de ani.
- Nu te-ai schimbat deloc, răspunse ea.
- Nici tu.
- De-a ce te joci cu acest pacient?
- Ce-ți pasă? Duci lipsă de clienți la Memorial?
- Mă aflu aici pentru că acest om mi-a fost pacient aseară. Știu că ți s-o fi parând derutant, dar unii dintre noi fac această meserie de dragul medicinei.

- Vrei să spui că le e teamă să nu dea de vreo belea pentru că au subestimat starea clinică a unui rănit și l-au lăsat să plece așa din serviciul lor.

Tonul lui Lauren urcă în asemenea măsură, încât vocea i se auzi pe culoar.

- Te înșeli, dar, după cum văd, asta nu e cea mai gravă eroare de apreciere pe care ai făcut-o în seara asta. Sunt aici pentru că amicul acestui tip m-a chemat în ajutor și pentru că mi-am dat seama, chiar și de la telefon, că iar ai dat-o în bară cu diagnosticul.

- Pesemne că vrei să-mi ceri ceva, de ești așa de amabilă!

- Nu vreau să-ți cer absolut nimic, dar pot să-ți dau un sfat! O să sun la Memorial și o să-i rog să-mi trimită o ambulanță ca să-l duc înapoi pe omul ăsta, care are probabil nevoie, cât se poate de iute, de o puncție intracraniană. Tu mă lași să intervin, iar eu, în schimb, te las să-ți modifici concluziile rezultate în urma consultației. O să recomanzi tu însuși transferul, iar șeful tău de serviciu o să te felicite. Gândește-te: un pacient salvat n-are cum să-i strice carierei tale.

Brisson înghiți gălușca; se apropie de Lauren și îi luă din mână radiografiile.

- Asta aș fi făcut, dacă aș fi considerat că starea sănătății lui justifică asemenea cheltuieli. Dar nu este cazul: se simte bine, iar mâine dimineată se va trezi cu o migrenă strașnică. Până atunci, îți permit să ieși din spitalul meu și să te întorci într-al tău!

- Locul ăsta este, în cel mai bun caz, un dispensar, ripostă Lauren.

Smulse o radiografie din mâinile lui Brisson și o agăță de panoul luminos. Clișeul era făcut din față. Lauren delimită

epifiza. Mica glandă ar fi trebuit să se afle perfect „călare” pe linia mediană care separa cele două emisfere ale creierului, dar, în această imagine, poziția ei era puțin decalată. Ceea ce lăsa loc supoziției că, asupra părții posterioare a creierului, era exercitată o presiune anormală.

- Nu ești în stare să interpretezi această anomalie? ți-pă ea.

- Nu-i decât un defect al clișeului. Aparatul portabil este de proastă calitate! răspunse Brisson, cu vocea unui băiețel prins cu mâna în borcanul cu dulceață.

- Epifiza e decalată de la linia mediană și singura explicație posibilă este formarea unui hematom parieto-occipital. Încăpățânarea ta o să-l bage pe acest om în mormânt, iar eu îți jur că o să te fac să-ți pară rău.

Brisson își recăpătă tupeul și, plin de el, înaintă spre Lauren, obligând-o să se tragă înapoi, spre ușa boxei.

- O să trebuiască mai întâi să-ți justifici pătrunderea abuzivă în acest loc și prezența într-o sală de consultații unde n-ai nici autoritate, nici legitimitate. În următoarele cinci minute îi voi suna pe gabori, ca să te pună pe fugă, doar dacă nu cumva preferi să mergem undeva și să luăm o cafea. În seara asta e liniște, pot lipsi câteva clipe.

Lauren îl măsură pe rezident cu privirea; buzele îi tremurau de furie. Sprijinit în brațul pus cu nonșalanță pe perete, deasupra umărului lui Lauren, Brisson își apropie fața de a ei. Ea îl împinse fără menajamente.

- Patrick, încă din facultate plesnei de poftă și de gelozie. Persoana care te-a decepționat cel mai rău în viață ești tu însuși; așa că te-ai hotărât să-i faci pe ceilalți să plătească pentru asta. Dacă mai continui s-o ții pe a ta, omul ăsta o să iasă de aici într-un scaun cu rotile, în cel mai bun caz.

Cu un gest brutal, Brisson o împinse spre ușă.

- Ia, valea de aici, până nu te aretez. Cară-te și transmite-i complimentele mele lui Fernstein; spune-i că, în ciuda judecății lui atât de aspre, eu mă descurc foarte bine. Cât despre asta, spuse el, arătând spre Arthur, rămâne aici, e pacientul meu!

De furie, lui Brisson i se umflaseră venele. Lauren își recăpătă calmul; compătimitoare, își puse mâna pe umărul

internului.

- Doamne, ce milă mi-e de cei din jurul tău! Te implor, Patrick, dacă mai ai în tine o fărâmbă de omenie, rămâi burlac!

Paul intră brusc în încăpere, cu ochii rătăciți de emoție. Brisson tresari.

- Oare am auzit bine când ați spus că Arthur o să rămână paralizat?

Îl privi pe Brisson, cuprins de un chef nebun de a-l strânge cu adevărat de gât, când apărură și asistenta Cybile. Ea se scuză față de rezident, spunând că a făcut tot ce a putut ca să-l rețină pe Paul, dar n-avusese atâta putere încât să-l oprească înainte de a intra pe culoar.

- De data asta, ați mers prea departe amândoi! Cybile, cheamă-i imediat pe caralii! O să depun o plângere.

Brisson jubila. Asistenta se apropie, scoase mâna din buzunar și strecură ceva în palma lui Lauren. Tânăra doctorița identifică imediat obiectul și înțelese intenția asistentei. Îi mulțumi cu o privire complice și, fără să stea pe gânduri, înfipse seringă în gâtul lui Brisson și apăsă pe piston.

Rezidentul se uită la ea, uluit, se trase înapoi, încercând să-și scoată acul din ceafă, dar era prea târziu, pentru că pământul îi fugea deja de sub picioare; Lauren făcu un pas, ca să-l prindă în timp ce cădea.

- Valium și Hypnovel! O să facă o plimbare foaaarte lungă! anunța Cybile, cât se poate de spășită.

Ajutată de Paul, Lauren îl lungi pe Brisson pe jos.

Din tavan, nu mai atârna un neon, ci un mic avion montat într-un carusel. De ce oare nu-l lăsa tata să urce în carlingă? Din cabina lui, stăpânul caruselului sunase deja dintr-un clopoțel, turul avea să înceapă. Toți copiii se distrau, iar el trebuia să rămână acolo, jos, să se joace în nisip. Pentru că o grămadă de nisip nu costa nimic. Un tur de treizeci de cenți înseamnă mult bănet, oare cât ai de plătit ca să ajungi până-n stele?

Lauren băgă sub capul lui Brisson cuvertura împăturită pe care i-o întinsese Cybile.

Femeia din fața mea e frumoasă, cu părul ei adunat într-o coadă de cal, cu pomeții ei proeminenți și cu ochii ei sclipitori. Abia dacă se uită la mine. Să dorești nu e o crimă. Aș vrea să urce, cu mine, în avion, i-aș lăsa pe părinții mei în

această mediocritate care are darul să-i facă pe amândoi să se simtă în siguranță, îi urăsc pe oamenii ăștia din jurul meu, care râd din nimic și se bucură pentru toate cele. E întuneric.

- Doarme? șopti Paul.

- Așa se pare, răspunse Lauren, luând pulsul lui Brisson.

- Acum, ce avem de făcut?

- O să doarmă vreo jumătate de oră; până când se trezește el, aș vrea să fac curățenie lună. O să fie foarte prost dispus. Plecați toți trei de aici, îi îndemnă Cybile.

- Eu mă duc să-mi iau mașina. O să-l instalăm pe prietenul dumatăle în spate și o să plecăm în goana mare la Memorial, nu mai avem de pierdut nici o clipă.

Și Lauren ieși din încăpere. Asistenta puse în mișcare patul în care zăcea Arthur, iar Paul o ajută să-l împingă afară din sala de consultație, având grija să nu treacă peste degetele lui Brisson, care moțăia pe jos. Rotilele scârțâiau pe linoleumul din hol. Deodată, Paul dădu drumul patului.

Lauren închise la loc portbagajul mașinii Triumph și îl văzu, surprinsă, pe Paul, care traversa în fugă parcare. Ajuns în dreptul ei, îi strigă „vin acum” și își continuă sprintul. Ea își îmbracă halatul, privindu-l, perplexă, cum se îndepărtează.

- Paul, zău că nu e momentul...

După câteva clipe, o ambulanță opri în fața ei. Portiera de pe partea pasagerului se deschise și Paul, așezat pe locul șoferului, o întâmpină zâmbind cu gura până la urechi.

- Vă duc?

- Dar știi să conduci genul ăsta de mașina? întrebă ea, urcând la bord.

- Sunt specialist!

Opriră în fața intrării. Cybile și Paul îl transbordară pe Arthur pe o brancardă, în spatele ambulanței.

- Tare aș fi vrut să vin și eu cu dumneavoastră, oftă Cybile, aplecată spre geamul lui Paul.

- Mulțumesc pentru tot, spuse el.

- Pentru nimic; o să-mi pierd eu slujba, însă rar mi s-a mai întâmplat să mă distrez așa ca acum. Dacă toate serile voastre sunt la fel de vesele, sunați-mă, o să am timp liber berechet.

Paul scoase din buzunar legătura de chei și i-o înmână asistentei.

- Am încuiat ușa sălii de consultație, gândindu-mă că tipul s-ar putea trezi ceva mai repede!

Cybile recuperează cheile, cu zâmbetul pe buze, lovi ușor portiera, așa cum plesnești un cal peste crupă, ca să-l îndemni să o pornească la drum.

Singură în mijlocul parcerii pustii, stând în fața patului cu rotile, Cybile văzu ambulanța cotind la colțul străzii. Asistenta se opri în fața ușilor automate. La picioarele ei, un grătar metalic lăsa să se scurgă apa de ploaie. Luă cheile pe care i le înapoiase Paul și le lăsă să-i alunece din mână.

- Cu mașina mea, zise Lauren, toată treaba ar fi fost mai discretă.

- Mi-ați spus că nu mai avem nici o clipă de pierdut! obiectă Paul, dând drumul girofarului de pe ambulanță.

Goneau cu viteză mare; dacă toate mergeau bine, într-un sfertuleț de oră aveau să fie la Memorial Hospital.

- Ce noapte! exclamă Lauren.

- Credeți ca Arthur o să-și mai amintească ceva?

- Unele frânturi din momentele în care a fost lucid se vor lipi unele de altele. Dar nu pot garanta că vor forma toate o serie coerentă.

- Este periculos să redeștepți amintirile cuiva care a stat mult în comă?

- De ce să fie periculos? întrebă Lauren. Comele sunt urmarea unor traumatisme craniene. Creierul poate fi afectat sau nu. Uneori, se întâmplă ca unii pacienți să rămână în comă fără să știm de ce. Medicina cunoaște încă prea puține cu privire la creier.

- Vorbiți despre creier ca despre carburatorul unei mașini.

Înveselită, Lauren se gândi la Triumph-ul ei, pe care îl abandonase în parcare, și se rugă să nu dea peste Brisson, când se va duce să-l recupereze. Tipul ăla ar fi fost în stare să și doarmă în mașina ei, până când s-ar fi întors să și-o ia.

- Prin urmare, dacă încercăm să stimulăm memoria unui fost comatos, nu-l punem deloc în primejdie?

- Nu trebuie confundată amnezia cu coma, n-au nici o legătura. Se întâmplă foarte des ca un individ să nu-și

amintească evenimentele dinaintea șocului care l-a făcut să-și piardă cunoștința. Dar, dacă pierderea memoriei se întinde pe un interval mai mare, asta ține de un alt domeniu, care se numește amnezie și care are propriile sale cauze.

În timp ce Paul cugeta, Lauren se întoarce să-l urmărească pe Arthur.

- Prietenul dumitale încă nu e în comă, e doar fără cunoștința.

- Credeți că oamenii își pot aminti ceea ce s-a petrecut cât timp au fost în comă?

- Ca, de exemplu, de unele zgomote din jurul lor? Se întâmplă cam ca atunci când dormi, doar că somnul e mult mai profund.

Paul se gândi de o mie de ori, înainte de a se hotărî să-i pună întrebarea care îi ardea buzele.

- Dar, dacă ești somnambul?

Lauren se uită la el, intrigată. Paul era superstițios și, în sinea lui, un glăscior îi amintea că făcuse un jurământ. Prietenul lui cel mai bun zăcea, fără cunoștință, pe o targă, așa că, în ciuda propriei sale voințe, renunță să mai pună întrebări.

Lauren se întoarce iar spre Arthur. Respirația acestuia era adâncă și regulată. Dacă radiografiile craniului său n-ar fi prevestit lucruri atât de rele, ai fi putut crede că doarme liniștit.

- Arată destul de bine, spuse ea, așezându-se la loc.

- Oh, dar este un tip foarte bine, chiar dacă uneori mă săcâie de dimineața până seara.

- Eu vorbeam despre sănătatea lui! Cine se uită la voi, zice că sunteți un cuplu vechi de când lumea.

- Suntem ca frații, bombăni Paul.

- N-ai vrut s-o anunți pe iubita lui? Mă rog, vreau să zic pe cea adevărată!

- Este celibatar și nici să nu vă gândiți să mă întrebați de ce!

- De ce?

- Are el un dar al lui, de a se vârî în situații complicate.

- Ca, de exemplu?

Paul o privi lung pe Lauren. Ce-i drept, zâmbetul din ochii ei era unic.

- Lăsați-o încurcată! zise el, clătinând din cap.
- Trebuie s-o luam la dreapta; pe aici, se fac niște lucrări, îi indică Lauren. De ce îmi pui toate întrebările astea cu privire la comă?

- Doar așa!

- Cu ce te ocupi?

- Sunt arhitect.

- Ca și el?

- De unde știți?

- Mi-a spus în după-amiaza asta.

- Ne-am făcut împreună un birou de arhitectură. Aveți o memorie bună, dacă vă amintiți de meseria tuturor pacienților dumneavoastră.

- Să fii arhitect e o profesie frumoasă, murmură Lauren.

- Depinde de clienți.

- Și la noi e cam la fel, zise ea, râzând.

Ambulanța se apropia de spital. Paul trase puțin sirena și se prezentă la rampa rezervată salvărilor. Gardianul ridică bariera.

- Ador să încalc legea! jubilă el.

- Oprește sub copertină și mai claxonează nițel. Brancardierii vor ieși să-l ia pe prietenul dumitale.

- Ce lux!

- E doar un spital.

El opri mașina în locul indicat de Lauren. Doi brancardieri se și repeziseră în întâmpinarea lor.

- Eu mă duc cu ei, spuse Lauren. Dumneata du-te să parchezi. Ne întâlnim mai târziu, în sala de așteptare.

- Mulțumesc pentru tot ce ați făcut, zise Paul.

Ea deschise portiera și coborî din mașina.

- Ai avut pe cineva apropiat în comă?

Paul o fixă cu privirea.

- Chiar foarte apropiat! răspunse el.

Lauren însoți brancarda și intră cu ea la Urgente.

- Orice s-ar spune, voi doi aveți un fel foarte ciudat de a vă întâlni. Sunteți făcuți să va înțelegeți! murmură Paul, privind cum Lauren se îndepărta pe hol.

Rotilele brancardei se învârteau atât de iute, încât le tremura butucul; Lauren și Betty își croiau drumul pe culoarele aglomerate ale Serviciului de Urgențe. Ocoliră la timp un dulap de medicamente, ca și întâlnirea - ce părea să fie deosebit de periculoasă - la un viraj, cu o echipă de brancardieri care venea din față. Pe tavan, neonele păreau o lungă linie continuă, de culoare lăptoasă. În depărtare, răsună clopoțelul ascensorului. Lauren urlă către cei dinăuntru să o aștepte, își accelerează și mai tare cursa, iar Betty o ajută din răspuțeri să mențină targa în linie dreaptă. Un intern de la ORL, care ținea de ușile cabinei, le ajută să se strecoare între celelalte două paturi care urcau spre sălile de operații.

- Scanner! găfâi Lauren, în timp ce cabina urca.

O asistentă apăsă pe butonul de la cinci. Goana începu din nou, nebunește, de pe un coridor pe altul, iar ușile palierelor zburau din calea lor. Unitatea de imagistică medicală se vedea, în sfârșit. Cu sufletul la gură, Lauren și Betty își adunară ultimele puteri.

- Sunt doctorița Kline, am anunțat că venim; am nevoie imediat de un scanner cranian.

- Va așteptam, răspunse Lucie; aveți dosarul pacientului?

Hârțogăria n-avea decât să aștepte. Lauren împinse brancarda în sala în care se făceau investigațiile. Din cabina lui de control, izolată de scanner, doctorul Bern se plecă asupra microfonului.

- Ce căutăm?

- O posibilă hemoragie în lobul occipital. Am nevoie de o serie de clișee preoperatorii, pentru o puncție intracraniană.

- Intenționați să interveniți în noaptea asta? întrebă Bern, surprins.

- În mai puțin de o oră, dacă izbutesc să adun echipa.

- Fernstein a fost anunțat?

- Încă nu, murmură Lauren.

- Dar aveți aprobarea lui prealabilă pentru acces scanări de urgență?

- Evident, miști Lauren.

Ajutată de Betty, îl instalează pe Arthur pe masa de terapie și îi prinse capul în curelele suportului prevăzut anume. Betty injectă soluția iodată, în timp ce operatorul începea

demersurile operațiunii, de la terminalul său. Cu un foșnet abia auzit, masa înainta spre centrul tunelului. Aparatul Statif își efectua primele rotații, în timp ce coroana de detectori se învârtea în jurul capului lui Arthur. Razele X captate erau transmise unui centru de informații, care alcătuia, pe secțiuni, imaginea creierului.

Primele imagini apăruseră deja pe cele două ecrane ale operatorului. Ele confirmau diagnosticul lui Lauren și infirmau pe al lui Brisson. Arthur trebuia operat imediat. Ruptura venei afectate trebuia suturată cât mai repede iar hematumul din cavitatea craniană trebuia redus.

- După părerea ta, care este potențialul de recuperare? își întrebă Lauren colegul, vorbind în microfonul din sala scannerului.

- Tu ești specialistă în neurochirurgie! Dar, dacă vrei prognosticul meu, aș spune că, dacă interveniți până într-o oră, totul este încă posibil. Nu văd leziuni majore, omul respiră bine, centrii neuro-funcționali par neatinși, așa că poate scăpa teafăr.

Radiologul îi făcu semn lui Lauren să vina în cabina lui. Îi arătă cu degetul un punct de pe creier.

- Aș vrea să te uiți mai îndeaproape la această secțiune, zise el. Cred că, aici, avem o mica malformație ciudată. O să-i completez examenul și cu un RMN. O să-ți trimit imaginile prin Dicom⁴ și o să le recuperezi direct pe neuronavigator. Aproape că ai putea lăsa robotul să opereze în locul tău.

- Mulțumesc pentru tot.

- În noaptea asta a fost liniște, iar vizitele tale îmi fac întotdeauna plăcere.

Un sfert de oră mai târziu, Lauren părăsi departamentul de imagistică medicală, ducându-l pe Arthur la ultimul etaj al spitalului. Betty se despartă de ea în fața liftului: trebuia să se întoarcă la Urgențe. De acolo, urma să facă tot ce-i stătea în putință pentru a aduna, în cel mai scurt timp, echipa de chirurși.

Blocul operator era în beznă; pe perete, ceasul fosforescent arăta ora trei și patruzeci de minute.

⁴ Dicom - server informatic. (N. a.)

Lauren încercă să-l instaleze pe Arthur pe masa de operație, însă fără nici un ajutor treaba era anevoioasă. Se săturase de viața asta, de orarele astea, se săturase să fie mereu la dispoziția tuturor, în timp ce, pentru ea, nu se găsea niciodată nimeni. Pagerul o chemă la ordine; se rezezi către telefonul de perete. Betty ridică imediat receptorul.

- Am reușit să dau de Norma; nici nu i-a venit să creadă. Are ea grijă să-l găsească pe Fernstein.

- Crezi că o să-i ia mult timp?

- Cât să ajungă din bucătărie în dormitor. Dacă apartamentul lui Fernstein e așa de mic pe cât se spune, o să-i ia cinci secunde!

- Vrei să zici că Norma și Fernstein?...

- Mi-ai cerut să ți-l găsesc în toiul nopții? S-a făcut! Și i-am lăsat vorbă să te sune pe tine direct, că eu am timpanele fragile. Te las, caut un anestezist.

- Crezi că Fernstein o să vină?

- Cred că e deja pe drum, că doar ești feblețea lui! Pare-se că ești singura care nu vrea să-și dea seama de chestia asta!

Betty închise telefonul și căută în agenda personală telefonul unui medic reanimator care stătea nu departe de spital și căruia avea să-i strice noaptea. Lauren puse receptorul jos cu încetineală. Îl privi pe Arthur, întins pe targă și cufundat într-un somn înșelător.

Auzi pași în spatele ei. Paul se apropie de pat și luă mâna lui Arthur.

- Credeți că o să scape? Întrebă el cu o voce temătoare.

- Fac tot ce-mi stă în putere, dar, singură, nu pot prea multe. Aștept artileria grea și mă simt obosită.

- Nu știi cum să vă mulțumesc, murmură Paul. El este singurul lucru mai presus de mijloacele mele, pe care mi l-am îngăduit vreodată.

Cum Lauren tăcea, Paul adăugă că nu-și putea permite să-l piardă.

Lauren îl privi țintă.

- Vino să mă ajuți, fiecare minut contează!

Îl trase pe Paul în sala de pregătire, deschise dulapul central și luă două bluze verzi.

- Întinde brațele, spuse ea.

Îi înnodă la spate cordonul tunicii și îi puse o calotă pe cap. Ducându-l spre chiuveță, îi arătă cum să-și spele mâinile și îl ajută să-și pună o pereche de mănuși sterile. În timp ce Lauren se îmbrăca, Paul se contempla într-o oglindă. Se găsea foarte elegant în costum de chirurg. Dacă n-ar fi avut o nemărginită groază de sânge, medicina i-ar fi convenit de minune.

Paul o ajută pe Lauren să se pregătească și, după ce își puseră amândoi combinezoanele, o urmă în interiorul blocului operator. El, care era mândru de înalta tehnicitate a echipamentului din biroul său de arhitectura, era fermecat de multitudinea aparatelor electronice. Se apropie de neuronavigator, să-i mângâie tastatura.

- Nu te atinge de el! țipă Lauren.

- Nu făceam decât să mă uit.

- Uită-te cu ochii, nu cu mâinile! N-ai dreptul să fii aici. Dacă mă vede Fernstein cu dumneata, în sala asta, o să mă învârtesc de...

-... două ore bune, de frecat ridichea, continuă vocea bătrânului profesor, care ieșea dintr-un difuzor. Ești hotărâtă să-ți sabotezi cariera și să-mi periclitizezi pensionarea, ori faci chestiile astea pur și simplu din inconștiență?

Lauren se întoarse. Din sasul de pregătire, aflat de partea cealaltă a peretelui de sticla, Fernstein o privea țintă.

- Dumneavoastră sunteți cel care m-a pus să fac jurământul lui Hipocrate; eu îmi respect angajamentul și nimic mai mult! răspuse Lauren în interfon.

Fernstein se plecă asupra consolei și apăsă pe butonul microfonului, pentru a intra în legătura cu acel „medic” pe care nu-l cunoștea.

- Am pus-o să jure că își va dona corpul cercetării medicale. Cred că, atunci când generațiile următoare îi vor studia creierul, știința va face un mare progres în înțelegerea fenomenului încăpățănării.

- Nu te teme: de când mi-a salvat viața, pe masa de operație, mă consideră propria sa creație! ripostă Lauren, adresându-i-se lui Paul și ignorându-l total pe Fernstein.

Ea luă dintr-un sertar un brici steril și o foarfecă, tăie cămașa lui Arthur și aruncă fâșiile la cos. Paul nu-și putu stăpâni un zâmbet, văzând-o cum debarasează torsul lui

Arthur de orice pilozitate.

- Tunsoarea asta o să-i placă la nebunie, când se va trezi! spuse el.

Lauren îi fixă lui Arthur niște electrozi la încheieturile mâinilor, la glezne și în șapte puncte, de jur împrejurul inimii. Legă firele electrice la electrocardiograf și verifică buna funcționare a aparatului. Pe ecranul luminiscent, de culoare verde, apăru afișat un traseu lent și regulat.

- Am ajuns jucăria lui însuflețita! Mă ia la rost dacă lucrez prea multe ore, mă ia la rost dacă nu sunt la etajul care trebuie și în clipa care trebuie, mă ia la rost dacă nu tratăm destui pacienți la Urgențe, mă ia la rost dacă sosesc prea repede în parcare, mă ia la rost până și pentru că am o mină obosită! În ziua în care o să-i studiez creierul, medicina va face un mare progres în înțelegerea „machismului” la doctori!

Stânjenit, Paul tuși ușor. Fernstein o chemă pe Lauren la el.

- Sunt în mediu sterilizat, protestă ea. Știu deja ce vreți să-mi spuneți!

- Crezi că m-am sculat în toiul nopții doar pentru plăcerea de a-ți trage o săpuneală? Aș vrea să discutăm despre protocolul operator. Grăbește-te, e un ordin!

Lauren trase de mânuși, făcându-le să plescăie și ieși din blocul operator, în care îl lăsă doar pe Paul, să-i țină tovărășie lui Arthur.

- Cine este reanimatorul? întrebă ea, când ușa sasului aluneca pe șină.

- Credeam că e acest medic, cu care stăteai dumneata de vorbă!

- Nu, nu e el, murmură Lauren, privindu-și vârful pantofilor.

- Se va ocupa Norma de chestia asta, ajunge și ea în câteva minute. Bun, ai reușit să formezi o echipă în puterea nopții. Spune-mi că nu e vorba de o apendicită.

Trăsăturile lui Lauren se destinseseră; își puse mâna pe umărul bătrânului ei profesor.

- Puncție intracraniană și reducere a unui hematom subdural.

- Când au început primele sângerări?

- La orele nouăsprezece, cu o probabilă creștere a

intensității spre orele douăzeci și unu, ca urmare a absorbției unei puternice doze de aspirină.

Fernstein se uita la ceas; erau orele patru dimineața.

- Care este prognosticul în privința recuperării?

- Operatorul de la scanner este optimist.

- Eu nu ți-am cerut părerea lui, ci pe a dumitale!

- Sincer vorbind, nu știu, dar instinctul îmi spune că merita să vă scol din somn.

- Atunci, dacă n-o să-l scoatem teafăr din beleaua asta, o să-ți trag la răspundere instinctul. Unde sunt filmele?

- Deja introduse în neuronavigator. Perimetrul câmpului operator a fost stabilit, l-am trimis prin Dicom. Am pus ecograful în funcțiune și am inițiat protocolul operator.

- Bun. Ar trebui să putem opera într-un sfert de oră. O să rezisti? o întrebă profesorul, în timp ce își punea halatul.

- Precizați întrebarea! îl luă în zeflema Lauren, care îi înnoda cordonul la spate.

- Vorbesc despre oboseala dumitale!

- Aveți o obsesie! se oțărî ea, luând din dulap o nouă pereche de mănuși sterile.

- Dacă aș conduce o companie aeriana, mi-aș face griji pentru vigilența piloților mei.

- Nu vă faceți, eu sunt cu picioarele pe pământ.

- Prin urmare, cine e chirurgul din sala de operații? Nu-l recunosc așa, cu calota pe cap, zise Fernstein, spălându-se pe mâini.

- E o poveste lungă, răspuse Lauren, încurcată. O să plece, a venit doar să mă ajute.

- Ce specialitate are? În seara asta, nu suntem prea mulți, așa că orice ajutor e binevenit!

- Psihiatru!

Fernstein rămase blocat. Norma intră în sala de pregătire, îl ajută pe profesor să-și pună mănușile și îi aranjă restul ținutei. Asistenta îl privi pe bătrânul profesor, mândră de eleganța lui. Fernstein se aplecă spre urechea elevei sale și murmură:

- Ea crede că, de când am îmbătrânit, semăn cu Sean Connery.

Și Lauren îi zări zâmbetul, care înflorea sub masca de chirurg.

Doctorul Lorenzo Granelli, reputat reanimator, își făcu o intrare zgomotoasă. Instalat de douăzeci de ani în California, titular de catedră la centrul spitalicesc universitar, nu se dezvăzuse niciodată de acel accent elegant și luminos, care îi sublinia originile venețiene.

- Prin urmare? exclamă el, cu brațele larg deschise. Ce poate fi atât de urgent încât nu mai suferă amânare?

Echipa intră în blocul operator. Spre marea uimire a lui Paul, toți îl salutară, spunându-i „domnule doctor”.

Lauren îi făcu semn din ochi, cu toată fermitatea, să iasă din sală, dar, în timp ce Paul se îndrepta spre ușa sasului, anestezistul îl rugă să-l ajute să instaleze punga de perfuzie. Granelli se holbă, perplex, la picăturile de sudoare care izvorau din calota lui Paul.

- Scumpe colega, degețelul meu cel mic îmi spune că ți s-a făcut cald încă de pe acum.

Paul răspunse dând din cap și agăță, tremurând, punga cu plasmă de stativ. Cât despre Lauren, expunea cu rapiditate situația, în fața întregii echipe. Le prezenta, pe ecranul computerului, secțiunile obținute la scanner.

- Am să cer o nouă ecografie, după ce vom micșora presiunea intracraniană.

Fernstein își întoarse privirea de la ecran și se apropie de pacient. Descoperind chipul lui Arthur, se trase înapoi cu un pas și mulțumi Cerului că masca pe care o purta îi ascundea fața.

- Totul e în ordine? îl întrebă Norma, care simțise tulburarea profesorului.

Fernstein se îndepărtă de masa de operație.

- Cum a ajuns acest tânăr la noi?

- E o poveste care vi se va părea greu de crezut, răspunse Lauren, cu un glas abia auzit.

- Vom avea tot timpul s-o ascultăm, insistă profesorul, luând loc în spatele neuronavigatorului.

Lauren explică traseul haotic care îl adusese pe Arthur, pentru a doua oară, la Serviciul de Urgențe din Memorial Hospital și îl scăpase din mâinile nenorocite ale lui Brisson.

- De ce nu l-ai supus unui examen neurologic mai aprofundat când l-ai consultat prima dată? întrebă Fernstein, verificând bunul mers al aparatului.

- Nu avusese un traumatism cranian, nu avusese nici o pierdere de cunoștință, bilanțul neuromotor era satisfăcător. Știți că avem ordinul de a limita examenele costisitoare, care nu sunt neapărat necesare...

- Dumneata n-ai respectat niciodată ordinele; nu-mi spune că te-ai hotărât subit să te supui tocmai azi, pentru prima dată. Țsta chiar că ar fi un ghinion!

- N-aveam nici un motiv de îngrijorare!

- Și Brisson...

- Fidel sieși, ripostă Lauren.

- Și te-a lăsat el să-i iei pacientul?

- Nu tocmai...

Paul se prefăcu că îl apucă tusea. Toată echipa de chirurgie se uita la el. Granelli își părăsi postul și veni să-l bată pe spate.

- Ești sigur că te simți bine, scumpe confrate?

Paul îl liniște pe anestezist, făcând un semn cu capul, și se îndepărtă de el.

- Iată o noutate excelentă! exclamă Granelli. Acum, între noi fie vorba, dacă ai putea evita să umpli aceasta încăpere cu bacilii dumatiale, corpul medical, din care fac și eu parte, ți-ar fi nespun de recunoscător. Vorbesc în numele scumpului nostru pacient, care suferă de pe acum la ideea că te-ai putea apropia de el.

Paul avea impresia că, în picioarele lui, își stabilise domiciliul o întreagă colonie de furnici; se apropie de Lauren și îi murmură, rugător, la ureche:

- Scoateți-mă de aici până nu începe operația, că nu suport să văd sânge!

- Am să fac tot ce-mi stă în putința, șopti tânăra doctoriță.

- Când sunteți amândoi, la un loc, viața mea se transformă într-un calvar. Dacă ați putea încerca, să vă întâlniți și voi, într-o buna zi, ca toată lumea, aș fi foarte mulțumit.

- Ce tot spui? îl întrebă, uimită, Lauren.

- Las' că știu eu ce spun! Scoateți-mă de aici până nu dau ochii peste cap.

Lauren se îndepărtă de Paul.

- Sunteți pregătit? îl întrebă ea pe Granelli.

- Mai pregătit de atâta e aproape cu neputință, scumpa mea; aștept semnalul, răspuse anestezistul.

- Mai stai câteva clipe, îi spuse Fernstein.

Norma puse câmpul operator peste capul lui Arthur. Chipul lui dispăru sub pânza verde.

Fernstein voi să mai verifice o ultimă oară filmele; se întoarse spre panoul retro luminat, dar acesta nu arăta nici o imagine. Ochii lui aruncară fulgere înspre Lauren.

- Au rămas de cealaltă parte a peretelui de sticla, îmi pare foarte rău.

Lauren ieși din sală, ca să caute planșele RMN. Ușa blocului operator se închise, în timp ce Norma îl liniștea pe Fernstein, cu un zâmbet complice.

- Asta e ceva inadmisibil, zise el, apucând mânerul neuronavigatorului. Ne scoală în toiul nopții, nimeni nu știe despre ce fel de intervenție este vorba, abia dacă avem răgazul să ne pregătim! Totuși, în spitalul ăsta există un minimum de proceduri, ce se impune a fi respectat!

- Dar, scumpe colega, exclamă Granelli, talentul se exprimă deseori în spontaneitatea de care dai dovadă când ai de-a face cu neprevăzutul.

Toate fetele se întoarseră spre anestezist. Granelli tuși ușor.

- În fine, cam așa ceva! Nu?

Ușile sălii de pregătire, în care Lauren aduna ultimele rezultate ale analizelor, se deschiseră brusc. Un polițist în uniformă îl preceda pe un inspector de politie. Lauren îl recunoscuse de îndată pe medicul în halat, care arăta cu degetul.

- Ea e, arestați-o imediat!

- Cum ați ajuns dumneavoastră aici? îl întrebă Lauren, uluită, pe polițist.

- Se pare că era vorba de o urgență, l-am adus cu noi pe dumnealui, ca să ne îndrume, răspuse inspectorul, arătându-l pe Brisson.

- Am venit ca să vă asist pe dumneavoastră, când o veți aresta sub acuzația de tentativă de asasinat, sechestrarea unui medic în exercițiul funcțiunii, răpirea unui pacient și furtul unei ambulanțe!

- Domnule doctor, permiteți-mi să-mi fac meseria,

continuă inspectorul Erik Brame, adresându-i-se lui Brisson.

O întrebă pe Lauren dacă își recunoștea faptele. Ea respiră adânc și jură că acționase astfel numai și numai în interesului rănitului. Era un caz de legitimă apărare...

Inspectorului Brame îi părea nespus de rău, dar nu avea el căderea de a judeca faptele. El nu putea decât să-i pună cătușele.

- Este neapărat necesar? îl întrebă, rugătoare, Lauren.

- Așa spune legea! jubilă Brisson.

- Mai am o pereche de cătușe. Dacă mai vorbiți încă o dată în locul meu, spuse inspectorul, vă ridic pentru uzurparea funcției de agent al forței publice!

- Există un asemenea delict? îl întrebă internul.

- Vreți să verificați? răspuse Brame, pe un ton ferm.

Brisson se trase înapoi cu un pas, lăsându-l pe polițist să-și continue interogatoriul.

- Ce ați făcut cu ambulanța?

- Este în parcare. Aș fi dus-o înapoi în zori.

Difuzorul hârâi. Lauren și polițistul se întoarseră și îl văzură pe Fernstein, care li se adresa din sala de operație.

- Îmi puteți spune ce se întâmplă?

Obrajii tinerei doctorițe se făcuseră ca para focului. Ea se aplecă spre pupitru, cu spatele gârbovit, și apăsă pe tasta interfonului.

- Scuzați-mă, murmura ea, îmi pare nespus de rău.

- Oare aceasta imixtiune a poliției are vreo legătură cu pacientul de pe această masă?

- Oarecum, mărturisi Lauren.

Granelli se apropie de peretele de sticlă.

- E vorba de un bandit? întrebă el, aproape căzut în extaz.

- Nu, răspuse Lauren. Totul este din vina mea, sunt foarte jenată.

- Nu fi jenată, răspuse anestezistul; când eram de vârsta dumată, eu însumi am făcut vreo două-trei șotii, în urma cărora mi-am petrecut câteva seri în compania carabinierilor. De altfel, costumele lor sunt mult mai elegante decât ale poliției voastre.

Elanul reanimatorului fu tăiat de inspectorul Brame, care se apropie de microfon.

- Ea a furat o ambulanță și l-a răpit pe acest pacient, din alt spital.

- Singură? exclamă anestezistul, în culmea încântării. Dar fata asta e nemaipomenită!

- A avut un complice, suflă Brisson. Sunt sigur că e în hol, trebuie să-l ridicați și pe el.

Fernstein și Norma se întoarseră spre singurul medic care încă nu se prezentase, dar, spre marea lor surpriză, acesta dispăruse. Ghemuit în compartimentul de sub masa de operație, Paul nu înțelegea cum de i se transformase seara într-un asemenea coșmar. Cu câteva ore în urma, era un bărbat fericit și senin, care cina în compania unei femei încântătoare.

Fernstein se apropie de peretele de sticlă și o întrebă pe Lauren cum de săvârșise o faptă atât de stupidă. Eleva lui își ridică fruntea și îl privi cu ochii plini de tristețe.

- Brisson l-ar fi omorât.

- Bună seara, domnule profesor, spuse tânărul intern, încântat. Vreau să-mi recuperez imediat pacientul! Vă interzic să începeți această intervenție; o să-l iau cu mine.

- Mă cam îndoiesc, obiectă, furios, Fernstein.

- Domnule profesor, vă invit sa-l lăsați pe doctoral Brisson să se ocupe de pacient, spuse inspectorul de politie, încurcat.

Granelli se duse tiptil până la masa de operație, verifică starea lui Arthur și îi debranșă un electrod de la mână. Imediat, se făcu auzită alarma electrocardiografului. Granelli ridică brațele spre cer.

- Poftim! Noi vorbim și iar vorbim, în vreme ce acestui tânăr i se face tot mai rău. Cred că ar fi timpul să-l operăm, doar dacă nu cumva își va asuma responsabilitatea, pentru agravarea inevitabilă a stării bolnavului, acest domn care ne tot bate la cap. În orice caz, anestezia a început deja, așa că pacientul nu mai este transportabil! încheie el, triumfător.

Masca de pe fața Normei nu-i putea ascunde zâmbetul. Brisson, turbat de furie, îndreptă un deget acuzator spre Fernstein.

- O să mi-o plătiți cu toții!

- Cred că noi încă nu ne-am încheiat socotelile, tinere! Acum, plecați de aici și lăsați-ne să ne vedem de treabă!

ordonă profesorul și se întoarce, fără să mai arunce vreo privire spre Lauren.

Inspectorul Brame își puse în buzunar cătușele și o luă pe tânăra doctoriță de braț. Brisson se ținu după ei.

- Cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune, vorbi iar Granelli, punând din nou electrodul la încheietura lui Arthur, e că seara asta e foarte originală.

Zumzetul aparatelor acoperi tăcerea care se instalează în sala de operații. Lichidul anesteziant coboară în josul tubului de perfuzie și intră în venele lui Arthur. Granelli verifică saturația cu gaze a sângelui și îi făcu semn lui Fernstein că intervenția putea, în sfârșit, să înceapă.

*

Lauren luă loc în mașina inspectorului Erik Brame. Brisson se urcase în mașina polițistului în uniformă. La intersecția cu California Street, cele două vehicule se despărțiră. Brisson se întorcea să-și sfârșească garda, la San Pedro. A doua zi, de dimineață, urma să vină la poliție, ca să-și semneze plângerea.

- Chiar era în pericol? întrebă inspectorul.

- Continuă să fie, răspunse Lauren, de pe bancheta din spate.

- Și Brisson acesta are vreun amestec?

- Nu l-a aruncat el în vitrină, dar putem spune că incompetența lui i-a agravat starea.

- Așadar, dumneavoastră i-ați salvat viața?

- Când m-ați arestat, tocmai mă pregăteam să-l operez.

- Și faceți genul acesta de chestii pentru toți pacienții dumneavoastră?

- Da și nu. În fine, dacă vă referiți la încercarea de a-i salva, da; dar, dacă vă gândiți la răpirea dintr-un alt spital, nu.

- Și v-ați asumat toate aceste riscuri pentru un necunoscut? continuă inspectorul. Trebuie să vă spun că mă uluiți.

- Dar dumneavoastră? Nu riscați în fiecare zi pentru niște necunoscuți?

- Ba da, dar eu sunt polițist.

- Iar eu, medic...

Mașina intră în Chinatown. Lauren îl rugă pe ofițer să deschidă geamul. Nu era chiar o chestie reglementară, dar el acceptă. În seara asta, i se făcuse lehamite de regulament.

- Tipul ăsta îmi era foarte antipatic, dar n-aveam încotro, mă înțelegeți?

Lauren nu-i răspunse. Cu capul plecat spre fereastră, trăgea în piept aerul marin, care ajunsese până în cartierele de est ale orașului.

- Acest loc îmi place mai mult decât vă puteți închipui, spuse ea.

- În alte împrejurări, v-aș fi dus să gustați cea mai bună rață lăcuită din lume.

- La frații Tang?

- Cunoașteți localul?

- Este cârciuma mea preferată, în fine, era, fiindcă, de doi ani, n-am mai avut timp să pun piciorul acolo.

- Sunteți îngrijorată?

- Aș fi preferat să fiu în sala de operații, dar Fernstein este cel mai bun neurochirurg din acest oraș, așa că n-ar trebui să-mi fac griji.

- Ați reușit vreodată să răspundeți la o întrebare doar cu da sau nu?

Ea zâmbi.

- Da!

Mașina se opri în parcare a secției de poliție 7. Inspectorul Brame o ajută pe Lauren să coboare din vehicul. Când intrară în comisariat, i-o încredință pe pasageră ofițerului de serviciu.

Nathaliei nu-i plăcea să-și petreacă noaptea departe de bărbatul ei, dar orele dintre miezul nopții și șase dimineața contau dublu. Mai avea trei luni, după care, ieșea și ea la pensie. Caraliul ei bătrân și ursuz îi făgăduise că o s-o ducă în călătoria aia mare, la care visa de atâția ani. La sfârșitul toamnei, își vor lua zborul spre Europa. Vor vizita Parisul, și ea îl va săruta sub Turnul Eiffel, apoi vor pleca la Veneția, pentru a se uni, în sfârșit, în fața lui Dumnezeu. În iubire, răbdarea are virtuțile ei. Nu plănuiau nici o ceremonie: pur și simplu aveau să intre într-o capelă micuță, așa cum găseai cu zecile în oraș.

Nathalia se duse în sala de interogatorii, pentru a stabili

identitatea lui Lauren Kline, o doctoriță internă, cu specialitatea neurochirurgie, care furase o ambulanță și răpise un pacient dintr-un spital.

11

Nathalia își puse carnetul de însemnări pe masă.

- În meseria mea, am văzut multe lucruri originale, dar dumneavoastră ați bătut recordul, zise ea, luând cafetiera de pe reșou.

Se uită lung la Lauren. În treizeci de ani de profesie, luase parte la un mare număr de interogatorii și își putea da seama cât de sinceră era o persoană arestată, într-un timp mai scurt decât avusese nevoie aceasta pentru a-și comite delictul. Tânăra internă se hotărâse să coopereze; cu excepția complicității lui Paul, nu avea nimic de ascuns. Își asuma faptele. Dacă s-ar fi aflat din nou într-o situație identică, ar fi adoptat aceeași atitudine.

Trecuse o jumătate de ora. Lauren povestea, Nathalia o asculta, turnând din când în când alte cafele.

- N-ați notat nici un cuvânt din depoziția mea, îi spuse Lauren.

- Nu sunt aici pentru asta. O să vină un inspector mâine dimineață. Vă recomand ca, înainte de a povesti altcuiva ceea ce mi-ați spus mie, să așteptați sosirea unui avocat. Pacientul dumneavoastră are vreo șansa să scape?

- Nu se poate ști decât la sfârșitul intervenției. De ce?

Nathalia se gândea că, dacă Lauren îi salvase cu adevărat viața acelui om, probabil că asta i-ar face pe administratorii de la Mission San Pablo să renunțe la intenția de a se mai constitui ca parte civilă.

- Nu există nici o posibilitate să mă lăsați să ies cât durează operația? Vă jur că, mâine dimineața, m-aș prezenta din nou aici.

- Mai întâi, va trebui să vi se fixeze cauțiunea. În cel mai bun caz, judecătorul vă va primi în cursul după-amiezii. Dar poate că, între timp, colegul dumneavoastră își va retrage plângerea.

- Nu vă bazați pe asta. Dacă n-a putut pune mâna pe

mine când eram la facultate, o să-și ia revanșa acum.

- Vă cunoașteți?

- A trebuit să-l suport ca vecin de bancă în anul patru.

- Și ocupa cam prea mult loc?

- În ziua în care și-a pus mâinile pe coapsa mea, l-am făcut să-și ia gândul într-un mod cam lipsit de menajamente.

- Și altceva?

- Pot să vă povestesc asta fără să fie de față avocatul meu? i-o întoarse Lauren, înveselită. L-am plesnit în toiuł cursului de biologie moleculară, de a răsunit palma în tot amfiteatrul.

- Îmi amintesc că, la Academia de Politie, i-am pus cătușe unui tânăr inspector, care a avut tupeul să mă sărute pe nepusă masă. A petrecut o noapte foarte neplăcută, agățat de portiera mașinii.

- Și l-ați mai întâlnit vreodată?

- În curând ne vom căsători.

Nathalia îi ceru scuze lui Lauren, dar regulamentul o obliga s-o închidă. Lauren privi celula cu grilaj, din fundul sălii de interogatorii.

- În seara asta, e liniște! continuă Nathalia. O să las celula deschisă. Dacă auziți pași, închideți-vă singură ușa, altfel voi avea neplăceri. Aveți cafea în sertarul de sub reșou și cești în dulăpior. Să nu faceți vreo prostie.

Lauren îi mulțumi. Nathalia părăsi încăperea și se întoarse în biroul ei. Luă registrul de noapte, pentru a nota datele tinerei arestate și aduse la sediul secției 7, la orele patru și treizeci și cinci de minute.

- Cât e ceasul? întrebă Fernstein.

- Sunteți obosit? se interesă Norma.

- Nu văd de ce aș fi, n-am fost trezit decât în toiuł nopții și nu operez decât de vreo oră și ceva, bombăni bătrânul chirurg.

- Ce naște din pisică, șoareci mănâncă, nu-i așa scumpa mea Norma? o iscodi anestezistul.

- Care este sensul întrebării dumitale, scumpe confrate? îl întrebă Fernstein.

- Mă întrebam de unde o fi învățat eleva dumitale această „frazare” atât de deosebită.

- Trebuie să deduc, de aici, că studenții dumitale vor practica medicina cu un ușor accent italian?

Fernstein introduse un dren prin incizia efectuată în craniul lui Arthur. Sângele era colectat deja prin tub. Hematomul subdural începea în sfârșit, să se resoarbă. După ce microdisecările fură cauterizate, mai rămăsese de atacat mica malformație vasculară. Sonda neuronavigatorului avansa milimetru cu milimetru. Vasele de sânge apăreau pe monitorul de control, asemenea unor râuri subterane. Extraordinara călătorie în centrul inteligenței omenești se desfășura, pentru moment, fără nici o piedică. În acest timp, de o parte și de cealaltă a probei navigatorului se întindea imensitatea materiei cenușii, asemenea unei mase noroase străbătute de milioane de fulgere. Clipă după clipă, sonda își croia drumul spre obiectivul final, dar mai avea nevoie de încă multă vreme până să atingă venele cerebrale interne.

*

Nathalia recunosc pașii care urcau scara. Capul inspectorului Pilguez apăru în ușa întredeschisă. Bărbatul cu părul zburlit și cu obrajii bătând în cenușiu, din pricina bărbii nerase, puse pe masă un pachetel alb, legat cu o fundă maro.

- Ce e asta? întrebă Nathalia, curioasă.

- Un om care nu izbutește să doarmă, când tu nu ești în pat cu el.

- Îți lipsesc așa de rău?

- Nu tu. Răsuflarea ta, care mă leagă.

- Într-o zi ai să mi-o spui, sunt sigură.

- Ce?

- Că, pur și simplu, nu mai poți trăi fără mine.

Fostul inspector se așeză pe biroul Nathaliei. Își scoase pachetul de țigări din buzunar și duse una la buze.

- Pentru că mai ești încă vreo câteva luni în serviciul activ, o să-ți împărtășesc, în mod cu totul excepțional, fructul unei experiențe dobândite din greu, pe teren. Pentru a ajunge la o concluzie, trebuie să-ți regrupezi indiciii. În cazul care te preocupă, te afli în fața unui tip de șaizeci de ani bătuți pe muche, care a lăsat New York-ul ca să-și împartă viața cu tine; acest tip se dă jos din patul lui, care e, totodată, și al tău, la

ora patru dimineața, o ia de-a curmezișul orașului, cu mașina, deși nu vede nimic în timpul nopții, se oprește să-ți cumpere gogoși, deși colesterolul lui îi interzice până și să calce trotuarul din fața patiseriilor - în pachetul ăsta sunt gogoși cu zahăr -, și vine să ți le pună pe birou. Mai ai nevoie de vreo altă depozitie?

- Aș vrea totuși să treci la mărturisiri!

Nathalia luă țigara lipită de buzele lui Pilguez și îi dădu, în loc, un sărut.

- Nu-i rău deloc! Așa, așa! Văd că ancheta face progrese! continuă polițistul pensionat. Îmi dai înapoi țigara?

- Ești într-o clădire publică, e interzis!

- În afară de tine și de mine, nu prea văd multă lume.

- Te înșeli; e o tânăra în celula 2.

- E alergică la tutun?

- E doctorița!

- Ați băgat un medic la zdup? Da' ce a făcut?

- O chestie de-ți stă mintea-n loc! Zău că, în meseria asta, am văzut tot ce cu gândul nu gândești! A șutit o ambulanță și a răpit un pacient aflat în comă...

Nici nu-și terminase Nathalia fraza, că Pilguez se și ridicase și se îndrepta, cu pasul hotărât, spre culoar.

- George! strigă ea. Ai ieșit la pensie!

Dar inspectorul nu se întoarse, ci deschise ușa sălii de interogatorii.

- Am eu, așa, un presentiment, mormăi, închizând ușa în urma lui.

*

- Cred că nu mai avem mult, zise Fernstein, făcând să pivoțeze mânerul robotului.

Anestezistul se plecă asupra ecranului și mări imediat debitul de oxigen.

- E vreo problemă? întrebă chirurgul.

- Scade saturația, lăsați-mă câteva minute, înainte de a continua.

Asistenta se apropie de stativ, reglă debitul perfuziei și verifică tubul de admisie a aerului care pătrundea în nasul lui Arthur.

- Totul e în ordine, zise ea.
- Pare că se stabilizează, spuse Granelli, cu o voce mai calmă.

- Pot continua? întrebă Fernstein.

- Da, dar nu sunt liniștit, nici măcar nu știu dacă omul ăsta are antecedente cardiace.

- O să mai pun un dren, hematumul e puțin încapsulat.

Tensiunea lui Arthur scăzuse, constantele afișate pe ecran nu erau cu adevărat alarmante, ci de natură să-l mențină pe anestezist într-o stare de alertă. Compoziția gazelor sanguine nu era una dintre cele mai mulțumitoare.

- Cu cât îl trezim mai repede, cu atât mai bine; nu reacționează prea grozav la Diprivan, continuă Granelli.

Traseul electrocardiogramei suferi o nouă modificare. Unda Q era anormală. Când se uită la micul monitor, Norma își opri respirația, dar traseul verde își recăpătă curbele regulate.

- A fost cât pe ce, zise asistenta, lăsând padelele defibrilatorului.

- Aș mai fi vrut o ecografie, pentru a avea un termen de comparație, zise, la rândul lui, Fernstein. Păcat că, în seara asta, ne lipsește un medic. Dar ce-o fi făcând fata asta, fir-ar să fie! Doar n-or avea de gând s-o țină acolo toată noaptea?!

Și Fernstein își făgădui să se ocupe el însuși de cretinul ăla de Brisson.

*

Lauren se duse și se așeză pe bancheta din fundul cuștii cu grilaj. Pilguez deschise ușa, zâmbi când observă că nu era încuiată și se duse spre bufet. Luă cafetiera și își turnă o ceașcă de cafea.

- Eu nu zic nimic despre celulă, iar dumneavoastră nu ziceți nimic despre lapte. Am colesterol și, dacă află ea, se înfurie.

- Pe bună dreptate! Cât aveți?

- Oare scăpați din vedere caracteristicile decorului care vă înconjoară? N-am venit la consultație.

- Măcar vă luați medicamentele?

- Îmi taie pofta de mâncare, iar mie îmi place să mănânc.

- Cereți să vă fie schimbat tratamentul.

Pilguez citi raportul poliției; darea de seamă a Nathalie lipsește cu desăvârșire.

- Pesemne că îi sunteți simpatică. Ce vreți, așa e ea! Are figurile ei!

- Despre cine vorbiți?

- Despre nevastă-mea. A uitat să vă consemneze declarația și tot ea a uitat să vă închidă și ușa celulei. E teribil, ce distrată a ajuns, o dată cu vârsta! Și cine e pacientul ăla pe care l-ați răpit?

- Un anume Arthur Ashby, dacă nu mă înșală memoria.

Pilguez ridică brațele spre cer, cu un aer consternat.

- Păi, dacă vreți să știți, vă cam înșală.

- Nu puteți fi mai clar? Întrebă Lauren.

- Tipul ăsta a fost gata-gata să-mi dea peste cap ultimele luni de serviciu; să nu-mi spuneți că v-ați hotărât să-i luați locul și să-mi faceți zile fripte chiar și acum, când am ieșit la pensie.

- N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți.

- De asta mă temeam și eu! oftă inspectorul. Și unde e?

- La Memorial Hospital, în blocul operator de la neurochirurgie, acolo unde aș vrea să mă aflu și eu în clipa de față, în loc să-mi pierd timpul în acest comisariat. I-am propus soției dumneavoastră să mă lase să mă întorc acolo și i-am promis că, după ce se termină intervenția, mă întorc, dar n-a fost de acord.

Inspectorul se ridică și se duse să-și umple ceașcă. Se întoarse cu spatele la Lauren și își puse în cafea o linguriță de zahăr pudră.

- Asta ar mai lipsi! zise el, cu o voce care acoperea zgomotul linguriței. Mai are trei luni de serviciu și ne-am cumpărat deja biletele pentru Paris; știu eu că, la dumneavoastră doi, treaba asta a ajuns aproape un sport, dar, în cazul de față, n-o să-mi mai dați pregătirile peste cap.

Pilguez puse o ceșcuță de cafea pe masă și o împinse spre Lauren.

- Fiți atentă că e fierbinte. Beți-o, și o să vă duc eu.

- În seara asta, le-am făcut deja o mulțime de neplăceri oamenilor din jurul meu. Sunteți sigur că...

- Am ieșit la pensie de patru ani. Ce vreți să-mi mai facă acum? Slujba mi-au suflat-o deja!

- Va să zică, pot să mă întorc acolo?
- Și căpoasă, și surdă!
- De ce faceți asta?
- Pentru ca sunteți medic, și meseria dumneavoastră e să îngrijiți oamenii. Aici, eu sunt polițaiul; hai să facem în așa fel, încât întrebările să rămână prerogativa mea. Să plecăm. Trebuie să vă aduc înapoi înaintea de venirea schimbului de la ora patru.

Lauren îl urmă pe polițist, pe culoar. Nathalia ridică ochii și își privi bărbatul.

- Ce faci?
- Ai lăsat deschisă ușa coliviei și pasărea a zburat, scumpo.

- Glumești?
- Și tu, care te plângi că n-o fac niciodată! Vin să te iau la sfârșitul schimbului și, cu ocazia asta, o s-o aduc înapoi și pe fetiță.

Pilguez îi deschise lui Lauren portiera, ocoli mașina Mercury Grand Marquis și se instală la volan. În interior, plutea un parfum de piele.

- Miroase nițel a nou, dar vechiul meu Toronado și-a dat sufletul în iarna asta. Ar fi trebuit să auziți ce zgomot făceau cei trei sute optzeci și cinci de cai, care îi galopau sub capota. Am participat amândoi la niște urmăririi strașnice.

- Vă plac mașinile vechi?

- Nu, ziceam și eu așa, ca să facem conversație.

Deasupra orașului, începu să cadă o burniță fină. Pe parbriz, o puzderie de picături minuscule așternuseră un soi de văl sclipitor.

- Știu că n-am nici un drept să vă pun întrebări, dar de ce m-ați scos din celulă?

- Păi, chiar dumneavoastră ați spus că sunteți mai utilă în acel spital, decât la comisariatul meu, stând și bând poșirca aia de cafea.

- Aha, va să zică, ați făcut-o dintr-un acut sentiment al utilității publice?

- Preferați să vă duc înapoi, la poliție?

Trotuarele pustii străluciau în noapte.

- Dar dumneavoastră, întrebă el, de ce ați făcut tot ce ați

făcut în noaptea asta? Dintr-un acut sentiment al datoriei?

Lauren tăcu și își întoarse capul spre geam.

- N-am nici cea mai mică idee.

Bătrânul inspector își scoase pachetul de țigări.

- Fiți pe pace, nu mai fumez de peste doi ani. Mă mulțumesc doar să le molfăi.

- E bine, vă prelunghiți speranța de viață.

- Nu știu dacă am să trăiesc până la adânci bătrâneți, dar, oricum, cu pensia, cu regimul împotriva colesterolului și cu renunțarea la fumat, timpul mi se pare mult prea lung, încă de pe acum.

Își aruncă țigara pe fereastră. Lauren porni ștergătoarele de parbriz.

- Vi s-a întâmplat vreodată să vă simțiți bine în compania unei persoane pe care nu o cunoașteți?

- Într-o zi, pe când eram tânăr inspector, la comisariatul din Manhattan a venit o femeie. Mi s-a prezentat, biroul meu era chiar lângă intrare. Tocmai fusese numită la dispecerat. În toți anii ăia, în care am bătut străzile din Midtown, ea era vocea care se auzea în radioul ăla hârâitor, de la bordul mașinii. Făceam pe dracu-n patru ca să-mi coincidă orele de serviciu cu ale ei, eram nebun după ea. Cum nu o vedeam decât foarte rar, aveam tendința să cam ridic pe oricine și pentru orice, doar ca să mă întorc la comisariat și să-mi cercetez arestatul în fața ei. Ea mi-a prins la iuțea mișcarea și mi-a propus să mergem undeva să bem un păhărel, până nu-l bag la zdup pe tutungiul de la colțul străzii, pe motiv că vinde chibrituri ude. Ne-am dus la o cafenea micuță din spatele comisariatului, ne-am așezat la o masă, și gata.

- Ce gata? întrebă Lauren, înveselită.

- Dacă aprind una, n-o să spuneți nimic?

- Două fumuri și o aruncați.

- Mă învoiesc.

Polițistul își duse o nouă țigară la buze, apăsă pe brichetă și își reluă povestea.

- La tejeheaua barului mai erau câțiva colegi; se făceau că plouă, dar și ea, și eu știam ca o să le meargă melița chiar de a doua zi. Mi-a luat ceva timp până am recunoscut față de mine însumi că, atunci când nu era la comisariat, îmi lipsea. Cu asta v-am răspuns la întrebare?

- Și, când ați înțeles, ce ați făcut?

- Am pierdut, în continuare, o groază de timp, răspunse inspectorul.

În mașină se așternu tăcerea. Pilguez privea țintă drumul.

- Pe omul ăsta, pe care l-am răpit, abia dacă l-am văzut. L-am consultat oarecum sumar, apoi el a plecat, cu mina lui ciudată și cu aerul lui pierdut. Pe urmă, m-a sunat prietenul lui, iar veștile nu erau prea bune.

Inspectorul își întoarse, încet, capul.

- N-aș putea să vă spun de ce, spuse ea, dar, în timp ce închideam telefonul, eram fericită că știam unde este.

Pilguez își privi pasagera; cu zâmbetul pe buze, se aplecă să deschidă torpedo-ul și scoase de acolo un girofar roșu, pe care îl fixă deasupra mașinii.

- Ia hai să vă amăgim nițel nerăbdarea.

Își aprinse țigara. Mașina gonea în noapte și nici un stop nu avea să-i întrerupă cursa.

*

Norma șterse fruntea profesorului. Încă vreo câteva minute, și sonda avea să-și atingă destinația; mica anomalie vasculară putea fi observată. Electrocardiograful scoase un sunet scurt. Întreaga echipă își reținu respirația.

Granelli se aplecă asupra aparatului și privi traseul care-i defila sub ochi. Lovi cu latul mâinii partea de sus a monitorului, și unda își recăpătă curbura normală.

- Mașina asta e la fel de obosită ca dumneata, profesore, zise, întorcându-se la locul său.

Dar remarca lui nu risipi îngrijorarea care domnea în sală. Norma verifică nivelul de încărcare a defibrilatorului. Schimbă punga în care se scurgea sângele provenit din hematom, dezinfectă din nou conturul inciziei și se duse înapoi, la locul pe care îl ocupa lângă masa de operație.

- Accesul e mult mai complicat decât îmi imaginasem, preciză Fernstein. Circumvoluțiunea asta nu seamănă cu nimic cunoscut.

- Crezi că e un anevrism? Întrebă anesteziștii, privind ecranul neuronavigatorului.

- Categoric nu; seamăna mai degrabă cu o mică glandă. O să-i dau ocol, ca să studiez punctele de legătură; nu mai sunt așa de sigur că trebuie scoasă.

În timp ce sonda atingea zona delimitată de Fernstein, atenția Normei fu atrasă de encefalograful ce măsura activitatea electrică a creierului lui Arthur. Una dintre unde începuse să oscileze cam ciudat. Brusc, făcu un salt de o amplitudine pe care nu o mai atinsese până atunci. Asistenta imită gestul anestezistului și lovi ușor monitorul. Unda coborî vertiginos, apoi urcă iar la o înălțime rezonabilă.

- E vreo problemă? întrebă profesorul.

La prima anomalie, imprimanta aparatului ar fi trebuit să marcheze incidentul pe banda de hârtie martor, dar aceasta nu reacționase. Ciudatul traseu se îndrepta deja spre dreapta ecranului. Norma dădu din umeri și se gândi că, în sala aceea, toate erau la fel de obosite ca și ea.

- Cred că voi putea face incizia, spuse profesorul. Nu sunt sigur dacă vreau să îndepărtez chestia asta, dar, cel puțin, o să-i facem o biopsie.

- Nu vrei să faci o pauză? îi sugerează anestezistul.

- Prefer să termin cât mai repede cu putință. N-ar fi trebuit să începem o asemenea intervenție cu o echipă atât de redusă.

Granelli, căruia îi plăcea să lucreze în grup restrâns, nu împărtășea părerea confratelui sau. În acea sală, se aflau reuniți cei mai buni practicieni din oraș. Dar hotărî să-și păstreze opinia pentru sine. Se gândi că, în week-end, va naviga cu barca lui cu pânze, prin golful San Francisco. Tocmai își cumpărase o pânză mare și nouă.

*

Mașina Mercury Grand Marquis se opri în parcarea spitalului. Pilguez se întinse să deschidă portiera lui Lauren. Ea coborî din vehicul și rămase câteva clipe în loc, observându-l.

- Hai, ștergeți-o de aici! ordonă inspectorul. Aveți de făcut lucruri mai importante decât să vă uitați la mașina asta. Eu mă duc peste drum, să beau o cafea. Mă bazez pe dumneavoastră. Veniți acolo, după mine, până nu mi se transformă caleașca în dovleac.

- La dumneavoastră mă uitam. Îmi căutam cuvintele

pentru a va mulțumi!

Lauren o luă la fugă spre sasul de la Urgențe, traversă holul în goană și se năpusti în lift. Cu cât se ridica mai sus cabina, cu atât îi bubuia și ei inima mai tare. Se pregăti în graba mare, îmbracă un halat, își înnodă singură cordonul, își puse mânușile.

Cu sufletul la gură, apăsă cu cotul pe butonul ce comanda accesul în blocul operator; ușa sasului culisă imediat. Nimeni nu păru să-i acorde vreo atenție. Lauren așteptă câteva clipe și tuși ușor, pe sub mască.

- Deranjez?

- Nu; nu ne ești de nici un folos, ba chiar mai rău, răspunse Fernstein. Pot să știu și eu ce te-a reținut în tot acest timp?

- Gratiile unei celule dintr-un comisariat de poliție!

- Și, până la urmă, ți-au dat drumul?

- Nu; aici nu e decât fantoma mea! zise ea pe un ton sec. De data asta, Fernstein își ridică fruntea.

- Scutește-mă de obrăznicile dumitale, îi ripostă el.

Lauren se apropie de masa de operație, verifică, dintr-o privire, monitoarele și se interesă, la Granelli, de starea generală a pacientului. Anestezistul o liniști imediat. Fusese o mică alertă adineauri, dar lucrurile păreau să fi intrat în normal.

- Nu mai avem prea mult timp, spuse Fernstein; renunț la biopsie, riscul e prea mare. Acest tânăr va trebui să trăiască cu mica lui anomalie, și știința cu această necunoscută.

Se auzi un bip strident. Norma se repezi la defibrilator. Anestezistul privi ecranul: ritmul cardiac devenea critic. Lauren luă padelele din mâinile Normei, le freca una de alta și le lipi de torsul lui Arthur.

- Trei sute! strigă ea, comandând intensitatea curentului.

Sub impulsul descărcării electrice, corpul se arcui înainte, după care căzu, greoi, pe masă. Traseul de pe ecran rămânea neschimbat.

- Îl pierdem! spuse Norma.

- Încărcați la trei sute cincizeci! ceru Lauren, aplicând din nou padelele.

Toracele lui Arthur se înălță spre cer. De data asta, linia verde se prăbuși, după care desenă din nou un traseu pe cât

de drept, pe atât de trist.

- Încărcăm, din nou, la patru sute. Dați-mi cinci miligrame de adrenalină și o sută douăzeci și cinci de Solu-Médrol, în perfuzia asta, urlă Lauren.

Anestezistul se execută pe loc. Într-o clipă, sub ochiul avizat al profesorului, căruia nu-i scăpa nimic, tânăra doctoriță trecuse la comenzile sălii de operație.

De îndată ce defibrilatorul ajunsese la încărcătura cerută, Lauren aplică padelele. Corpul lui Arthur se arcui într-un ultim efort, pentru a reține viața care îl părăsea.

- Norma, o altă fiolă de cinci miligrame de adrenalină și o unitate de Lidocaină, rapid!

Fernstein privi traseul, care nu se modificase. Se apropie de Lauren și îi puse o mână pe umăr.

- Mi-e teamă că am făcut mai mult decât era cu putință.

Dar tânăra doctoriță smulse seringă din mâna Normei și o înfipse, fără nici o ezitare, în inima pacientului său. Gestul fusese de o precizie extraordinară: acul alunecă printre coaste, traversă pericardul și pătrunse, câțiva milimetri, în peretele inimii. Imediat, soluția se răspândi în toate fibrele miocardului.

- Ți interzic să te dai bătut, murmură Lauren, plină de furie. Agață-te!

Ea apucă din nou padelele defibrilatorului, însă Fernstein o opri și i le luă din mână.

- Ajunge, Lauren, lasă-l să se ducă!

Ea îl îmbrânci, cu vehemență, pe profesor și îl atacă de-a dreptul.

- Asta nu înseamnă a se duce, înseamnă a muri! Oare când o să fim în stare să le spunem lucrurilor pe adevăratul lor nume? A muri, a muri, a muri, repetă ea, lovind cu pumnul pieptul inert al lui Arthur.

Sunetul continuu, scos de electrocardiograf, se întrerupse brusc, lăsând loc unei succesiuni de bipuri scurte. Echipa înmărmuri; toți se uitau țintă la traseul verde, aproape linear. La extremitatea acestuia, unda începu să oscileze, se rotunji și, în cele din urmă, formă iar o curbă, al cărei desen recăpăta un aspect aproape normal.

- Iar asta nu înseamnă a se întoarce, ci a trăi! tună Lauren, luând din nou padelele din mâinile lui Fernstein.

Profesorul ieși imediat din sală, strigându-i că, pentru suturare, n-avea nevoie de el. O lăsa cu pacientul ei și se ducea înapoi, în patul lui, din care n-ar fi trebuit defel să se dea jos. Se așternu o tăcere grea, întreruptă doar de bipurile electrocardiografului, ce răspundea, ca un ecou, bătăilor inimii lui Arthur.

Doctorul Granelli se întoarse la consola lui și verifică saturația gazelor sanguine.

- Cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune e că tânărul nostru se întoarce de departe. În ceea ce mă privește, am fost întotdeauna de părere că o doză de încăpățănare poate avea farmecul ei. Scumpă colega, vă mai las zece minutele, ca să-i închideți inciziile, după care, o să vi-l aduc iar pe fața pământului.

Norma pregătea deja copcile, când Lauren auzi un geamăt la picioarele ei.

Se aplecă și zări dedesubt un braț care se agita.

Îngenunchind, îl descoperi pe Paul, alb la față ca hârtia, ghemuit sub tăblia mesei de operație.

- Ce faci dumneata acolo? întrebă, uluită.

- V-ați întors? reuși să îngăime, abia auzit, Paul, după care leșină.

Lauren îl apăsă cu putere pe articulația mandibulei, pricinuindu-i o durere mai eficace decât orice săruri amoniacale. Paul deschise din nou ochii.

- Aș vrea să ies, o imploră el, dar nu mă țin deloc picioarele, nu mi-e prea bine.

Lauren se stăpâni cu greu să nu pufnească în râs; îl rugă pe anestezist să fie amabil și să-i pregătească un balon de oxigen.

- Pesemne că mirosul de eter e de vină, zise Paul, cu vocea tremurând. Aici miroase puțin a eter, nu?

Granelli înălță din sprâncene, pregăti balonul și-i deschise la maximum debitul de aer. Lauren aplică masca pe fața lui Paul, care mai prinse ceva culoare în obraji.

- Ah! Ce bine e, zise el, așa e mult mai bine, parcă aș fi la munte.

- Taci și respiră adânc.

- A fost groaznic: zgomotele alea, pe care le auzeam, și, pe urmă, punga aia, de sus, care s-a umplut cu sânge... și, din

nou, Paul își pierdu cunoștința.

- Scumpa mea, n-aș vrea să întrerup acest tete-à-tete, dar e timpul să-l suturăm pe pacientul care se află în cușeta de sus!

Norma trecu în locul lui Lauren. Când Paul își mai reveni, ea îl legă la ochi cu un bandaj, îl ajută să se scoale și îl duse, clătinându-se, până la ieșirea din blocul operator.

Asistenta îl instalează pe un pat din încăperea alăturată și socoti nimerit să-l mai țină puțin sub oxigen. În timp ce îi pune masca pe față, ea nu se putu stăpâni, și-l întrebă ce specialitate avea. Paul se uită la halatul pătat de sânge al Normei și își dădu din nou ochii peste cap... Norma îl bătu ușor pe obraz. De îndată ce Paul își veni în fire, îl lăsă și se întoarse în sala de operații.

Când Lorenzo Granelli începu delicatul proces al fazei de trezire, era ora șase dimineața. Douăzeci de minute mai târziu, Arthur, învelit cu un cearșaf, era dus de Norma spre sala de reanimare.

Lauren ieși din blocul operator însoțită de anestezist. Amândoi se îndreptară spre sala alăturată. Își scoaseră mănușile și se spălară pe mâini fără nici un cuvânt. În timp ce se pregăteau să părăsească sala de pregătire, Granelli se întoarse spre Lauren, o privi cu atenție și îi mărturisi că îi va sta alături ori de câte ori va dori ea, pentru orice operație, deoarece îi plăcea foarte mult modul ei de lucru.

Tânăra specialistă în neurochirurgie se așeză epuizată pe marginea chiuvetei, cu capul în palme, așteptă până ramase absolut singură și se puse pe plâns.

*

În sala de reanimare, domnea tăcerea zorilor. Norma ajustă sonda nazală și verifică debitul de oxigen. Balonul din prelungirea măștii se umflă și se dezumflă cu regularitate, în ritmul respirației lui Arthur. Ea fixă pansamentul, având grijă ca tifonul să nu apese asupra drenului. Perfuzia se scurgea în vene. Norma completează fișa postoperatorie și își lăsă pacientul în grija asistentului de gardă, care intrase în schimb, după ea. La capătul lungului coridor, Norma îl văzu pe Fernstein, care pășea apăsător. Profesorul împinse ușile batante ce duceau la

blocul operator.

*

Lauren își înălță fruntea și se frecă la ochi. Fernstein se așeză lângă ea.

- Grea noapte, așa-i?

Lauren se uită la papucii sterili, pe care încă îi mai avea în picioare. Îi mișcă de parcă ar fi fost două marionete absurde și nu răspunde nimic. Își asumase niște riscuri nesăbuite, dar sfârșitul intervenției a arătat că ea avusese dreptate, continuă profesorul. O îndemnă să se bucure din plin de reușita ei profesională. În seara asta, ea culesese fructele învățăturilor lui. Lauren își privi, perplexă, profesorul. El se îndreptă și își trecu brațul pe după umerii ei.

- Ai salvat o viață pe care eu aș fi pierdut-o! Vezi? A venit timpul să ies la pensie și să-ți mai spun un ultim lucru.

Ridurile din jurul ochilor lui trădau o tandrețe pe care se căznea s-o ascundă. Profesorul se ridică.

- Trebuie să ai seninătatea de a accepta ceea ce nu poți schimba, curajul de a schimba ceea ce poți și, mai ales, înțelepciunea de a face diferența între ele.

- Și la ce vârstă reușești să faci asta? îl întrebă Lauren pe bătrân.

- Marcus Aurelius a reușit la sfârșitul vieții, spuse el, îndepărtându-se cu mâinile la spate. Îți mai rămâne ceva timp, încheie Fernstein și dispăru după ușile care se închiseră în urma lui.

Lauren rămase singură câteva clipe. Se uită la ceas și își aminti de făgăduială. Un inspector de poliție o aștepta într-o cafenea din fața spitalului.

Ea o porni pe culoar și se opri în fața peretelui de sticlă al sălii de reanimare. Pe un pat, lângă fereastra cu storurile coborâte, un bărbat cu trupul plin de tuburi și de fire se întorcea la viața asta, care - hotărât lucru! - era atât de fragilă. Lauren îl privea și, la fiecare respirație a lui Arthur, pieptul i se umplea de bucurie.

La recepție, o tânără asistentă o înlocuise pe Betty. Lauren își șterse numele de pe tabla cu lista medicilor de serviciu. Și radiologul care o primise la serviciul de imagistică își încheiase garda; el îi ieși în întâmpinare și o întrebă cum s-a desfășurat intervenția și dacă pacientul a scăpat cu bine. Însoțindu-l spre ieșire, Lauren îi prezentă, în rezumat, evenimentele acelei nopți, fără să menționeze episodul în care i se împotriviise lui Fernstein, și adăugă că acesta preferase să lase neatinsă mica anomalie vasculară.

Radiologul mărturisi că nu e surprins. Anomalia i se păruse infimă și nu justifica riscurile operatorii. „Și, pe urmă, se poate trăi foarte bine cu un mic defect, așa cum e acesta, iar tu ești o dovadă vie”, adăugă el. Expresia lui Lauren îi trăda uimirea, de aceea, radiologul o informă că și ea avea o mică particularitate în lobul parieto-occipital. Fernstein preferase să nu se atingă de ea, când o operase după accidentul suferit. Radiologul își amintea de parca ar fi fost ieri. Niciodată nu mai făcuse atâtea clișee de scanner și de RMN pentru una și aceeași pacientă. Dar acestea fuseseră cerute de șeful departamentului de neurologie, în persoană, iar unele cereri nu se discută.

- Și mie de ce nu mi s-a spus nimic niciodată?

- N-am nici cea mai mică idee, dar aș prefera să nu-i povestești profesorului despre discuția noastră. Secretul medical trebuie respectat!

- Dar asta-i culmea! Ce, eu nu sunt tot medic?

- Pentru mine, erai mai ales pacienta lui Fernstein.

Profesorul deschise fereastra biroului său. Își zări eleva, care traversa strada. Lauren se opri, lăsând să treacă o ambulanță, și intră în micul bistrou din fața spitalului. Un bărbat o aștepta în separeul în care Fernstein și ea însăși obișnuiau să-și ia masa. Fernstein se întoarse și se așeză, la loc, în fotoliu. Norma intră și îi dădu un dosar. El îl deschise și luă cunoștința de identitatea pacientului pe care tocmai îl operase.

- E chiar el, nu-i așa?

- Tare mi-e teama că da, răspunse Norma, cu o expresie preocupată.

- Este la reanimare?

Norma luă dosarul din mâinile profesorului.

- Funcțiile îi sunt stabile, bilanțul neurologic e perfect. Șeful serviciului de reanimare se gândește să-l transfere, de diseară, la loc, în secția noastră; are nevoie de paturi, încheie asistenta.

- Nici nu se pune problema să-l îngrijească Lauren; altfel, el o să-și încalce, până la urmă, promisiunea.

- Dacă nu a făcut asta până în prezent, de ce ar ceda tocmai acum?

- Pentru că n-a trebuit să stea lângă Lauren în fiecare zi, ceea ce s-ar întâmpla în cazul în care l-ar trata ea.

- Ce ai de gând să faci?

Gânditor, Fernstein se întoarce la fereastră.

Lauren ieșea din cafenea și se urca într-un Mercury Grand Marquis aflat în fața localului. Doar un polițist putea avea îndrăzneala să parcheze lângă trotuarul din fata Serviciului de Urgențe. Profesorul trebuia să se mai ocupe și de incidentele din noaptea asta. Norma îi întrerupsese gândurile.

- Trimite-o obligatoriu în concediu!

- Tu ai reușit vreodată să convingi un copac să se îndoie, pentru a lăsa păsările să treacă?

- Nu, dar am tăiat unul care îmi stânjenea intrarea în garaj! răspunse Norma, apropiindu-se de Fernstein.

Puse dosarul de carton pe birou și îl cuprinse în brațe pe bătrânul profesor.

- Mereu îi porți de grijă! Dar ea nu e fiica ta! La urma urmei, ce nenorocire s-ar întâmpla dacă ar afla adevărul? Că însăși maică-sa a fost de acord să-i fie eutanasiată copila?

- Că eu sunt medicul care a convins-o! mormăi profesorul, dând-o deoparte pe Norma.

Asistenta luă dosarul și ieși din cameră, fără să se uite în urmă. Imediat ce ușa se închise, Fernstein ridică receptorul. Îi ceru telefonistei să-i facă legătura cu administratorul de la Mission San Pedro Hospital.

*

Inspectorul Pilguez opri pe locul de staționare, care îi fusese rezervat timp de mulți ani.

- Spuneți-i Nathaliei că o aștept aici.

Lauren coborî din Mercury și dispăru în incinta comisariatului. După câteva minute, responsabilă Dispeceratului se urcă în mașina. Pilguez ambală motorul, iar Grand Marquis-ul o luă spre nordul orașului.

- Voi doi ați fost cât pe ce să mă puneți într-o situație delicată. Mai lipseau doar câteva minute! spuse Nathalia.

- Dar am ajuns la timp!

- Poți să-mi explici și mie ce e cu fata asta? O scoți din celulă fără să mă întreb și pe mine, dispari jumătate din noapte cu ea...

- Ești geloasă? Întrebă, încântat, bătrânul inspector.

- Dacă, într-o zi, n-am să mai fiu, atunci chiar că o să ai de ce să-ți faci griji!

- Îți aduci aminte de ultimul meu caz?

- De parcă ar fi fost ieri! oftă pasagera lui Pilguez.

Inspectorul o luă pe Geary Expressway. Micul surâs din colțul buzelor lui nu-i scăpă Nathaliei.

- Ea era?

- Cam așa ceva.

- Și el?

- După câte am citit în raportul poliției, este chiar același bărbat. Cel mai neînsemnat lucru care poate fi spus despre năzdravanii ăștia doi e că au un mare talent de a intra cu capu-n zid.

Cu chipul radios, Pilguez mângâia coapsa nevastei lui.

- Știu eu că tu nu acorzi nici o însemnătate micilor semne pe care ni le face viața, dar, de data asta, trebuie să fii de acord că avem de-a face cu un adevărat foc de artificii. Fata nici măcar n-a făcut legătura, continuă inspectorul. Sunt fascinat. De parcă nu i-ar fi povestit nimeni ce a făcut omul ăsta pentru ea.

- Și ce ai făcut tu însuși!

- Eu? N-am făcut nimic!

- În afară de faptul că ai găsit-o în casa aia de la Carmel și că ai dus-o la spital, ai dreptate, n-ai făcut nimic. Și n-am să fac aluzie nici la faptul că dosarul acestei anchete s-a evaporat.

- Dar n-am nici un amestec în dispariția lui!

- Mda. Probabil de aia l-am găsit în fundul dulapului, când am făcut curățenie.

Pilguez deschise geamul și ocări un pieton care traversa printr-un loc nemarcat.

- Și tu nu i-ai spus nimic fetei? continuă Nathalia.

- Îmi ardea buza s-o fac.

- Și n-ai stins incendiul?

- Instinctul m-a îndemnat să tac.

- Nu-mi împrumuți și mie din când în când instinctul ăla, al tău?

- Ce să faci cu el?

Automobilul Mercury intră în garajul casei în care locuiau inspectorul și jumătatea sa. Deasupra golfului San Francisco răsărea un soare de culoarea turnesolului. În curând, razele lui aveau să alunge cețurile ce învăluiau podul Golden Gate, în primele ore ale zilei.

*

Culcată pe bancheta unei celule din comisariatul de poliție, Lauren se întreba cum de izbutise, într-o singură noapte, să-și ruineze orice șansă de a obține internatul în neurochirurgie, aruncând astfel, la gunoi, șapte ani de muncă îndârjită.

*

Kali se ridică de pe covorul de lână. În camera doamnei Kline nu avea voie să intre. Dar ușa balconului era întredeschisă, așa că se strecură și își vârî botul printre barele balustradei. Privirea ei urmări un pescăruș care plana deasupra valurilor; adulmecă aerul proaspăt al zorilor și se întoarse în salon, să se culce la loc.

*

Fernstein puse receptorul în furcă. Conversația cu administratorul de la San Pedro se desfășurase după cum prevăzuse. Confratele lui avea să-i ordone lui Brisson să-și retragă plângerea; de asemenea, avea să uite de ambulanța împrumutată. Cât despre el, avea să renunțe la transpunerea în faptă a amenințării de a trimite o comisie de inspecție la

serviciul lor de Urgențe.

*

Paul își recuperase, discret, mașina din parcare la Misiunii San Pedro. Acum, după o oprire la brutăria franțuzească de pe Sutter Street, conducea în direcția Pacific Heights.

Opri în fața imobilului în care locuia o bătrână doamnă de un farmec devastator. Aseară, ea îi salvase viața celui mai bun prieten al său. Miss Morrison îl plimba pe Pablo. Paul coborî din mașină și o pofti să împartă cu el cornurile calde și câteva noutăți liniștitoare legate de starea lui Arthur.

*

O asistentă intră fără zgomot în camera 102, din secția de reanimare. Arthur dormea. Ea schimbă punga care aduna ultimele cantități de sânge provenite din hematom și verifică constantele vitale ale pacientului. Mulțumită, notă pe o foaie roz valorile citite, apoi puse hârtia în dosarul lui Arthur.

*

Norma bătu în ușa biroului. Fernstein o luă de braț pe decana infirmierelor și o trase, după el, pe culoar. Era prima oară când își îngăduia un gest complice în incinta spitalului.

- Am o idee, zise el. Hai să luăm micul dejun pe malul oceanului și, după aia, tragem un pui de somn pe plajă.

- Azi nu lucrezi?

- Mi-am făcut suma astă-noapte. Azi, îmi iau liber.

- Trebuie să informez Planificarea că îmi iau și eu liber.

- Am făcut-o eu pentru tine.

Ușile liftului se deschiseră în fața lor. Doi anesteziști și un chirurg ortoped, aflați în focul discuției, îl salutară pe profesor, care, spre deosebire de ceea ce crezuse Norma, nu-i lăsă brațul când intrară în cabină.

*

La ora zece dimineața, un ofițer de poliție intră în celula

în care dormea Lauren. Doctorul Brisson își retrăsese plângerea. Mission San Pedro Hospital nu dorea s-o urmărească pentru ambulanța „împrumutată”. O mașină de depanare de la Circulație îi adusese Triumph-ul în parcare la comisariatul. Lui Lauren nu-i mai rămânea decât să achite cheltuielile de ridicare a mașinii, după care era liberă să se ducă acasă.

Pe trotuarul din fața comisariatului, fu orbită de lumina soarelui. În jurul ei, orașul se trezise din nou la viață; și totuși Lauren se simțea ciudat de singură. Urcă în Triumph și o luă din nou pe drumul de la care se abătuse pentru a face un ocol în toial nopții.

*

- O să-l pot vizita? întrebă Miss Morrison, conducându-l pe Paul până în capul scărilor.

- Vă sun eu după ce mă duc să-l văd.

- Treci întâi pe la mine, spuse ea, agitându-se de brațul lui Paul. O să fac niște prăjituri, să-i duci mâine o cutie.

Rose intră în casă, luă cheile de la apartamentul lui Arthur și se duse să-i ude plantele. Vecinul îi lipsea tare mult. Spre marea ei uimire, Pablo se hotărî s-o însoțească.

*

Norma și profesorul Fernstein stăteau lungiți pe nisipul alb de pe Baker Beach. El o ținea de mână și urmărea din ochi un pescăruș care se învârtea în cercuri mari, pe cer. Pasărea își desfăcu aripile, jucându-se cu curenții ascendenți.

- Ce te îngrijorează așa? întrebă Norma.

- Nimic, răspuse Fernstein.

- Ai să faci o mulțime de alte lucruri, după ce n-ai să mai lucrezi la spital. Ai să călătorești, ai să ții conferințe și, pe urmă, ai să te ocupi de grădina ta, doar asta fac pensionarii, nu?

- Tu râzi de mine, acum?

Fernstein se întoarse și o privi cu atenție pe Norma.

- Îmi numeri ridurile? îl întrebă ea.

- Știi, n-am făcut patruzeci de ani de neurochirurgie ca

să-mi sfârșesc viața tunzând bougainvillea și thuya. Dar ideea ta cu privire la conferințe și călătorii îmi surâde, cu condiția să mă însoțești și tu.

- Ți-e teamă chiar așa de rău de pensionare, încât îmi propui asemenea lucruri?

- Nu, câtuși de puțin. Chiar eu îmi grăbesc pensionarea; mi-ar plăcea să recuperez timpul pierdut, aș vrea să-ți rămână ceva de pe urma noastră.

Norma se ridică și se uită cu tandrețe la bărbatul pe care îl iubea.

- Wallace Fernstein, de ce te încăpățânezi să refuzi tratamentul? De ce nici măcar nu încerci?

- Te rog, Norma, să nu începem iar discuția asta; să facem călătoriile și să lăsăm în plata Domnului conferințele. În ziua în care „racul” o să mă răpună, ai să mă înmormântezi acolo unde te-am rugat. Vreau să mor când sunt în vacanță, nu în teatrul în care am operat toată viața, și încă și mai puțin în stal, printre spectatori.

*

Lauren închise ușa apartamentului. Kali nu era acolo, ca să-i facă o primire festivă. Beculețul robotului clipea; ea apăsă pe buton, dar nu ascultă până la capăt mesajul pe care i-l lăsase maică-sa. Se duse în încăperea din prelungirea salonului, care domina golful, luă telefonul mobil și își plimbă degetele pe tastatura lui. Un pescăruș care sosea drept de la Baker Beach se așeză pe stâlpul de telegraf așezat în fața ferestrei sale. Pasărea își înclină capul ca și cum ar fi vrut s-o privească mai bine, își fâlfâi aripile și zbură din nou în înaltul cerului. Ea formă numărul lui Fernstein, dar îi răspunse căsuța vocală, așa că închise. Sună la Memorial, își declină identitatea și îl ceru pe internul de gardă. Dorea să afle noutăți despre un pacient pe care îl operase în noaptea asta. Neurologul de serviciu era la vizită. Ea își lăsă numărul pentru a fi chemată.

*

Paul stătea de mai bine de o oră pe un scaun, lângă

peretele sălii de așteptare. Vizitele nu erau permise decât după ora treisprezece.

O femeie cu capul bandajat strângea în brațe, ca pe o comoară, o mapă cu radiografia.

Un copil gălăgios se juca pe covor, împingând o mașinuță de-a lungul motivelor dreptunghiulare portocaliu cu violet.

Un domn bătrân, cu ținuta elegantă, care își ținea mâinile la spate, privea atent câteva reproduceri ale unor acuarele agățate pe perete. Dacă n-ar fi fost mirosul ăla, atât de caracteristic, de spital, ți-ai fi putut imagina că vizitează un muzeu.

Pe culoar, o tânără înfofolită într-o cuvertură dormea pe o targă, iar perfuzia agățată de un stativ i se scurgea în vena brațului. Doi brancardieri sprijiniți de perete, pe fiecare latură a tărgii, vegheau asupra ei.

Copilul luă un jurnal și începu să-i rupă foile, scoțând un zgomot pe cât de regulat, pe atât de iritant. Maică-sa nu-i dădea nici o atenție, profitând, cu siguranța, de un prețios moment de odihnă.

Paul privea ceasul de pe peretele din fața lui. O asistentă veni, în sfârșit, spre el, dar își continuă drumul către distribuitorul de sucuri. Zâmbetul ei fusese doar unul de politețe. În timp ce își scotocea prin buzunarele halatului, după mărunțiș, Paul se ridică și se duse la ea. Introduse o monedă în fanta aparatului și se uită la asistentă cu un aer întrebător, ținându-și degetul deasupra tastaturii.

- Un Red Bull! spuse tânăra femeie, surprinsă.

- Chiar așa de obosită sunteți? întreba Paul, formând seria de cifre care aveau să elibereze băutura din compartimentul ei.

Un resort intră în funcțiune și cutia înaintă spre geam, după care coborî în locașul de unde putea fi luată. Paul i-o întinse asistentei.

- Iată poțiunea dumneavoastră energizantă!

- Nancy! spuse ea, mulțumindu-i.

- E scris pe halat, răspunse Paul, posomorât.

- Aveți vreo problemă?

- Aștept!

- Un doctor?

- Ora legală de vizite.

Asistenta se uită la ceas.

- La cine ați venit?

- La Arthur...

Dar nici nu avu timp să-i rostească numele, că Nancy îl întrerupse și îl luă de braț, trăgându-l pe culoar.

- Știi de cine vorbiți, veniți cu mine! Vă duc eu. Regulamentele n-ar avea nici un sens dacă nu ar fi încălcate din când în când.

Îl conduse până la ușa camerei 307.

- Ar fi trebuit să-l mai țină până diseară la reanimare, dar doctorul a considerat că starea lui e satisfăcătoare, așa că, acum, e la noi. Am tras la sorti și eu am câștigat.

Paul o privi țintă, uluit.

- Ce ați câștigat?

- Eu sunt cea care se ocupă de el! îi spuse ea, făcând cu ochiul.

Mobilierul încăperii era alcătuit dintr-un dulap, un scaun din pai împletit și o masă pe rotile. Arthur dormea cu un tub de oxigen în nas și cu o perfuzie în braț. Un bandaj îi înconjură capul, care stătea culcat pe o parte. Paul se apropie încet, stăpânindu-și emoția care îl cuprinsese.

Apropie un scaun de pat. Privindu-l pe Arthur, închis în tăcerea lui, revedea în memorie miile de momente petrecute împreună.

- A ce semăn? murmură Arthur, cu ochii închiși.

Paul tuși ușor.

- A maharajah abțiguit.

- Ce faci?

- Lasă-mă pe mine! Ce faci tu?

- Mă cam doare capul și mă simt foarte obosit, răspunse Arthur, cu limba împiedicată. Ți-am stricat seara, nu?

- Putem privi lucrurile și în acest mod, dar, în primul rând, m-ai băgat rău de tot în sperieți.

- Paul, nu mai face mutra asta!

- Ai ochii închiși!

- Totuși, te vad. Și nu mai fi îngrijorat. Doctorii mi-au spus că, după ce se resoarbe hematumul, o să mă refac în cea mai mare viteză. Poftim dovada!

Paul se duse la fereastra. Aceasta dădea în gradina spitalului. O pereche înainta, cu pași înceți, de-a lungul unei

alei mărginite de boschete de flori. Bărbatul purta un halat; soția lui îl ajuta să meargă. Se așezară pe o bancă, sub un tei argintiu. Paul rămase cu privirea ațintită la tabloul de afară.

- Am încă prea multe defecte pentru ca s-o pot întâlni pe femeia vieții mele; dar aş vrea să schimb unele lucruri, știi?

- Ce ai vrea să schimbi?

- Egoismul ăsta, care mă face să vorbesc despre mine, în timp ce stau într-un spital, la căpătâiul patului tău, de exemplu. Aș vrea să fiu ca tine.

- Adică așa, cu un turban pe cap și cu o migrenă de cașalot?

- Vreau să reușesc să mă las în voia lucrurilor fără să-mi țâțâie fundul de frică, vreau să trăiesc defectele celuilalt ca pe niște sublime slăbiciuni.

- Vorbești despre iubire?

- Da, cam așa ceva. Este de necrezut ceea ce ai făcut tu.

- Ce anume, că m-am lăsat trântit de o motocicletă cu ataș?

- Că ai continuat s-o iubești fără să fii iubit. Că ai știut să te hrănești numai cu sentimentul pe care i-l nutreai tu, că i-ai respectat libertatea, că te-ai mulțumit să știi ca ea există, fără să încerci s-o revezi, și toate astea numai ca s-o protejezi.

- Nu ca s-o protejez, Paul: ca să-i las răgazul să se realizeze. Dacă i-aș fi spus adevărul, dacă am fi trăit aceasta poveste, aş fi îndepărtat-o de viața ei.

- Și ai s-o aștepti tot timpul ăsta?

- Atât cât voi putea.

Asistenta care intrase fără ca ei s-o audă, îi făcu semn lui Paul că timpul de vizita reglementară se apropie de sfârșit. Arthur trebuia să se odihnească. De data asta, Paul nici nu încercă să discute. Când ajunse la ușa, se întoarse și se uită la Arthur.

- Să nu-mi mai faci niciodată figura asta.

- Paul!

- Da.

- Ea a fost aici noaptea trecută, nu-i așa?

- Odihnește-te, o să vorbim despre asta mai târziu.

Paul înaintă pe coridor, cu spatele gârbovit. Nancy îl ajunse în fața liftului. Intră o dată cu el în cabină și apăsă pe butonul etajului doi. Cu capul plecat, Nancy își fixa vârful

sandalelor.

- Știți, nu sunteți chiar așa de rău.
- Și încă nu m-ați văzut îmbrăcat în chirurg!
- Nu, dar v-am auzit conversația.

Și, cum Paul părea să nu înțeleagă ce încerca ea să-i spună, Nancy îl privi drept în ochi și adăugă că i-ar fi plăcut să aibă un prieten așa ca el. În timp ce ușile cabinei se deschideau în dreptul palierului, ea se înalță în vârful picioarelor și îi dădu o sărutare pe obraz, după care dispăru.

*

Profesorul Fernstein lăsase un mesaj pe robotul lui Lauren. Voia s-o vadă cât mai repede. Avea să treacă pe la ea spre sfârșitul zilei. Apoi, închisese fără să-i dea altă explicație.

- Nu știu dacă avem vreun motiv să facem chestia asta, spuse doamna Kline.

Fernstein își puse în buzunar telefonul mobil.

- E cam târziu să ne schimbăm linia de conduită, nu credeți? Nu puteți risca s-o pierdeți a doua oară, parcă asta mi-ați spus mereu, nu?

- Nu mai știu, poate că dacă i-am mărturisi, în sfârșit, adevărul, ne-am lua amândoi o povară imensă de pe inimă.

- A-ți mărturisi greșeala în fața celuilalt, ca să-ți ușurezi conștiința, sună frumos, dar nu e altceva decât egoism. Dumneavoastră sunteți mama ei; aveți motivele dumneavoastră să va temeți că n-o să vă ierte. Eu, unul, nu suport ideea că ea ar putea afla, într-o bună zi, că am renunțat, că sunt cel care a vrut s-o deconecteze de la aparate.

- Ați acționat conform convingerilor dumneavoastră, n-aveți ce să vă reproșați.

- Dar ceea ce contează nu e acest adevăr, continuă profesorul. Dacă aș fi fost eu în situația ei, dacă soarta mea ar fi atârnat de decizia ei, ca medic, știu că ea n-ar fi renunțat niciodată.

Mama lui Lauren se așeză pe o bancă. Fernstein luă loc lângă ea. Privirea bătrânului profesor se pierdea în apele liniștite ale micului port de agrement.

- Mai am vreo optsprezece luni, în cel mai bun caz! După

plecarea mea, faceți cum credeți că e mai bine.

- Credeam că ieșiți la pensie la sfârșitul anului!

- Nu vorbeam de pensie.

Doamna Kline își puse mâna peste cea a bătrânului profesor. Degetele îi tremurau. El scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea.

- Am salvat atâția oameni în viața mea, dar cred că n-am știut niciodată să-i iubesc; singurul lucru care mă interesa era să-i vindec. Câștigam victorii în lupte cu moartea și cu boala, eram mai puternic decât ele; mă rog, până acum. Nici măcar n-am fost în stare să fac un copil. Ce lucru jalnic, din partea cuiva care pretinde că s-a pus în slujba vieții!

- De ce ați ales-o pe fiica mea ca protejată a dumneavoastră?

- Pentru că ea este tot ceea ce aș fi vrut să fiu eu. Ea este curajoasă, în timp ce eu eram doar încăpățânat; ea inventează, în timp ce eu nu făceam decât să aplic; ea a supraviețuit, în timp ce eu voi muri și mă simt cuprins de o groază nebună. Mă trezesc noaptea cu inima cât un purice. Îmi vine să trag șuturi în copacii ăștia, care îmi vor supraviețui; am uitat să fac atâtea lucruri.

Doamna Kline îl luă pe profesor de mână și-l trase pe o alee.

- Unde mergem?

- Veniți cu mine și nu spuneți nimic.

O luară în sus, pe cheiul La Marina. În fața lor, lângă dig, un părculeț forfotea de joaca țâncilor. Trei leagăne se ridicau spre cer cu prețul eforturilor supraomenești ale părinților istoviți, care le împingeau fără odihnă; toboganul nu se mai golea, în ciuda bunăvoinței unui bunic, care încerca să organizeze accesul; o construcție din lemne și frânghii îndura asalturile Robinsonilor în devenire; un băiețel se înțepenise într-un tub roșu, de unde zbiera, panicat. Nițel mai departe, o mamă se căznea - fără nici un rezultat - să-și convingă îngerașul să lase groapa de nisip, ca să-și ia gustarea. O horă infernală, însoțită de cântece indiene, se învârtea, fără milă, în jurul unei tinere bone, în timp ce doi băieți își disputau o minge. Concertul de plânsete, urlete și strigăte era pe cale de a se transforma într-o adevărată cacofonie.

Sprrijinită în coate, de barieră, doamna Kline urmărea

acest infern în miniatură; cu chipul luminat de un zâmbet complice, îl privi pe profesor.

- Vedeți? N-ați pierdut totul!

O fetiță, care călărea un căluț cu arc, își ridică fruntea. Tatăl ei tocmai deschidea portița spațiului de joacă. Ea își lăsă baltă bidiviul, se repezi înaintea bărbatului și îi sări în brațele larg deschise. Acesta o ridică, iar copilul se ghemui la piept, lipindu-și capul de gâtul lui, cu o nesfârșită duioșie.

- A fost cât pe ce, spuse profesorul, zâmbind, la rândul lui.

Se uită la ceas și își luă rămas bun: ora întâlnirii cu Lauren se apropia. Doamna Kline era îngrijorată de hotărârea profesorului, chiar dacă acesta o luase în interesul ei. Îl privi îndepărtându-se, singur, pe alee. El traversă parcare și se urcă în mașină.

*

Pe Green Street, copacii aliniați la marginea trotuarelor se încovoiau sub greutatea frunzișului. În acest anotimp, strada era o explozie de culori. Grădinile caselor victoriene erau pline de straturi de flori. Profesorul sună la interfonul apartamentului lui Lauren și urcă la etaj. Așezat pe canapeaua din salon, el își luă aerul său cel mai grav și o informă că era pusă pe liber: timp de două săptămâni, îi era interzis să se apropie de Memorial Hospital. Lauren refuză să-l creadă; o asemenea decizie trebuia să fie validată de consiliul de disciplină, în fața căruia ea își putea pleda cauza. Fernstein îi ceru să-i înțeleagă argumentarea: obținuse, fără prea mare greutate, ca administratorul Misiunii San Pedro să nu inițieze nici un demers împotriva ei, dar, pentru a-l convinge pe Brisson să-și retragă plângerea, trebuise să-i ofere o monedă de schimb. Internul ceruse o pedeapsă exemplară. Două săptămâni de concediu fără plată erau un rău mai mic decât ceea ce ar fi așteptat-o, dacă afacerea n-ar fi fost mușamalizată. Deși, el, Fernstein, clocotea de furie când se gândea la pretențiile răuvoitoare ale lui Brisson. Lauren, scandalizată de această nedreptate, care îl pune pe un coleg ticălos la adăpost de orice sancțiune pentru neglijenta lui inadmisibilă, știa că profesorul îi proteja de fapt, în felul

acesta, propria ei carieră.

Se resemnă și acceptă sentința. Fernstein o puse să jure că va respecta întocmai târgul: nu se va aventura sub nici un motiv prin preajma spitalului și nici nu va intra în contact cu membrii echipei sale. Intrarea îi era interzisă până și la Parisian Coffee.

Când Lauren îl întrebă ce avea dreptul să facă în cele cincisprezece zile irosite, Fernstein îi răspunse ironic: „va putea, în sfârșit, să se odihnească”. Lauren își privi, recunoscătoare și furioasă, profesorul: era salvată și învinsă. Conversația nu durase mai mult de un sfert de oră. Fernstein o felicita pentru apartamentul ei; considera că, în ansamblu, era mult mai feminin decât și-l imaginase. Lauren îi arată ușa, cu un deget autoritar. Pe palier, Fernstein adăugă că telefonista primise instrucțiuni categorice să refuze orice apel care venea de la Lauren: pe durata sancțiunii, îi era interzisă practicarea medicinei, chiar și prin telefon. În schimb, putea profita de această perioadă repetându-și ultimele cursuri de sfârșit de internat.

În timp ce pornea din nou la drum, Fernstein simți o durere violentă. „Racul” care îl rodea, tocmai îl mușcase. Profită de faptul că se opri la stop, ca să-și ștergă sudoarea care îi brobonea fruntea. Degeaba îl claxona automobilul nerăbdător din spatele lui, invitându-l să pornească: bătrânul medic n-avea putere să apese pe accelerație, își deschise geamul și trase aer, adânc, în plămâni, încercând să-și recapete suflul care îi pierise. Durerea era sfâșietoare, iar privirea i se împăienjenise. Cu un ultim efort, schimbă banda și izbuti să se oprească în parcare rezervată clienței unei florarii. Opri motorul, își slăbi nodul cravatei, își desfăcu primul nasture al cămășii și își puse capul pe volan. În iarna asta, ar vrea să meargă cu Norma în Alpi, unde să mai vadă o dată zăpada, după care s-o duca în Normandia. Acolo odihnea, înconjurat de alte nouă mii de morminte, unchiul medic, care îi marcaseră copilăria. În cele din urmă, durerea începu să se potolească; el băgă din nou cheia în contact și își continuă drumul, mulțumind Cerului că n-a făcut criza asta în timpul unei operații.

Un Audi cenușiu se îndreptă spre La Marina. Căldura acestui sfârșit de zi era domoală. Creaturi fermecătoare veneau deseori, la ora asta, să alerge pe aleile ce se întindeau de-a lungul micului port de agrement. O tânără se plimba însoțită de câțelul ei. Paul opri în zona de staționare și o ajunse pe jos.

Lauren, care era pierdută în gânduri, tresări când el i se adresă:

- N-am vrut să vă sperii; îmi pare rău, zise el.

- Mulțumesc că ai venit atât de repede. Cum se simte?

- Mai bine; a fost mutat de la reanimare, s-a trezit și nu pare să sufere.

- Ai vorbit cu internul de gardă?

Paul nu putuse discuta decât cu o asistentă; aceasta era plină de încredere. Arthur își revenea foarte bine. Mâine, îi va scoate perfuzia și va începe să-l hrănească din nou.

- Asta e semn bun, spuse Lauren, dându-i drumul din lesă lui Kali. Câțelușa începu să se zbenguie, fugărind câțiva pescăruși care zburau la nivelul peluzelor.

- V-ați luat o zi de odihnă?

Lauren îi explică lui Paul că operațiunea de salvare o costase două săptămâni de concediu silit. Paul nu știa ce să spună.

Făcură câțiva pași, unul lângă altul, la fel de tăcuți.

- M-am purtat ca un laș, mărturisi, în cele din urma, Paul. Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru ce ați făcut în noaptea asta. Numai eu sunt vinovat de toate. Mâine, o să mă prezint la comisariat și o să le spun că n-aveți nici un amestec.

- Sosești întocmai ca brigada de cavalerie, la spartul târgului. Brisson și-a retras plângerea în schimbul unei pedepse. Tocilarul din primele bănci, de la școală, continuă, chiar și la vârsta adultă, să ridice degetele cu prima ocazie.

- Sunt nespus de mâhnit, spuse Paul. Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră?

Lauren se opri și-l privi țintă.

- Dar eu nu sunt deloc mâhnită! Cred că în viața mea nu m-am simțit mai vie ca în ultimele ore.

La câțiva metri de acolo, un chioșc de răcoritoare îi îmbia

pe trecători cu înghețatele și cu băuturile lui. Paul comandă un suc, Lauren un cornet de înghețată cu căpșuni și, în timp ce Kali îi făcea ochi dulci unei veverițe care se uita pe furiș la ea, de pe creanga copacului în care stătea, se așezară în jurul unei mese de lemn.

- Prietenia care vă unește pe voi doi e foarte frumoasă.

- Nu ne-am mai despărțit de când eram mici, cu excepția perioadei în care Arthur s-a stabilit în Franța.

- Dragoste sau călătorie de afaceri?

- Afacerile sunt mai degrabă responsabilitatea mea, iar fuga, a lui.

- Fugea de ceva?

Paul o privi drept în ochi.

- De dumneavoastră.

- De mine? Întrebă, uluită, Lauren.

Paul bău o dușcă bună de suc și se șterse la gură cu dosul mâinii.

- Femeile! continuă, posac, Paul.

- Toate femeile? Întrebă, zâmbind, Lauren.

- Una în mod deosebit.

- O ruptură?

- El e foarte secretos; dacă m-ar auzi vorbind mi-ar pune pielea pe băț.

- Atunci, să schimbam subiectul.

- Dar dumneavoastră? Întrebă Paul. Aveți pe cineva?

- Nu cumva încerci să mă agăți? Îl iscodi Lauren, veselită.

- Categoric nu! Sunt alergic la părul de câine.

- Am pe cineva; o poveste care nu ocupa mult loc în viața mea, dar îmi închipui că, așa, restabilesc oarecum echilibrul unei situații care șchiopată, continuă Lauren. Programul meu de lucru nu-mi lasă prea mult răgaz pentru altă viață în afara celei de medic.

- Ei bine, vedeți dumneavoastră, cu cât trece timpul, cu atât observ că singurătatea, chiar bine mascată, ne face să pierdem atât de multe! A trăi pentru meseria ta n-ar trebui să fie un scop în sine.

Lauren o striga pe Kali, care se îndepărtase cam mult. Ea se întoarse spre Paul.

- În privința nopții trecute, nu sunt sigură ca prietenul dumitale ți-ar împărtăși părerea. Și, de fapt, noi nu suntem

îndeajuns de apropiați pentru a putea continua această conversație.

- Îmi pare nespus de rău, nu voiam să fac pe moralistul; asta e doar pentru că...

- Pentru că ce? îl întrerupse Lauren.

- Nimic!

Lauren se ridică și îi mulțumi lui Paul pentru înghețata pe care i-o oferise.

- Pot să te întreb ceva? i se adresă ea.

- Tot ce doriți.

- Știu că asta poate părea cam anapoda, dar n-aș putea să te sun din când în când, ca să aflu noutăți despre pacientul meu? Eu n-am voie să telefoniez la spital...

Chipul lui Paul se luminează.

- De ce zâmbești așa? întreabă Lauren.

- Uite de-aia: mi-e teamă că nu suntem îndeajuns de apropiați pentru ca acest subiect să facă obiectul unei conversații între noi.

Câteva clipe, se așternu tăcerea.

- Sunați-mă când doriți... Aveți numărul meu.

- Îmi pare rău, Betty îl are. Era pe fișa de internare a prietenului dumitale: „persoană de contact în caz de urgență!”

Paul își notă în grabă numărul de acasă pe dosul unei recipise de card bancar și i-l întinse lui Lauren. Putea să-l sune ori de câte ori dorea. Ea puse hârtia în buzunarul blugilor, mulțumi și se îndepărtă pe alee.

- Pacientul dumneavoastră se numește Arthur Ashby, zise Paul, aproape ironic.

Lauren clătină din cap; îl salută cu un gest prietenesc și plecă în căutarea lui Kali. De îndată ce ea se îndepărtă îndeajuns, Paul sună la Memorial Hospital. Ceru biroul asistentelor de la Serviciul de Neurologie. Trebuia să-i transmită un mesaj foarte important pacientului la camera 307. Era necesar să-l primească cât mai curând posibil, chiar și în toiul nopții, dacă s-ar fi trezit.

- Care este mesajul? întreabă asistenta.

- Spuneți-i că a marcat un gol!

Și Paul închise, fericit, telefonul. Nu departe de el, o femeie îl privea cu un aer trist și furios. Paul recunoscuse silueta care se ridică de pe bancă și se îndreptă spre stradă. La câțiva

metri de acolo, Onega opri un taxi. El alergă spre fată, dar nu izbuti s-o ajungă înainte de a se arunca în taxiul care se și îndepărta.

- Ei, băga-mi-aș picioarele! spuse el, singur, în parcare de lângă La Marina.

13

Barul era aproape gol. În fundul sălii, un pianist cânta o melodie de-a lui Duke. Onega își întinse cupa goală și îl invită pe barman să-i mai toarne un Dry Martini.

- E puțin cam devreme pentru un al treilea pahar, nu? o întrebă barmanul, servindu-i băutura.

- Tu ai ore fixe pentru nefericire?

- Clienții mei vin să-și rumege suferința mai degrabă spre sfârșitul zilei.

- Eu, una, sunt ucraineană, spuse Onega, ridicându-și paharul, și noi avem un cult al nostalgiei, cu care nu poate rivaliza nici un occidental. Pentru asta, îți trebuie un dar sufletesc, pe care voi nu-l aveți!

Onega plecă de la bar, se duse la pian și se sprijini cu coatele de el, în timp ce muzicantul ataca o melodie de-a lui Nat King Cole. Ea își ridică paharul și-l dădu peste cap. Pianistul îi făcu semn barmanului să-i toarne din nou și își reluă refrenul. Pe măsură ce treceau orele, barul se umplea tot mai mult. Se lăsase seara, când Paul intră în local. Se apropie de Onega, făcându-se că nu vede că era deja beată.

- Potaia vine spășită, cu coada între picioare, zise ea.

- Credeam că voi,ăștia din est, țineți mai bine la băutura.

- Te-ai înșelat mereu în privința mea, așa că, o dată în plus, o dată în minus, ce mai contează?

- Te-am căutat peste tot, continuă el, apucând-o de umăr, când se clătină pe taburet.

- Și m-ai găsit. Ce nas ai!

- Vino, te conduc acasă.

- Nu ți-ai făcut suma de senzații tari, așa că ai venit să te joci cu păpușa ta rusească; e practic: n-ai decât să deschizi o Matrioșcă și să o iei pe următoarea mai micuță, nu?

- Ce tot spui? Am fost la tine acasă, te-am sunat pe

mobil, am intrat prin toate restaurantele de care mi-ai pomenit tu și, la urma, mi-am amintit de locul ăsta.

Onega se ridică, sprijinindu-se de bar.

- De ce, Paul? Te-am văzut adineauri, pe cheiul La Marina, cu fata aia. Te implor, nu-mi spune că nu e ceea ce cred, ar fi îngrozitor de banal și de decepționant.

- Dar nu e ceea ce crezi! Pe femeia aia o iubește Arthur, de ani de zile.

Onega îl privi țintă. Ochii îi sticleau de disperare.

- Și tu pe cine iubești? Întrebă ea, ridicându-și capul, cu mândrie.

Paul puse câteva bancnote pe tejghea și o luă pe Onega pe după umeri.

- Cred că îmi vine să vărs, spuse Onega, parcurgând cei câțiva metri care îi despărțeau de mașină.

În stânga lor, o străduță se pierdea în întuneric. Paul o duse pe Onega într-acolo. Pavajul cu pietre dislocate lucea cu o sclipire stinsă; puțin mai departe, câteva lăzi de lemn îi ferea de privirile indiscrete. Paul o sprijini pe Onega, care își deșerta, într-un canal, prea-plinul de suferința. Când ea icni pentru ultima oară, Paul își luă batista din buzunar și o șterse la gură. Onega se îndreptă, trufașă și distantă.

- Du-mă la mine acasă!

Cabrioleta o luă pe O'Farell. Cu părul în vânt, Onega își recăpăta culorile din obraji. Paul conduse o bucată de vreme, după care se opri în fața micului imobil în care locuia prietena lui. Opri motorul și o privi.

- Nu te-am mințit, rupse Paul tăcerea.

- Știu! murmură tânăra femeie.

- Chiar era nevoie de toată chestia asta?

- Poate că, într-o zi, vei învăța să mă cunoști. Nu te invit să urci, nu sunt în stare să te primesc în vizită.

Ea coborî din mașină și se îndreptă spre intrarea imobilului. În prag, se întoarse fluturând batista lui Paul.

- Pot s-o păstrez?

- Nu-ți bate capul, arunc-o!

- La noi, niciodată nu te lepezi de primul semn de iubire.

Onega păși pe coridor și urcă scara. Paul așteptă până când fereastra camerei ei se lumina, apoi, porni mașina, care se îndepărtă pe strada pustie.

*

Inspectorul Pilguez își încheia nasturii pijamalei, privinduse în oglinda înaltă, din dormitor...

- Îți vine foarte bine, zise Nathalia. Am știut de când am văzut-o în prăvălie.

- Mulțumesc, spuse George și o sărută pe nas.

Nathalia deschise sertarul noptierei și scoase din el un borcănel de sticlă și o linguriță.

- George! rosti ea cu hotărâre.

- Of, nu! se rugă el.

- Mi-ai promis, stăruie ea, vârandu-i lingurița în gură.

Muștarul tare năvăli asupra papilelor gustative ale inspectorului; ochii lui se înroșiră imediat. Pilguez bătu furios din picior, trăgând aerul, cu putere, pe nas.

- Doamne Sfinte, că tare mai e drăcovenia asta.

- Îmi pare nespus de rău, scumpule, dar, altfel, sforăi toată noaptea! spuse Nathalia, care se și băgase sub cearșafuri. Hai, vino să te culci!

*

La ultimul dintre cele trei etaje ale unei case victoriene cocoțate pe colinele Pacific Heights, o tânără doctoriță citea lungită în pat. Cățelușa ei, Kali, dormea pe covor, legănată de zgomotul picăturilor de ploaie, care băteau în fereastră. Pentru prima oară, după multa vreme, Lauren își lăsase deoparte tratatele de neurologie, ocupându-se de o teză pe care și-o procurase de la librăria facultății. Subiectul acesteia era coma.

*

Pablo veni să se cuibărească la picioarele fotoliului în care adormise Miss Morrison. Degeaba realizase dragonul din *Fu Man Chu* una dintre cele mai frumoase cascadorii ale lui: în seara asta, lupta fusese câștigată de Morfeu...

*

Aplecată peste chiuvetă, Onega își umplu cu apă căușul palmelor. Își frecționează obrazii și ridică fruntea, privindu-și imaginea din oglindă. Își trecu mâinile peste față, luând-o în sus, spre pomeți, și își sublinie, cu degetul, un mic rid de lângă ochi. Cu vârful arătătorului, își urmărește conturul gurii, coborî de-a lungul gâtului și își împinse bărbia înainte, forțându-se să zâmbescă. Stinse lumina.

Cineva zgâria la ușa micii garsoniere. Onega traversă unica încăpere, care era și dormitor, și salon, verifică dacă lanțul de siguranță era pus și deschise ușa. Paul voia doar să se asigure ca totul era în ordine. „Atât timp cât suntem în viață, îi răspunse Onega, nimic nu e cu adevărat grav”. Îl lăsă să intre și, când închise ușa, zâmbetul care i se desena pe buze nu mai semăna deloc cu cel ce dispărea deja în aburul condensat de pe oglinda din baie.

*

La Memorial Hospital, o asistentă intră în camera 307, îi luă tensiunea lui Arthur și ieși din nou. Primele raze ale dimineții pătrundeau pe fereastra care dădea în grădină.

*

Lauren se întinse din toate încheieturile. Cu ochii încă împăienjeniți de somn, își luă perna și o strânse în brațe. Se uită la micul deșteptător, dădu deoparte cuvertura și se rostogoli pe o parte. Kali sări în pat și veni să se cuibărească lângă ea. Robert deschise ochii și îi închise imediat la loc. Lauren vru să atingă umărul prietenului ei, își reținu gestul și se întoarse spre fereastră. Lumina aurie care se strecura prin jaluzele anunța o zi frumoasă.

Se așeză pe marginea patului și abia atunci își dădu seama că nu avea de făcut nici o gardă.

Ieși din dormitor, trecu în spațiul destinat bucătăriei, apăsă pe butonul ceainicului electric și așteptă să bolborosească apa.

Mâna ei căută telefonul. Lauren se uită la ceasul cuptorului și se răzgândi. Încă nu era opt, Betty nu-și luase

postul în primire.

După o oră, alerga cu pași mici pe aleile cheiului La Marina. Kali se ținea după ea, fuguța, cu limba de un cot.

Lauren urmări cu privirea două ambulanțe ce treceau cu sirenele urlând. Își luă celularul, care îi atârna la gât. Betty ridică receptorul.

Personalul de la Urgențe fusese informat cu privire la sancțiunea care îi fusese aplicată. Toți angajații serviciului voiseră să semneze o petiție prin care cereau ca Lauren să fie imediat repusă în drepturi, dar asistenta șefa, cunoscându-l bine pe Fernstein, îi sfătuiseră să renunțe. Continuând să alerge, Lauren nu-și putu stăpâni un zâmbet, mișcată de faptul că prezența sa în sânul echipei nu era chiar atât de neînsemnată cum își închipuiseră. Și, în timp ce Betty îi dădea înainte cu poveștile, profita de ocazie și îi ceru, cu discreție, noutăți despre pacientul de la 307. Asistenta se întrerupse.

- Nu ți-a dat, și așa, destulă bătaie de cap?

- Betty!

- Cum vrei. Încă n-am avut de ce să urc la etaj, dar cum aflu ceva, te sun. În dimineața asta, e destulă liniște. Tu ce faci?

- Învăț din nou să fac lucruri absolut inutile.

- Și care ar fi alea?

- În dimineața asta, m-am machiat timp de zece minute în cap.

- Și după aia? Întreabă, Betty, arzând de curiozitate.

- După aia, m-am demachiat imediat!

Betty aranjă un teanc de dosare în despărțitura rezervată internilor, ținând receptorul între obraz și umăr.

- Ai să vezi: cincisprezece zile de odihnă or să te facă să prinzi din nou gustul micilor plăceri ale vieții.

Lauren se opri la un chioșc și își cumpără o sticlă de apă minerală, pe care aproape că o goli dintr-o înghițitură.

- Ureează-mi chestia asta. Simt că mă apucă de pe acum pandaliile, când mă gândesc că n-am nimic de făcut toată dimineața. În jurul meu, sunt o droaie de tipi care fac jogging, iar eu mă rog Cerului să-și scrântească cineva, măcar puțin, un picior.

Betty îi făgădui s-o sune cum o să aibă informații; tocmai opriseră două ambulanțe în fața sasului de la Urgențe. Lauren

închise. Cu un picior pus pe bancă, în timp ce își înnodea la loc șiretul unui adidas, ea se întrebă dacă grijile astea, pe care și le făcea pentru sănătatea unui bărbat încă necunoscut cu o zi în urmă, erau, cu adevărat, numai și numai din conștiință profesională.

*

Paul își luă cheile mașinii și ieși din birou. O informă pe Maureen că va avea întâlniri de lucru toată după-amiaza și că va face tot posibilul să treacă din nou pe la slujbă, spre sfârșitul zilei. După o jumătate de oră, intră în holul de la San Francisco Memorial Hospital și urcă treptele patru câte patru până la etajul întâi, trei câte trei până la al doilea și una câte una până la al treilea, jurându-și - în timp ce o luă pe coridor - să se întoarcă în sala de forță chiar de la sfârșitul săptămânii. Se întâlni cu Nancy, care ieșea dintr-un salon, îi sărută mâna și își continuă drumul, lăsând-o cu gura căscată, în mijlocul culoarului. Intră în camera lui Arthur și se apropie de pat.

Se făcu, vezi Doamne, că îi reglează debitul perfuziei, îl apucă de încheietura mâinii și se uită la ceas, ca și cum i-ar fi luat pulsul.

- la scoate limba, s-o vedem! zise el, mucalit.

- Pot să știu și eu de-a ce te joci? îl întrebă Arthur.

- De-a furatul ambulanțelor, de-a răpitul oamenilor în comă; de acum, mi-am făcut mâna! Dar ai ratat ce era mai bun. Trebuia să mă fi văzut în halat verde, cu mască și cu calotă pe cap. Eleganța în persoană!

Arthur se ridică în capul oaselor.

- Chiar ai asistat la operație?

- Sincer să fiu, prea se face caz de medicina asta. Ori chirurg, ori arhitect, tot un drac; de fapt, e doar o chestiune de lucru în echipă! Aveau nevoie de personal, eu mă aflam acolo și doar nu era să stau cu degetu-n gură. Așa ca i-am ajutat.

- Și Lauren?

- E impresionantă. Ea anesteziază, ea taie, ea coase la loc! Și cu ce impetuozitate! E o plăcere să trebăluiești cu ea.

Chipul lui Arthur se întunecă.

- Acum ce mai e? îl întreba Paul.

- E că o sa aibă necazuri din cauza mea!

- Da? Păi, sunteți chit! E fascinant totuși că singurul la care nu vă gândiți niciodată, când puneți la cale sindrofiile voastre nașpa, sunt eu!

- Dar tu? N-ai avut probleme?

Paul tuși ușor și îi ridică o pleoapă.

- Ai o mină buna! spuse el, pe un ton doctoral.

- Cum te-ai descurcat? insistă Arthur.

- Dacă vrei să știi totul, m-am comportat ca un căcăcios.

Când a apărut poliția la ușa blocului operator, m-am ascuns sub masa de operație; de-aia a trebuit să asist la toată intervenția. Acestea fiind zise, dacă scădem momentele în care am dat ochii peste cap, să tot fi participat și eu cinci minute în cap. Ei îi ești dator pentru că ți-a salvat viața; eu n-am făcut mare lucru.

Nancy intră în cameră, verifică tensiunea lui Arthur și îl întrebă dacă nu voia să încerce să se ridice și să meargă. Paul se offeri să-l ajute.

Făcură câțiva pași, până la capătul culoarului. Arthur se simțea bine, își redobândise echilibrul și ar fi vrut să-și continue plimbarea. Pe alea grădinii spitalului, îl rugă pe Paul să-i facă două servicii...

Paul plecă după ce Arthur se culcă. Pe drum, se opri la o florărie de pe Union Street. Ceru un buchet de bujori albi și băgă într-un plic cartea de vizita pe care i-o încredințase Arthur. Florile urmau să fie livrate înainte de căderea serii. Apoi, Paul coborî spre La Marina și parcă în fața unui videoclip. Pe la ora nouăsprezece, sună la interfonul lui Rose Morrison și îi dădu vești despre Arthur, precum și ultimele aventuri ale lui *Fu Man Chu*.

*

Lauren stătea lungită pe covor, cufundată în lectura tezei despre comă. Maică-sa, instalată pe canapeaua din salon, răsfoia o revistă. Din când în când, își ridica ochii din paginile pe care le citea și își privea fiica.

- Ce te-a apucat? Cum ai putut face un asemenea lucru? o întrebă, aruncându-și revista pe măsuța joasă.

Lauren scrisese câteva note într-un caiet cu spirală, fără să răspundă.

- Ai fi putut să-ți distrugi cariera, să-ți risipești toți aniiăștia de muncă! Și pentru ce? o judecă maică-sa.

- Și tu ți-ai risipit toți aniiăștia de căsnicie. Și, după câte știu eu, nu i-ai salvat viața tatei.

Mama lui Lauren se ridică.

- Mă duc s-o plimb pe Kali, spuse ea, pe un ton sec, luându-și treniul din cuier.

Și ieși din casă, trântind ușa.

- La revedere, murmură Lauren, cu o ureche la pașii care se îndepărtau.

Doamna Kline se întâlnește la picioarele scării cu un curier care ducea un imens buchet de bujori albi și căuta apartamentul lui Lauren Kline.

- Eu sunt doamna Kline, spuse ea, luând pliculețul prins de celofan.

Îi spuse tânărului să lase florile în hol, de unde o să și le recupereze ea, când se întoarce. Îi dădu un bacșiș, și băiatul plecă.

Coborând în stradă, ea deschise pliculețul. Pe cartea de vizită, erau scrise cuvintele „Te voi revedea”. Semnat „Arthur”.

Doamna Kline boți cartea de vizită și o băgă în buzunarul impermeabilului.

În cartier era un singur scuar în care aveau voie să intre animalele. Dacă destinul ar avea rațiunile lui, omul - așa, fără imaginație, cum este - le-ar găsi mereu nod în papură. Doamna Kline se așeză pe o bancă; alături de ea, bătrâna doamnă care își citea ziarul simți dorința de a intra în vorbă.

În spațiul împrejmuit, rezervat câinilor, Kali se cățara pe un jack russel care se odihnea la umbra blândă a unui tei.

- Am impresia că nu prea vă simțiți bine, spuse bătrâna doamnă.

Doamna Kline tresări.

- Mă gândeam, pur și simplu, răspunse mama lui Lauren. Căteii noștri par să se înțeleagă bine...

- Pablo a fost atras întotdeauna de lungane. Totuși, am să-i recitesc manualul; s-ar zice căăștia sunt pe invers. Ce vă preocupa?

- Nimic.

- Dacă simțiți nevoia să vă spuneți oful, eu sunt persoana ideală: nici că ați putea găsi o alta mai fudulă de ureche!

Doamna Kline o privi pe Rose, care își vedea, înainte, de lectură.

- Aveți copii? Întrebă, cu o voce pierdută.

Miss Morrison făcu „nu”, din cap.

- Atunci, nu puteți înțelege.

- Dar am iubit bărbați care aveau!

- N-are a face.

- Ce mă poate agasa chestia asta! protestă Rose. Oamenii care au copii se uită la ăia care n-au ca și cum ar fi de pe o altă planetă. A iubi un bărbat e tot atât de complicat ca a crește niște țânci!

- Nu împărtășesc întru totul punctul dumneavoastră de vedere.

- Și sunteți, în continuare, căsătorită?

Doamna Kline își privi mâna. Timpul îi ștersese semnul lăsat de verighetă.

- Prin urmare, care sunt grijile pe care vi le pricinuieste fiica dumneavoastră?

- Dar de unde știți că nu e vorba de un băiat?

- Era una din două!

- Cred că am făcut un lucru rău, murmură mama lui Lauren.

Bătrâna doamnă își împături ziarul și ascultă cu atenție ceea ce doamna Kline avea atâta nevoie să destăinuiască.

- Figura cu florile e nasoală! Dar de ce va temeți atâta ca l-ar putea întâlni din nou pe acel tânăr?

- Pentru că el riscă să-i reamintească un trecut care ne poate face rău și ei, și mie.

Bătrâna doamnă se adânci iar în lectura cotidianului, dar, după câteva clipe de gândire, îl puse la loc, pe bancă.

- Nu știu despre ce vorbiți, dar nimeni nu poate fi protejat cu ajutorul unei minciuni.

- Îmi pare tare rău, spuse doamna Kline, vă vorbesc despre niște lucruri pe care n-aveți cum să le înțelegeți.

Rose Morrison dispunea de tot timpul din lume pentru a înțelege. Mama lui Lauren ezită, dar, la urma urmei, ce risca dacă i se destăinua unei necunoscute? Dorința de a-și alunga singurătatea fu mai puternică, așa că se așeză din nou pe

bancă și îi spuse povestea unui bărbat care răpise o tânără, pentru a o salva, în vreme ce propria ei mamă depusese armele.

- Tânărul dumneavoastră n-are cumva vreun bunic celibatar?

- După ce mi-a înapoiat cheile apartamentului, n-am mai auzit nimic despre el.

- Și a dispărut așa, pur și simplu?

- Să zicem că i-am dat și noi o mână de ajutor.

- Noi?

- Un reputat neurochirurg și-a luat obligația să-i explice cât era de fragilă sănătatea fiicei mele. Și a găsit mii de rațiuni pentru a-l convinge să se îndepărteze de ea.

- Și, în fața atâtor evidențe, tânărul s-a dat la fund?

Mama lui Lauren oftă.

- Da.

- Îl credeam mai tare de vârtute! comentă bătrâna doamnă. Vedeți, când sunt înnebuniți de dragoste, bărbații își pierd în mare măsură capacitățile! Și era adevărat ce zicea profesorul?

- Sinceră să fiu, nu prea știu dacă era adevărul adevărat. Lauren și-a revenit foarte repede; în câteva luni, devenise din nou ea însăși.

- Credeți că, acum, e prea târziu să-i spuneți fiicei dumneavoastră?

- În fiecare zi îmi pun întrebarea asta și nu izbutesc să-mi închipui ce reacție ar putea avea.

- Am văzut o mulțime de vieți distruse din pricina unor secrete de familie. N-am avut norocul să am copii și, în ciuda vorbelor pe care vi le spuneam adineauri, ca să mă arăt sigură de mine, nici nu știți cât de mult aș vrea să fi avut. Dar prea iubeam adesea, pentru ca să mă cred capabilă să am copii; în fine, asta era o scuză, ca să nu-mi privesc egoismul în fata. Vă înțeleg reținerile, chiar dacă sunt convinsă că greșiți. Dragostea înseamnă îngăduință, asta îi dă forță.

- Aș vrea atât de mult să aveți dreptate.

- Părăsim un bărbat, credem că l-am uitat... până când o amintire ni-l readuce în prezent. Și, atunci, cum să ne închipuim că putem uita de dragostea pe care le-o purtăm părinților?! Pierdem o groază de timp, fără să le spunem că-i

iubim, ca să ne dăm seama, după ce mor, cât de mult ne lipsesc.

Bătrâna doamnă se plecă spre doamna Kline.

- Dacă tânărul ăsta v-a salvat fiica, îi sunteți datoare. Așa că duceți-vă și căutați-l.

Și Rose își reluă lectura ziarului. Doamna Kline așteptă câteva clipe, își salută vecina de bancă, o strigă pe Kali și se îndepărtă pe aleea parcului.

Când intră în casă, recuperează buchetul de flori de la picioarele scării. Apartamentul era pustiu. Aranjă bujorii într-o vază și îi puse pe măsuța joasă din salon, după care închise ușa în urma ei.

*

Zilele săptămânii se scurgeau cu regularitatea unui metronom. În fiecare dimineață, Lauren se ducea să facă o lungă plimbare pe sub copacii parcului Presidio. Uneori, i se întâmpla să meargă până la plaja ce mărginea versantul dinspre Pacific. Atunci, se instala pe plajă și se cufunda în teza la care se întorcea în fiecare seară.

Inspectorul Pilguez se adaptase, în cele din urmă, la programul Nathaliei. În fiecare zi, la amiază, se întâlneau la masă, unde își luau, cu mare poftă, ea micul-dejun, iar el prânzul.

La mijlocul unei zile în care reuniunile de la biroul de proiectare se întretaiau cu inspecțiile de pe șantier, Paul se întâlnea cu Onega la capătul digului din fața golfului, unde ea îl aștepta pe o bancă.

Miss Morrison îl ducea pe Pablo într-un parc de lângă casă, ca să se bucure și el de frumoasele după-amiezi de vară. I se întâmpla uneori s-o întâlnească pe doamna Kline, iar, într-o zi, o recunoscu pe Lauren după câinele care o urma pas cu pas. În joia aceea cu soare strălucitor, fu cât pe ce să intre în vorbă cu ea, dar, în cele din urmă, renunță s-o întrerupă din lectură pe tânăra femeie. Când Lauren părăsi aleea centrală, o urmări cu o privire înveselită.

În fiecare zi, la căderea serii, George Pilguez o lăsa pe Nathalia în fața comisariatului.

Mai înainte de a se întâlni cu Onega pentru cină, Paul își vizita prietenul; îi prezenta schițe și proiecte pe care Arthur le corecta cu o trăsătură de creion sau le îmbunătățea cu câteva adnotări în privința culorilor și a materialelor.

În acea vineri, Fernstein se felicita pentru starea de sănătate a pacientului său. Urma să-i facă un scanner de control, de îndată ce se va ivi un spațiu liber, și, dacă totul avea să fie în ordine - cum era el convins - îi va semna biletul de ieșire. Nu mai exista nici un motiv pentru care să ocupe un pat de spital. Apoi, câtăva vreme, trebuia să stea liniștit, dar viața lui avea să-și reia neîntârziat cursul normal. Arthur îi mulțumi pentru toata atenția cu care îl îngrijea.

*

Paul plecase de mult, culoarele nu mai răsunau de pașii zoriți de peste zi, spitalul își îmbrăcase din nou haina de noapte. Arthur deschise televizorul suspendat pe un suport, în fața patului. Trase sertarul noptierei și își luă din el telefonul mobil. Pierdut în gânduri, derulă numele din repertoar și renunță să-și mai deranjeze cel mai bun amic. Telefonul îi scăpă, ușor, din mână și se rostogoli pe cearșaf; capul îi alunecă, într-o parte, pe pernă.

Ușa se întredeschise și o doctoriță internă intră în cameră. Se duse imediat la picioarele patului și consultă fișa medicală. Arthur întredeschise ochii și o privi, tăcut; ea părea concentrată.

- E vreo problemă? se interesă el.
- Nu, răspuse Lauren, ridicându-și capul.
- Ce faceți aici? o întrebă, uluit.
- Nu vorbiți așa de tare, șușoti Lauren.
- De ce să vorbesc în șoaptă?
- Am eu motivele mele.
- Și sunt secrete?

- Da!
- Atunci, trebuie să vă mărturisesc, chiar și în șoaptă, că sunt mulțumit să vă văd.
- Și eu, mă rog, vreau să spun că sunt mulțumită să văd că vă merge mai bine. Îmi pare, cu adevărat, nespus de rău că nu am diagnosticat hemoragia aia, la prima consultație.
- N-aveți nici un motiv să vă faceți reproșuri. Cred că nici eu nu v-am ușurat prea mult sarcina, spuse Arthur.
- Erați atât de grăbit să plecați!
- Obsesia muncii o să mă omoare într-o bună zi!
- Sunteți arhitect, nu-i așa?
- Da!
- E o meserie foarte solicitantă, cu multa matematică!
- Da, în fine, e la fel ca medicina, în facultate; dar după aia, îi lași pe alții să facă matematica în locul tău.
- Alții?
- Calculele de portanță, de rezistență, toate astea sunt mai ales treaba inginerilor!
- Și ce fac arhitecții, atunci când inginerii trag în jug?
- Visează!
- Și dumneavoastră la ce visați?
- Arthur o privi lung pe Lauren, zâmbi și arătă cu degetul spre colțul încăperii.
- Duceți-vă până la fereastră.
- De ce? se miră Lauren.
- Ca să faceți o mică plimbare.
- O mică plimbare până la fereastră?
- Nu, o mică plimbare de la fereastră!
- Ea se supuse, cu un zâmbet aproape zeflemitor în colțul gurii.
- Și acum?
- Deschideți-o!
- Ce anume?
- Fereastra!
- Și Lauren făcu întocmai cum îi ceruse Arthur.
- Ce vedeți? întreabă el, mereu în șoaptă.
- Un copac! răspunse ea.
- Descrieți-l!
- Cum adică?
- E înalt?

- E înalt cam cât două etaje și are frunze mari și verzi.
- Acum, închideți ochii.

Lauren se prinse în joc, iar vocea lui Arthur o însoți în întunecimea improvizată.

- Crengile îi sunt nemișcate; la această oră a zilei, briza mării încă nu suflă. Apropiați-vă de trunchiul lui; adesea, în crăpăturile scoarței se ascund greieri. La picioarele copacului se întinde un covor de cetină înroșită de soare. Acum, uitați-vă de jur împrejur. Sunteți într-o grădină mare, cu straturi largi, de pământ ocru, în care sunt plantați niște pini-parasol. La stânga dumneavoastră, o să vedeți câțiva pini argintii; la dreapta, niște sequoia; în față, rodii și, puțin mai departe, roșcovi ce par să se înșiruie până la ocean. Luați-o pe scărița de piatră care mărginește drumul. Treptele îi sunt neregulate, dar nu vă fie teamă, panta e lină. Priviți în dreapta; acum, parcă ghiciți rămășițele unei grădini de trandafiri, nu? Opriți-vă mai jos și uitați-vă în față.

Și Arthur inventă, numai din cuvinte, un univers. Lauren văzu casa cu obloanele închise, pe care o descria el. Înaintă spre peron, urcă treptele și se opri pe verandă. Jos, la picioarele falezei, oceanul părea că stă să sfarâme stâncile; valurile cărau un vâlmășag de alge și de cetină. Vântul îi răvășea pletele, aproape că-i venea să și le dea înapoi, pe spate.

Ea ocoli casa, urmând cu sfințenie îndrumările lui Arthur, care o călăuzea, pas cu pas, prin ținutul lui imaginar. Mâna ei atinge fațada, căutând o mică piedică de lemn, pusă jos, pe marginea oblonului. Făcu așa cum îi spunea el și o scoase. Tăblia de lemn se deschise și ei i se păru că aude până și scârțâitul balamalelor. Ridică fereastra-ghilotină, mișcând ușor rama, care culisa în tocul ei.

- Nu vă opriți în aceasta încăpere, e prea întunecată; treceți prin ea și veți ajunge pe culoar.

Ea înaintă cu pași rari; în spatele pereților, fiecare cameră părea să ascundă o taină. Intră în bucătărie. Pe masă, era o veche cafetieră italienească, care făcea o cafea extraordinară, și, în fața ei, o mașină de gătit cum se găseau pe vremuri, în casele bătrânești.

- Funcționează cu lemne? întrebă Lauren.

- Dacă vreți, găsiți chiar și niște butuci sub șopronul de

afară, la care ajungeți trecând prin spate.

- Vreau să rămân în casă și s-o vizitez mai departe, murmură ea.

- Atunci, ieșiți din bucătărie. Deschideți ușa, e chiar în față.

Lauren intră în salon. Un pian cu coadă dormea în beznă încăperii. Ea aprinse lumina și se apropie de taburet. Se așează.

- Nu știu să cânt.

- Este un instrument deosebit, adus de pe meleaguri îndepărtate. Dacă vă gândiți foarte intens la o melodie pe care o iubiți, o să v-o cânte el, dar numai dacă vă puneți degetele pe claviatură.

Lauren se concentrează din răspuțeri, și partitura „Clarului de luna” din *Werther* îi răsună în cap.

Avea impresia că, alături de ea, era cineva care cânta și, cu cât se lăsa mai antrenată în vis, cu atât muzica auzită era mai profundă și mai prezentă. Astfel, vizită fiecare colțișor, urcă la etaj și trecu dintr-o cameră în alta. Încetul cu încetul, cuvintele care descriau casa se transformau într-o mulțime de detalii ce inventau o întreagă viață în jurul ei. Se întoarse la singura încăpere pe care încă nu o vizitase. Intră în micul birou, privi patul și se înfioră; deschise ochii, iar casa dispăru.

- Cred că am pierdut-o, spuse ea.

- Nu-i nici o nenorocire. Acum este a dumneavoastră și vă puteți întoarce acolo oricând veți dori; va fi de ajuns să vă gândiți la ea.

- N-aș putea să încep din nou, de una singură. Nu prea am talent să creez lumi imaginare.

- Faceți o mare greșală că nu aveți încredere în dumneavoastră. Consider că, pentru această primă încercare, v-ați descurcat destul de bine.

- Așadar, asta vă e meseria? Închideți ochii și vă imaginați diverse locuri?

- Nu, îmi imaginez viața dusă în interiorul lor, și ea e cea care îmi sugerează restul.

- Curios mod de lucru.

- E mai degrabă un mod de lucru plin de curiozitate.

- Trebuie să vă las, nu mai e mult până la rondul asistentelor.

- O să vă întoarceți?

- Dacă pot.

Ea se îndreaptă spre ușă, dar se întoarce chiar înaintea de a ieși.

- Mulțumesc pentru vizită. A fost frumos. Mi-a plăcut acest moment.

- Și mie.

- Casa asta există?

- Adineauri ați văzut-o?

- De parca m-aș fi aflat în ea!

- Dacă există în imaginația dumneavoastră, atunci înseamnă că e adevărată.

- Aveți un fel de a gândi cam straniu.

- Tot închizându-și ochii la ceea ce-i înconjoară, unii au devenit orbi fără ca măcar să-și dea seama. Eu însă mi-am găsit o mulțumire în a învăța să văd chiar și pe întuneric.

- Cunosc un pui de bufniță care ar avea mare nevoie de sfaturile dumneavoastră.

- Cel pe care îl aveți în halat în seara aceea?

- Vă amintiți?

- Am avut ocazia să cunosc mulți medici, dar ți-e greu să-l uiți pe unul care te consultă cu o jucărie de pluș în buzunar.

- Îi este teamă de lumină, iar bunicul lui m-a rugat să-l vindec.

- Ar trebui să-i facem rost de niște ochelari de soare pentru copii. Aveam eu unii, când eram mic; e de necrezut ce lucruri poți vedea prin ei.

- Cum ar fi?

- Vise, fapte de pe tărâmurile imaginare.

- Mulțumesc pentru sfat.

- Dar, atenție! După ce o să-l vindecați, spuneți-i puiului de bufniță că va fi de ajuns să-și piardă credința în visul lui, chiar și o singură secundă, pentru ca acesta să se sfărâme în mii de cioburi.

- Am să-i spun, vă puteți bizui pe mine. Acum, odihniți-vă.

Și Lauren ieși din camera.

Luna plină se strecura prin jaluzele. Arthur dădu deoparte cearșafurile și se duse la fereastră. Rămase acolo, sprijinit de pervaz, privind copacii neclintiți din grădină. N-avea nici un chef să urmeze sfatul prietenului său. Trecuse

prea multă vreme de când răbdarea îi era singura hrană, și nimic - nici timpul, nici călătoriile în care întâlneau alți ochi -, nimic nu izbutise să-i șteargă din suflet amintirea acestei femei. În curând va ieși de aici.

14

Week-end-ul se anunța bine; zarea era limpede, fără urmă de nor. Totul era calm, ca și cum orașul se trezea după o noapte de vară prea scurtă. Cu picioarele goale, cu părul vâlvoi, îmbrăcată cu un pulover purtat în chip de rochie de casă, Lauren lucra la biroul ei, reluându-și cercetările din punctul în care le lăsase în ajun.

Își văzu de lucru până pe la jumătatea dimineții, pândind sosirea corespondenței. Aștepta o lucrare științifică pe care o comandase de două zile; poate că o va găsi, în sfârșit, în cutia de scrisori. Traversă salonul, deschise ușa apartamentului și tresări, scoțând un țipăt.

- Îmi pare rău, nu voiam să vă sperii, spuse Arthur, cu mâinile la spate. Am făcut rost de adresa dumneavoastră, mulțumită lui Betty.

- Ce faceți aici? întrebă Lauren, trăgându-și în jos poalele puloverului.

- Nici eu nu știu.

- N-ar fi trebuit să vă lase să ieșiți, e mult prea devreme, se bâlbâi ea.

- Mărturisesc că nu prea le-am dat de ales... totuși, mă lăsați să intru?

Ea se dădu deoparte și îl invită să ia loc în salon.

- Vin imediat! îi strigă ea, fugind spre baie.

„Am aerul unui Gremlin!” își spuse, încercând să-și aranjeze puțin părul. Se repezi la dressing și începu să răscolească printre umerase.

- Totul e în ordine? întrebă Arthur, mirat de zgomotul care venea dinspre dulap.

- Vreți o cafea? strigă Lauren, încercând cu disperare să găsească ceva de îmbrăcat.

Se uită mai îndeaproape la o flanelă și, apoi, o aruncă pe jos; nici cămașa albă nu mergea, așa că zbură în aer, urmată

de o rochiță care i se alătură la iuțea. În spatele lui Lauren, grămada de haine creștea cu fiecare secundă.

Arthur înaintă în mijlocul salonului; privi tot ce era în jurul lui. Doamne, cât de familiar îi era locul ăsta! Rafturile unei biblioteci dintr-un lemn deschis la culoare se îndoiau sub greutatea cărților și, până la urmă – dacă Lauren își va completa colecția de enciclopedii medicale -, aveau să cedeze. Arthur zâmbi, văzând că ea își instalase biroul exact acolo unde își așezase și el cândva planșeta de desen.

Prin ușile întredeschise, ghicea unde era dormitorul și patul pus cu fața spre golf.

O auzi pe Lauren, care tușea ușor în spatele lui, și se întoarce. Purta blugi și un tee-shirt alb.

- Vreți cafeaua cu lapte și zahar, fără lapte, dar cu zahăr, ori cu lapte și fără zahăr? întrebă ea.

- Cum doriți! răspuse Arthur.

Ea trecu în spatele barului din bucătărie; robinetul nu se mai închidea, apa se prelingea, iar apoi jetul țâșni cu putere.

- Cred că am o problemă, spuse ea, încercând să oprească apa cu mâinile.

Arthur îi indică imediat vana de închidere din dulăpiorul aflat chiar lângă ea. Lauren se repezi să închidă apa. Cu fața plină de picături, îl privi țintă pe Arthur.

- Cum de ați știut?

- Sunt arhitect!

- E o meserie care îți permite să vezi prin ziduri?

- Țevăria unei case e mai puțin complexă decât cea din corpul omenesc, dar și noi avem micile noastre trucuri pentru a opri hemoragiile. Aveți scule?

Lauren se șterse pe față cu un șervet de hârtie și deschise un sertar. Scoase de acolo o șurubelniță veche, o cheie reglabilă și un ciocan. Puse sculele pe bar, cu un aer mâhnit.

- Ar trebui totuși să putem opera, zise Arthur.

- Nu mă cred capabilă să fac așa ceva!

- E o intervenție mai puțin complicată decât ceea ce faceți în blocul operator. Aveți vreo garnitură nouă?

- Nu.

- Uitați-vă la tabloul de siguranțe; nu știu de ce, dar

întotdeauna găsești câte una aruncată pe contorul electric.

- Dar contorul electric pe unde e aruncat?

Arthur îi arată cu degetul micul cofret aflat exact alături de ușa de la intrare.

- Țsta e disjunctorul, spuse Lauren.

- Acolo e, zise Arthur, înveselit.

Lauren se proțăpi în fața lui.

- Ei bine, de vreme ce dulapurile din casa mea n-au nici un secret pentru dumneavoastră, căutați-vă singur garniturile alea; așa, o să câștigam timp!

Arthur se duse spre intrare. Își întinse mâna către cofret, apoi se răzgândi.

- Ce ați pățit? întrebă Lauren.

- Mâinile mele sunt încă stângace, murmură Arthur, vizibil stânjenit.

Lauren se apropie de el.

- Nu-i nimic grav, spuse ea, liniștindu-l. Aveți răbdare, nu veți rămâne cu sechele, dar e nevoie de nițel timp pentru recuperare. Natura e cea care vrea asta.

- Totuși, pentru reparații vă pot îndruma eu, dacă vreți, spuse Arthur.

- În dimineața asta aveam cu totul alte planuri decât îngrijirea unui robinet. Vecinul meu este un meșter genial; el mi-a instalat aproape tot ce e aici. O să fie încântat să se ocupe de reparație.

- El a avut ideea să pună biblioteca lipită de fereastră?

- De ce, nu trebuia?

- Ba da, ba da, spuse Arthur, întorcându-se în salon.

- Asta e un „ba da, ba da” care vrea să spună exact invers.

- Nu, deloc! insistă Arthur.

- Ce prost mințiți!

El o invită pe Lauren să se așeze pe canapea.

- Întoarceți-vă, spuse Arthur.

Lauren se execută, fără să înțeleagă prea bine unde voia el să ajungă.

- Vedeți, dacă etajerele alea nu ar astupa fereastra, de aici, ați avea o priveliște foarte frumoasă.

- Aș avea o priveliște foarte frumoasă, dar în spatele meu! În general, mă așez pe canapea cu fața!

- De aia ar fi mai judicios s-o întoarceți. Sincer vorbind, ușa de la intrare nu e chiar lucrul cel mai demn de a fi admirat, nu?

Lauren se ridică, își puse mâinile în șolduri și îl măsură cu privirea.

- Nu i-am acordat niciodată atenție. Ați venit la mine pe nepusă masă, abia ieșit din spital, ca să-mi refaceți aranjamentul casei?

- Îmi pare rău, spuse Arthur, lăsând capul în jos.

- Nu, mie îmi pare rău, răspunse Lauren, pe un ton calm. În ultimul timp, îmi cam sare țandăra cu ușurință. Vă fac cafeaua aia?

- Nu mai aveți apa!

Lauren deschise frigiderul.

- Nu vă pot oferi nici măcar un suc de fructe.

- Atunci, vă duce undeva, să luați micul dejun?

Ea îl rugă să aștepte doar până coboară să-și ia corespondența. Cum o auzi îndepărtându-se pe culoar, pe Arthur îl cuprinse o dorință irezistibilă de a-și reînnoa legăturile cu acest loc pe care îl părăsise. Intră în dormitor și se apropie de pat.

Amintirea unei dimineți de vară îi răsări în minte, ca desprinsă din paginile unei cărți căzute dintr-o bibliotecă. Ar fi vrut ca timpul să se întoarcă în acea zi, când el o privise dormind. Atinse cu vârful degetelor cuvertura a cărei lână se ridică, în răspăr, sub mâna lui. Trecu în baie și privi flacoanele așezate lângă chiuvetă. Un lapte de corp, un parfum, câteva rare produse de machiaj. Deodată, îi veni o idee. Aruncă o privire afară și se hotărî să-și împlinească un vis foarte vechi. Intră în interiorul dressingului alăturat și închise ușa în urma lui.

Ascuns printre umerase, se uită la hainele de pe jos, la cele încă atârinate, și încercă să și-o imagineze pe Lauren într-o rochie sau alta. Ar fi vrut să rămână acolo, s-o aștepte până îl găsește. Poate că, așa, ea și-ar recăpăta memoria, ar șovăi doar o clipă, apoi și-ar aminti cuvintele pe care și le spuneau. Atunci, ar lua-o în brațe și ar săruta-o ca înainte sau, mai degrabă, i-ar da un sărut diferit. Și nimeni n-ar putea să i-o mai ia. Ce tâmpenie! Dacă ar rămâne aici, ea ar începe să se teamă. Cine nu s-ar teme, dacă ar da peste un ins pitit în

dulapul din baie?

Trebuia să iasă de aici, înainte să se întoarcă ea. Dar pe cine ar supăra dacă ar mai sta încă o clipă, una mică? Să urce și ea scara mai încet: așa, ar mai fura câteva clipe fericite, stând în mijlocul ei.

- Arthur?

- Vin.

El se scuză că a intrat în baie fără să-i ceară voie, voise să se spele pe mâini.

- Dar nu e apă!

- Mi-am amintit când am deschis robinetul! spuse el, încurcat. V-a sosit cartea?

- Da, e ceaslovul ăsta; o să-l pun în bibliotecă și, pe urmă, plecăm. Mor de foame.

Trecând prin fața bucătăriei, Arthur se uită la castronul lui Kali.

- E blidul cățelușei mele, este la mama.

Lauren își luă cheile de pe bar și ieșiră din apartament.

Strada era scaldată în soare. Arthur ar fi vrut s-o ia pe Lauren în brațe.

- Unde vreți să mergem? o întrebă, încrucișându-și mâinile la spate.

Ei îi era foame, dar șovăia să mărturisească, din pură feminitate, cât de tare poftea la un hamburger. Arthur o liniști: era frumos să vezi o femeie cu poftă de mâncare.

- Și, pe urmă, la New York e deja ora prânzului, iar la Sidney e ora cincii! adăugă ea, radioasă.

- E un mod de a vedea lucrurile, spuse Arthur, pășind alături de ea.

- Când ești intern într-un spital, ajungi să mănânci orice și la orice oră.

Ea îl duse până în Ghirardelli Square, o luară de-a lungul cheiurilor și ajunseră la un dig. Coccoțat pe piloni, restaurantul Simbad era deschis zi și noapte. Fata de la recepție îi instală la o masă, îi întinse un meniu lui Lauren și dispăru. Lui Arthur nu-i era foame, așa că renunță să citească meniul pe care i-l întindea Lauren.

După câteva momente, veni un chelner, notă comanda lui Lauren și se îndreptă spre bucătărie.

- Nu mâncați chiar nimic?

- Am fost hrănit cu perfuzii toată săptămâna și cred că mi s-a strâns stomacul. Dar mor de plăcere să vă văd mâncând.

- Totuși, va trebui să vă hrăniți din nou!

Chelnerul puse pe masă o farfurie uriașă cu clătite.

- De ce ați venit la mine în dimineața asta?

- Ca să repar o țeavă spartă.

- Serios?

- Ca să vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața, cred..

Lauren lăsă furculița din mână.

- Pentru că doream s-o fac, mărturisi Arthur.

Ea îl privi cu atenție și își stropi clătitele cu sirop de arțar.

- Nu mi-am făcut decât meseria, spuse ea, cu glasul scăzut.

- Nu-s chiar așa de sigur că anestezierea unui coleg și furtul unei ambulanțe se numără printre sarcinile dumneavoastră zilnice.

- Treaba cu ambulanța a fost ideea celui mai bun prieten al dumneavoastră.

- Bănuiam eu ceva.

Chelnerul se întoarse la masă și o întrebă pe Lauren dacă mai avea vreo dorință.

- Nu, de ce? întrebă Lauren.

- Credeam că m-ați chemat, răspunse, de sus, chelnerul.

Lauren îl privi cum se îndepărta, dădu din umeri și își reluă conversația.

- Prietenul dumneavoastră mi-a spus că v-ați cunoscut la internat.

- Mama a murit când aveam zece ani, eram foarte apropiați.

- Dumneavoastră dați dovadă de mult curaj: majoritatea oamenilor nu rostesc niciodată acest cuvânt, spun „a plecat” ori „ne-a părăsit”.

- A părăsi sau a pleca sunt acțiuni voluntare.

- Ați crescut singur?

- Singurătatea poate fi, într-un fel, o tovărășie. Dar dumneavoastră? Părinții vă mai trăiesc?

- Doar mama. De când am avut accidentul, relațiile noastre sunt mai degrabă încordate; ea își face simțită prezența cam mulțisor.

- Accidentul?

- M-am dat peste cap cu mașina, am fost aruncată afară, considerată moartă, dar înverșunarea unuia dintre profesorii mei m-a readus la viață, după câteva luni de comă.

- Nu vă amintiți nimic din perioada aceea?

- Îmi amintesc de ultimele minute dinaintea impactului; după aia, în viața mea e o gaură de unsprezece luni.

- Nimeni nu a reușit să-și amintească vreodată ce se întâmplă în acele momente? Întrebă Arthur, cu vocea plină de speranță.

Lauren zâmbi, se uită la căruciorul cu deserturi, așezat nu departe de ea.

- Când ești în comă? Imposibil, îi răspunse ea. Este o lume a inconștientului, în care nu se întâmplă nimic.

- Totuși, viața continuă în jurul tău, nu?

- Chestia asta vă interesează, cu adevărat? Știți, nu sunteți obligat să fiți politicos.

Arthur o asigură că interesul lui era cât se poate de sincer. Lauren îl lămuri că existau multe teorii cu privire la acest subiect, dar puține certitudini. Percepeau oare pacienții ceea ce era în jurul lor? Din punct de vedere medical, ea nu prea credea așa ceva.

- Ați spus „din punct de vedere medical”. De ce faceți această distincție?

- Pentru că am trăit din interior aceste lucruri.

- Și, datorită acestui fapt, ați ajuns la o concluzie diferită?

Lauren ezită să-i răspundă; îi arată căruciorul cu deserturi chelnerului, care dădu fuga la masa lor. Ea își alese o spumă de ciocolată și, cum Arthur nu comandă nimic, ceru un eclair cu ciocolată pentru el.

- Și două deserturi minunate pentru Miss, spuse chelnerul, punându-i dinainte farfuriile.

- Uneori, visez lucruri stranii, care parcă ar semăna cu niște frânturi de amintiri, cu niște senzații pe care le retrăiesc, dar eu mai știu și cât este creierul nostru de capabil să transforme în amintiri ceea ce i se povestește.

- Și ce vi s-a povestit?

- Nimic deosebit: despre prezența mamei în fiecare zi, despre a lui Betty, o asistentă care lucrează în serviciul meu, și despre alte lucruri, care nu au mare importanță.

- Cum ar fi?

- Deșteptarea mea. Dar am vorbit destul despre toate astea; acum, trebuie să gustați din prăjituri!

- Nu vă supărați pe mine, dar sunt alergic la ciocolată.

- Nu vreți nimic altceva? N-ați băut și n-ați mâncat nimic.

- O înțeleg pe mama dumneavoastră; probabil că face puțin exces de zel, însă numai și numai din dragoste.

- Dacă v-ar auzi, v-ar adora, nu alta.

- Știu, asta e unul dintre marile mele defecte.

- Care?

- Sunt genul de bărbat de care își amintesc soacrelor, dar acesta nu este întotdeauna și cazul fiicelor lor.

- Și soacrelor astea, de care spuneți, au fost multe? întrebă Lauren, luând din spuma o lingurița cu vârf.

Arthur o privi, înveselit: ea își făcuse mustați de ciocolată, întinse mâna, ca pentru a-i șterge săgeata de la arcul lui Cupidon, dar nu îndrăzni să facă gestul.

De după teigheaua lui, un barman se uita, intrigat, spre masa lor.

- Sunt burlac.

- Nu-mi vine să cred.

- Dar dumneavoastră?

Lauren își căută cuvintele, înainte de a răspunde.

- În viața mea e cineva, dar nu stăm chiar împreună. În fine, e pe acolo. Uneori, se mai întâmplă și asta: sentimentele se sting. Sunteți de multă vreme burlac?

- Da, destul de multă.

- Asta chiar că n-o mai cred.

- Ce vi se pare așa de imposibil?

- Ca un tip cum sunteți dumneavoastră să fie singur.

- Dar nu sunt singur!

- Aha, ați văzut?

- Poți iubi pe cineva și să fii, în același timp, burlac! E de ajuns ca sentimentul să nu fie reciproc sau ca persoana să nu fie liberă.

- Și poți să rămâi fidel față de acea persoană în tot acest timp?

- Dacă acea persoană este femeia vieții tale, merită să aștepți, nu?

- Prin urmare nu sunteți burlac!

- În sufletul meu, nu.

Lauren luă o gură bună de cafea și făcu o strâmbătură. Lichidul era rece. Arthur ar fi vrut să-i comande alta, dar ea i-o luă înainte și îi arătă chelnerului cafetiera pusă pe reșoul de pe bufet.

- Miss dorește o ceașcă sau două? întrebă chelnerul, cu un zâmbet ironic pe buze.

- Aveți vreo problemă? ripostă Lauren.

- Eu? Deloc, spuse chelnerul, plecând din nou spre oficiu.

- Ce credeți? S-o fi enervat fiindcă n-ați mâncat nimic? îl întrebă ea pe Arthur.

- A fost bună mâncarea? se interesă el.

- Groaznică, spuse Lauren, râzând.

- Atunci, de ce ați ales locul asta? îi replică Arthur începând și el să râdă.

- Îmi place să simt suflarea mării, să-i iau tensiunea, să aflu în ce dispoziție este.

Râsul lui Arthur se transformă într-un zâmbet plin de melancolie. În ochi avea tristețe, avea stele de suferință cu gust de sare.

- Ce aveți? îl întrebă Lauren.

- Nimic, doar o amintire.

Lauren îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota.

- E o norocoasă, zise ea, luând încă o gură de cafea.

- Cine?

- Cea pe care o aștepti de atâta vreme.

- Adevărat? întrebă Arthur.

- Da, adevărat! Ce anume v-a despărțit?

- O problemă de compatibilitate!

- Nu vă mai înțelegeați?

- Ba da, foarte bine. Râdeam amândoi ca nebunii, aveam aceleași dorințe. Chiar și jurasem să redactam, într-o bună zi, o listă cu lucrurile pe care eram fericiți să le facem. Ea o numea lista *happy to do*.

- Și ce v-a împiedicat s-o scrieți?

- Timpul ne-a despărțit mai înainte s-o facem.

- Și nu v-ați mai revăzut?

Chelnerul lăsa nota pe masă. Arthur voi s-o ia, însă Lauren puse mâna pe ea cu un gest mai rapid decât al lui.

- Va apreciez galanteria, îi spuse, dar nici să nu vă treacă prin minte, singurele lucruri pe care le-ați consumat aici au

fost vorbele mele. Nu sunt feministă, dar totuși exista niște limite!

Arthur nu avu timp să argumenteze: Lauren îi înmânase deja chelnerului cartea de credit.

- Ar trebui să mă întorc și să mă apuc de lucru, spuse Lauren, dar, în același timp, n-am nici un chef s-o fac.

Ea își împinse scaunul și se ridică.

- Accept hoinăreala.

Chelnerul clătină din cap, când ea ieși din local.

Lauren voia să meargă în parcul Presidio; îi plăcea să se plimbe pe sub arborii înalți de sequoia. Adesea, cobora până la pintenul de care era ancorat unul dintre pilonii podului Golden Gate. Arthur cunoștea bine locul. De acolo, podul suspendat se întindea ca o trăsură de unire, proiectată pe cer, între golf și ocean.

Lauren trebuia să-și recupereze cățelușa. Arthur făgădui că o va aștepta chiar acolo. Lauren îl părăsi la capătul digului, iar el o privi fără să spună nimic, în timp ce ea se îndepărta. Unele clipe au gustul eternității.

15

Așezat pe un mic zid de cărămidă, o aștepta la picioarele marelui pod. În acel loc, valurile din largul oceanului le înfruntau pe cele din golf, într-o luptă ce dura din noaptea timpurilor.

- M-ați așteptat mult? se scuză ea.

- Unde e Kali?

- N-am nici cea mai mica idee. Mama nu era acolo. Știați cum o cheamă?

- Veniți! Să ne plimbăm de cealaltă parte a podului, aș vrea să văd oceanul, răspunse Arthur.

Urcară o colină și coborâră pe celălalt versant al acesteia. Jos, plaja se întindea pe kilometri întregi. Merseră de-a lungul apei.

- Sunteți diferit, zise Lauren.

- De cine?

- De nimeni în mod special.

- Atunci, nu e prea greu.

- Nu fiți idiot.
- Vă deranjează ceva anume la mine?
- Nu, nu mă deranjează nimic, însă păreți întotdeauna senin, atâta tot.
- E un defect?
- Nu, însă e ceva foarte derutant; parcă n-ați avea nici un fel de probleme pe lumea asta.
- Mie îmi place să caut soluții; e o chestie de familie, mama era ca mine.
- Duceți dorul părinților?
- Pe tata, abia dacă l-am cunoscut. Mama privea viața într-un fel anume, diferit, așa cum ați spus dumneavoastră.
Arthur se așeză în genunchi; începu să facă o grămăjoară de nisip.

- Într-o zi, am găsit în grădină o monedă de un dolar. Mă credeam al naibii de bogat. Am alergat la mama, cu comoara în pumn. I-am arătat-o, fudul nevoie mare că o descoperisem. După ce m-a ascultat dictându-i lista cu tot ce aveam de gând să cumpăr cu o asemenea avere, ea mi-a adunat degetele peste monedă, mi-a întors încetșor mâna și mi-a spus s-o desfac.

- Și?
- Dolarul a căzut pe jos. Mama mi-a spus: „Uite ce i se întâmplă, chiar și celui mai bogat om de pe fața pământului, când moare. Pentru noi, după moarte, banii și puterea nu mai există. Eternitatea existenței omului se află doar în sentimentele pe care le împărtășește cu semenii”. Și e adevărat; ea a murit ieri, cu mulți ani în urmă, atât de mulți, încât am încetat să le mai număr lunile fără a pierde o singură zi. Uneori, îmi apare în străfulgerarea unei clipe, când mă uit - așa cum m-a învățat ea - la lucruri, la un peisaj, la un bătrân ce traversează strada purtându-și pe umeri istoria; se ivește într-un șuvoi de apă de ploaie, într-un reflex al luminii, în întorsătura unei fraze dintr-o conversație, ea e nemuritoarea mea.

Arthur lăasă să i se scurgă printre degete grăuntele de nisip. Există suferințe pricinuite de dragoste, pe care timpul nu le șterge și care pecetluiesc, cu cicatricile lor nedeslușite, zâmbetele.

Lauren se apropie de Arthur, îl luă de braț și îl ajută să se

ridice; își continuară plimbarea pe plajă.

- Cum faci ca să aștepți pe cineva atât de mult?

- De ce îmi vorbiți iar despre chestia asta?

- Pentru că mă intrigă.

- Noi am trăit un început de poveste: ea era ca o promisiune, pe care viața nu și-a ținut-o. Eu, însă, îmi țin întotdeauna promisiunile.

Lauren îi lăsă brațul; Arthur o privi îndepărtându-se singură, pe nisip. Așteptă câteva clipe, după care îi porni pe urme; ea se juca, atingând valurile cu vârful piciorului.

- Am spus ceva ce nu trebuia?

- Nu, murmură Lauren, dimpotrivă. Cred că e timpul să mă întorc. Am de lucru cu adevărat.

- Și nu poate aștepta până mâine?

- Mâine ori după-amiază, ce poate schimba asta?

- O dorință poate schimba totul, nu credeți?

- Și ce dorință aveți?

- Să mă plimb în continuare pe plajă, cu dumneavoastră, făcând gafe peste gafe.

- Am putea lua cina împreună, diseară? sugeră Lauren.

Arthur își miji ochii, făcându-se că șovăie. Lauren îi dădu o palmă peste umăr.

- Locul îl aleg eu, doar ca să vă dovedesc că turismul și gastronomia nu sunt întotdeauna la cuțite, spuse el, râzând.

- Unde mergem?

- La Cliff House, acolo, îi arătă el, cu degetul, o faleză din depărtare.

- Stau în orașul ăsta de când mă știu, dar pe acolo nu mi-a călcat niciodată piciorul!

- Eu am cunoscut parizieni care n-au urcat niciodată în Turnul Eiffel.

- Ați fost deja în Franța? întrebă ea, cu ochii strălucind de încântare.

- La Paris, la Veneția, la Tanger...

Și Arthur o duse pe Lauren în jurul lumii, pe durata celor câțiva pași, pe care fluxul avea să-i șteargă în urma lor, la căderea serii.

*

Sala cu lambriuri întunecate era aproape goală. Lauren intră prima. Un șef de sală îi ieși în întâmpinare. Ea îi ceru o masă de două locuri. El îi sugeră să-și aștepte invitatul la bar. Uimită, Lauren se întoarce; Arthur dispăruse. Făcând cale întoarsă, îl căută pe scară; îl găsi pe treapta cea mai de sus, unde o aștepta cu zâmbetul pe buze.

- Ce faceți acolo?

- Sala de jos e sinistră; asta e mult mai veselă.

- Credeți?

- Tot localul e sinistru, nu-i așa?

Lauren clătină, evaziv, din cap.

- Exact asta îmi spuneam și eu. Haidem în altă parte.

- Dar i-am cerut șefului de sală să ne rezerve masa! spuse ea, jenată.

- Atunci, nu care cumva să-i spuneți ceva; masa asta va fi a noastră. Vom încerca să ținem minte mereu că ăsta este locul în care nu ne-am luat prima cină!

Arthur o trase pe Lauren după el, spre parcare localului. O rugă să fie drăguță și să cheme un taxi. El nu-și luase telefonul. Lauren îl luă pe al ei și sună compania.

Un sfert de oră mai târziu, coborâra din taxi pe digul din dreptul Cheiului 39, hotărâți să testeze toate localurile pentru turiști, din oraș. Dacă nu se vor simți prea obosiți, vor putea merge chiar în Chinatown, să bea un păhărel. Arthur cunoștea un bar uriaș, unde autocarele cu străini se deșertau de când se lăsa seara și până târziu, în noapte.

Pășeau pe scândurile pontonului, când lui Lauren i se păru că îl recunoaște, de departe, pe Paul. Acesta se sprijinea în coate, de balustradă, antrenat într-o conversație cu o tânără încântătoare, ale cărei picioare nu se mai sfârșeau.

- Acela nu e prietenul dumneavoastră? întrebă ea.

- Ba da, e chiar el, răspunse Arthur, făcând stânga împrejur.

Lauren îl ajunse din urmă.

- Nu vreți să mergem să-l salutăm?

- Nu, nu țin să întrerup acest tête-à-tête. Veniți, s-o luăm mai bine pe aici.

- Vă temeți să nu ne vadă împreună?

- Ce idee! De ce vă închipuiți așa ceva?

- Pentru că aveți aerul că va temeți.

- Vă asigur că nu. Însă el ar fi teribil de gelos, fiindcă prima vizită v-am făcut-o dumneavoastră. Veniți, vă duc în Ghirardelli Square; seara, la ora asta, vechea bombonerie cu specialități de ciocolată trebuie să geamă de japonezi.

De-a lungul promenadei, petrecerea era în toi. În fiecare an, la această dată, pescarii din oraș sărbătoreau deschiderea sezonului la pescuitul de crabi.

Ziua își pierduse ultimele reflexe de lumină cu sclipiri de jărat, iar luna se și urcase pe cerul înstelat al golfului. Deasupra focurilor de bușteni, cazane mari, cu apă de mare, dădeau pe dinafară de crustaceele cu care erau omeniți trecătorii. Lauren gustă, cu cea mai mare poftă, șase picioare de crab de talie uriașă, pe care i le curățase un marinar binevoitor. Plin de încântare, Arthur o privea desfătându-se. Ea stropi această tratație improvizată cu trei ulcele rase de cabernet sauvignon din Napa Valley. După ce se linse pe degete, ea se atârână, cu un aer vinovat, de brațul lui Arthur.

- Cred că tocmai am dat peste cap planurile de cină pe care ni le făcusem; dacă aș mai pune în gură fie chiar și o pătratică de ciocolată, aș muri, spuse ea.

- Cred mai degrabă că sunteți cam cherchelită!

- Nu-i deloc imposibil. Oare o fi venit fluxul sau sunt doar eu în tangaj?

- Amândouă! Veniți să luăm puțin aer ceva mai încolo.

El o trase mai la o parte de mulțime și o așeză pe o bancă luminată de un vechi felinar singuratic.

Lauren își așeză mâna pe genunchiul lui Arthur și își umplu plămânii cu aerul răcoros al serii.

- În dimineața asta, n-ați venit doar să-mi mulțumiți, nu-i așa?

- Am vrut să vă văd pentru că, fără să vă pot explica de ce, îmi lipseați.

- Astfel de lucruri nu trebuie spuse.

- De ce? Cuvintele astea îi sperie pe oameni?

- Și tata îi spunea mamei fraze frumoase, când voia s-o seducă.

- Dar dumneavoastră nu sunteți ea.

- Nu, eu am o meserie, o carieră, o țință de atins, și nimic nu mă abate de la ea; asta e libertatea mea.

- Știu, tocmai de-aia...

- De-aia ce? zise ea, întrerupându-l.

- Nimic. Cred, însă, că nu numai ținta spre care ne îndreptăm dă sens vieții, ci și felul în care mergem spre ea.

- Așa vă spunea mama dumneavoastră?

- Nu, așa cred eu.

- Și, atunci, de ce ați rupt legăturile cu acea femeie, care vă lipsește atât de mult? Pentru câteva nepotriviri?

- Să zicem că am trecut foarte aproape unul de celalalt. Eu, însă, nu eram locatarul acestei fericiri, ea nu mi-a putut reînnoi contractul de închiriere.

- Care din doi a rupt relația?

- Ea m-a părăsit, iar eu am lăsat-o să plece.

- De ce nu v-ați bătut pentru ea?

- Pentru că era o luptă care i-ar fi făcut rău. Era o întrebare pusă înțelepciunii inimii. Să privilegiezi fericirea celui alt, în detrimentul fericirii tale, e o alegere potrivită, nu?

- Și nu v-ați vindecat nici acum.

- Dar nu eram bolnav!

- Semăn cu acea femeie?

- Aveți cu câteva luni mai mult decât ea.

Peste drum, un negustor își închidea dugheana cu mărfuri pentru turiști. Tocmai băga înăuntru suporturile rotative pentru cărțile poștale ilustrate.

- Ar fi trebuit să cumpărăm una, spuse Arthur. V-aș fi scris câteva cuvinte și v-aș fi trimis-o prin poștă.

- Dumneavoastră credeți, cu adevărat, că poți iubi toată viața o singură persoană? întrebă Lauren.

- Nu mi-a fost niciodată frică de cotidian; rutina nu e o fatalitate. Poți reinventa în fiecare zi fastuosul și banalul, extraordinarul și obișnuitul. Cred în pasiunea care se amplifică, în memoria sentimentului. Îmi pare nespus de rău, toate astea sunt din pricina mamei, ea e aceea care m-a îndopat cu idealuri de iubire. Așa ceva te face să plasezi stacheta foarte sus.

- Pentru celalalt?

- Nu, pentru tine însuși. Am un fel de a fi cam bătrânicos, nu-i așa?

- Are și bătrânețea farmecul ei.

- Am avut grija să-mi păstrez o părticică din sufletul de copil.

Lauren își ridică fruntea și îl privi pe Arthur în ochi. Pe nebăgate de seamă, fețele li se apropiau.

- Îmi vine să te sărut, spuse Arthur.

- De ce mi-o spui, în loc s-o faci? răspuse Lauren.

- Ți-am spus că sunt teribil de demodat.

Oblonul magazinului scrâșnea pe șinele lui de fier. Se auzi o alarmă. Păstrând mâna lui Lauren în a sa, Arthur se ridică dintr-o săritură. Părea încurcat.

- Trebuie sa plec!

Trăsăturile lui Arthur se schimbă; după chip, Lauren ghici că fusese cuprins de o durere bruscă.

- Ce s-a întâmplat?

Alarma din magazin suna din ce în ce mai tare, zumzăind până în urechile lor.

- Nu-ti pot explica de ce, dar trebuie să plec.

- Nu știi unde te duci, dar vin cu tine! spuse ea, ridicându-se.

Fără s-o slăbească din ochi, Arthur o cuprinse, dar nu izbuti să-și înnoade brațele strâns în jurul ei.

- Ascultă-mă, fiecare secundă contează. Tot ceea ce ți-am spus e adevărat. Aș vrea să-ți amintești de mine, dacă poți; eu, unul, nu te voi uita. O altă clipă de-a ta, chiar și scurtă, merită, cu adevărat, tot chinul.

Arthur se îndepărtă de-a-ndăratelea.

- De ce spui o altă clipa? întrebă Lauren, panicată.

- Acum, marea e plină de niște crabi minunați.

- De ce spui o altă clipă, Arthur? urlă Lauren.

- Fiecare minut de-al tău a fost ca un moment furat. Nimic nu mi-l va putea răpi. Lauren, fă lumea - lumea ta - să se miște.

Se mai îndepărtă cu câțiva pași și începu să alerge mâncând pământul. Lauren îi urlă numele. Arthur se întoarse.

- De ce ai zis o altă clipă de-a ta?

- Știam că exiști! Te iubesc, dar asta nu te privește.

Și Arthur dispăru în întuneric, la colțul străzii.

Oblonul de fier își termină cursa, oprindu-se pe marginea de pe trotuar. Vânzătorul își răsuca cheia în micul panou de pe perete, sirena infernală tăcu. În interiorul magazinului, centrala de alarmă continua să emită bipuri, la intervale regulate.

*

În penumbra încăperii, un monitor răspânda un halo de culoare verde. Electroencefalograful emitea bipuri stridente, la intervale regulate. Betty intră în cameră, aprinse lumina și se repezi la pat. Consultă banda de hârtie care ieșea din mica imprimantă și ridică imediat receptorul telefonului.

- Am nevoie de un cărucior cu echipamentul de reanimare, la 307; îi dați un bip lui Fernstein, mi-l scoateți din pământ din iarbă verde și-i spuneți să vină aici cât poate de iute! Blocul operator de la neuro să fie în alertă! Și trimiteți sus un anestezist!

*

Peste cartierele din partea de jos a orașului se cernea o burniță mărunță. Lauren își părăsi banca și traversă strada, care i se păru toată în alb și negru. Când intră pe Green Street, cerul nopții se acoperise de nori. Ploaia fină fu înlocuită de o furtună de vară. Lauren ridică ochii și privi cerul. Se așeză pe un mic zid de împrejmuire și rămase acolo, sub aversă, contemplând îndelung casa victoriană ce se ridica pe colinele Pacific Heights.

Când ploaia contenii, ea intră în hol, urcă treptele scării și intră în apartamentul său. Părul îi era ud; își lăsă hainele în salon, se frecă pe cap cu un șervet smuls din cârligul lui, din bucătărie, și se înfofoli cu un pled luat de pe spătarul unui fotoliu.

Deschise un dulap din bucătărie și scoase o sticlă de Bordeaux, pe care o destupă. Își turnă un pahar mare, merse până la nișă și contemplă turnulețele de jos, din Ghirardelli Square. Departe, în golf, răsuna sirena de ceață a unui mare cargou ce pleca spre China. Lauren privi cu coada ochiului către canapeaua care îi întindea brațele. Nu-i dădu nici o atenție și se duse cu pași hotărâți la mica bibliotecă. Luă o carte, o lăsă să-i cadă la picioare, începu cu alta și, cuprinsă de o furie rece, își trânti toate manualele pe jos.

După ce rafturile fură golite de conținutul lor, ea împinse biblioteca, eliberând mica fereastră ascunsă în spatele

acesteia. Luă la rând canapeaua și, umerindu-se cu ea, o întoarse cu nouăzeci de grade. Clătinându-se pe picioare, își recuperă paharul de pe marginea ferestrei și se prăbuși între perne. Arthur avea dreptate; de acolo, priveliștea acoperișurilor era splendidă. Lauren își bău vinul aproape dintr-o sorbitură.

Pe strada încă udă, o doamnă bătrână, ieșită să-și plimbe cățelul, ridică privirea spre căsuța de unde o singură fereastră își mai trimitea raza de lumină în noaptea cenușie. Mâna lui Lauren, îngreuiată de somn, se deschise ușor, iar paharul gol se rostogoli la picioarele canapelei.

*

- Îl duc la blocul operator, îi strigă Betty internului de la reanimare.

- Lasă-mă să-i cresc mai întâi saturația.

- N-avem timp.

- Ce mă-sa, Betty, aici eu sunt internul!

- Domnule doctor Stern, eu eram deja asistentă, când dumneavoastră încă mai purtați șpilhozen. Și ce e dacă îi creștem saturația sanguină în timp ce urcăm etajele?

Betty împingea patul pe culoar, doctorul Philipp Stern o urma, trăgând după el căruciorul cu echipamentul de reanimare.

- Ce s-a întâmplat, că doar totul era normal, întrebă el.

- Dacă totul ar fi fost normal, omul ăsta ar fi fost la el acasă și conștient! Azi dimineață era somnolent, așa că l-am pus sub monitorizare encefalografică: asta e treaba mea, de asistentă. Cât despre a ști ce are, asta e treaba dumneavoastră, de medic!

Rotilele patului se învârteau cu o viteză nebună; ușile ascensorului erau gata să se închidă. Betty urlă:

- Așteptați, avem o urgență!

Un intern ținu ușile metalice, Betty se năpusti în cabină, doctorul Stern învârti căruciorul de reanimare, pentru a-i găsi un locșor.

- Urgență de ce tip? întrebă medicul, curios.

Betty îl privi de sus și răspunse: „De-a tipului care e culcat pe acest pat!” și apăsă pe butonul de la cinci.

În timp ce cabina urca, ea voi să-și ia telefonul celular vârat în buzunarul halatului, dar ușile se deschiseră pe palierul serviciului de neurologie. Betty împinse din răspuțeri patul spre blocul operator de la celălalt capăt al coridorului. Granelli o aștepta la intrarea sălii de pregătire. Se aplecă asupra pacientului.

- Ne cunoaștem, nu?

Și, cum Arthur nu răspundea, Granelli se uita la Betty.

- Îl cunoaștem, nu?

- Reducerea unui hematom subdural galopant, luna trecută.

- Aha! Atunci, avem o mică problemă. Fernstein a fost anunțat?

- Dar ăsta încă mai e aici?! spuse chirurgul, intrând, la rândul lui. Doar n-o să-l operăm în fiecare săptămână.

- Operați-l o dată pentru totdeauna! bodogăni Betty, părăsind încăperea.

O luă la fugă pe culoar și coborî în goana mare spre centrala telefonica de la Urgențe.

*

Sonera telefonului o smulse pe Lauren din somn. Ea îl căută pe pipăite.

- În sfârșit! spuse vocea lui Betty; asta-i a treia oară de când te sun, unde ai fost?

- Cât e ceasul?

- Fernstein o să mă omoare, dacă aude că te-am anunțat.

Lauren se ridică în capul oaselor, pe canapea; Betty îi spuse că trebuise să-l urce iar pe pacientul de la 307 - cel pe care îl operase ea, de curând - la blocul operator. Inima lui Lauren începu să bată, gata să-i iasă din piept.

- Dar de ce l-ați lăsat să iasă atât de curând? întrebă, plină de furie.

- Ce tot vorbești? o întrebă Betty.

- N-ar fi trebuit să-i permiteți în ruptul capului să iasă din spital în dimineața asta. Știi foarte bine despre ce vorbesc, doar tu i-ai spus unde stau!

- Tu ai băut cumva?

- Puțin, de ce?

- Ce-i cu povestea asta? N-am încetat nici o clipă să mă ocup de pacientul tău, iar astăzi nici măcar nu s-a dat jos din pat! Și, pe urmă, eu nu i-am spus absolut nimic.

- Dar am luat masa cu el!

Se așternu o clipă de tăcere. Betty tuși ușor.

- Știam eu! Nu trebuia să te anunț deloc!

- Ba sigur că trebuia, de ce spui asta?

- Pentru că, după cum te știu eu, o să te înființezi aici într-o jumătate de oră și, colac peste pupăză, beată moartă!

Lauren se uită la sticla de pe barul din bucătărie: din ea lipsea o cantitate egala cu un pahar mare de vin, nimic mai mult.

- Betty, pacientul de care spui e chiar...

- Da! Iar dacă mai spui că ai luat masa cu el, când eu însămi l-am pus sub monitorizare de azi dimineață, te internez cum ajungi, și nu în camera lui!

Betty închise telefonul. Lauren se uită în jur. Canapeaua nu mai era în același loc și, dacă te luai după cărțile îngrămădite la picioarele bibliotecii, ai fi zis că apartamentul îi fusese jefuit. Refuză să se lase în voia senzației absurde care o cuprindea. Exista o explicație rațională pentru ceea ce trăia acum, întotdeauna exista o explicație, trebuia doar s-o găsească! Ridicându-se, călcă pe paharul gol și se tăie adânc, la călcâi. Sângele roșu țâșni pe covorul din fibră de cocos.

- Asta-mi lipsea.

Sări într-un picior până în baie, dar din robinet nu curgea apă. Își puse piciorul în cadă și luă o sticlă cu alcool de 90°, pe care îl turnă peste rană. Durerea era ascuțită; respiră adânc, ca să scape de amețeală, și scoase, unul câte unul, cioburile care i se înfipseseră în carne. Când îi îngrijești pe ceilalți e una, dar, când intervii asupra propriului corp, e alta. Trecuseră zece minute, și ea nu reușea să-și oprească sângerarea. Își privi din nou rana: o simplă compresiune nu ar fi fost de ajuns ca să-i închidă marginile, trebuia suturată. Se ridică, răsturnând toate flacoanele de pe etajeră, în timp ce căuta o cutie de pansamente sterile, dar fără nici un rezultat, își înfășură glezna cu un prosop, făcu un nod pe care îl strânse cât putu de bine și se duse, șontâc-șontâc, spre dulap.

*

- Doarme ca un înger! spuse Granelli.

Fernstein consultă clișeele RMN.

- Mi-a fost teamă să nu fie vorba de anomalia aia mica, pe care nu i-am operat-o, dar nu e cazul; i-am scos drenurile prea devreme, și creierul a mai mustit nițel. E o mică presiune intracraniană; o să-i pun o cale de extracție și totul ar trebui să fie din nou în ordine. Îmi trebuie o anestezie de o oră.

- Cu mare plăcere, scumpe colega, răspunse Granelli, aflat într-o dispoziție excelentă.

- Speram să-i fac ieșirea luni, însă o să-i mai prelungim șederea cu cel puțin o săptămână, iar chestia asta nu-mi pică deloc bine, bombăni Fernstein, făcând incizia.

- Dar de ce? întrebă Granelli, verificând, pe monitoare, constantele vitale.

- Am motivele mele, spuse bătrânul profesor.

*

Îmbrăcatul blugilor se dovedi a fi o treaba deloc ușoară. Cu puloverul pus direct pe piele, cu un picior încălțat și cu celălalt desculț, Lauren închise ușa apartamentului. Scara i se păru, deodată, cât se poate de dușmănoasă. La cel de-al doilea palier, durerea deveni prea ascuțită pentru ca Lauren să-și continue coborârea pe picioare. Așa că se așeză pe balustradă și se lăsă să alunece ca pe panta unei zile haotice. Șchiopătă până la mașină și acționă telecomanda garajului. Sub un cer de furtună, vechiul Triumph gonia spre San Francisco Memorial Hospital. De fiecare dată când trebuia să schimbe viteza, Lauren simțea ca leșina de durere. Deschise geamul, căutând puțin aer proaspăt.

*

Saab-ul lui Paul cobora cu viteză mare pe California Street. De când plecaseră de la restaurant, el nu scosese o vorbă. Onega își puse mâna ușor, pe coapsa lui, și îl mângâie.

- Nu fi îngrijorat, poate că nu e chiar așa de grav.

Paul nu răspunse; o coti pe Market Street și o luă în sus, pe Strada 20. Tocmai își luau cina amândoi în vârful turnului

Bank of America, când, deodată, celularul lui Paul începu să sune. O asistentă îl anunță că starea sănătății lui Arthur se agravase și că pacientul nu era în măsură să-și dea acordul pentru intervenția la care urma să fie supus. Paul figura pe fișa de internare, așa că trebuia să vină imediat, ca să autorizeze, prin semnătura lui, respectiva operație. El își dăduse acordul prin telefon, și, după ce ieșise valvârtej din restaurant, gonia în noapte, alături de Onega.

*

Triumph-ul se opri sub copertina din dreptul Serviciului de Urgențe; un gardian se apropie de portieră pentru a o informa pe cea care conducea că nu putea staționa acolo. Lauren abia dacă avu timp să-i spună că e internă în acel spital și că e rănită. Agentul ceru ajutor prin talkie-walkie: Lauren leșinase.

*

Granelli se aplecă asupra monitorului de control; Fernstein observă imediat îngrijorarea care se zugrăvea pe chipul anestezistului.

- E vreo problemă? îl întrebă chirurgul.

- O ușoară aritmie ventriculară. Cu cât terminați mai repede, cu atât mai bine. Aș vrea să-l trezesc de îndată ce va fi posibil.

- Fac tot ce pot, scumpe colega.

În spatele peretelui de sticlă, stătea Betty.

Izbutise să găsească pe cineva care să-i țină locul câteva minute și, acum, nu pierdea nimic din ceea ce se petrecea în sala de operație. Se uita la ceas: nu mai era mult, și Lauren avea să sosească.

*

Paul intră în holul Urgențelor și se prezintă la recepție. Asistenta îl rugă să fie atât de amabil și să ia loc în sala de așteptare. Asistenta șefă urcase până la etaj și urma să se întoarcă de îndată. Onega îl luă de mijloc și îl duse spre un

scaun. Îl lăasă acolo câteva clipe și băgă o monedă în fanta unui distribuitor de băuturi calde. Alese o cafea tare, fără zahar, și se întoarse, cu păhărelul în mâna, la Paul.

- Poftim, îi spuse cu frumoasa ei voce răgușită, n-ai avut timp să bei cafea la restaurant.

- Îmi pare rău pentru seara asta, zise Paul, ridicându-și, trist, capul.

- N-are de ce să-ti pară rău. Și, pe urmă, peștele ăla nici nu era chiar așa de grozav.

- Adevărat? întrebă Paul, cu un aer îngrijorat.

- Nu. Dar ce contează dacă suntem aici ori în altă parte? Noaptea tot împreună ne-o petrecem. Bea, că se răcește.

- A trebuit să se întâmple chestia asta exact în singura zi în care n-am putut veni să-l văd!

Onega își trecu mâna prin părul lui zburlit și îl mângâie cu o nesfârșită duioșie. El o privea ca un copil rătăcit în mijlocul lumii adulților.

- Nu pot să-l pierd, nu-l am decât pe el.

Onega încasă lovitura fără să spună nimic; se așeză lângă Paul și îl luă în brațe.

- Avem noi un cântec, care zice că, atâta timp cât te vei gândi la un om, acela nu va muri. Așa că gândește-te la el, nu la suferința ta.

*

Doctorul Stern intră în boxa numărul 2; se duse la pat și luă fișa pacientei.

- Figura dumneavoastră îmi este cunoscută, spuse el.

- Lucrez aici, răspunse Lauren.

- Da, dar eu tocmai am sosit. Vinerea trecuta încă mai eram la Boston.

- Atunci, nu ne-am văzut niciodată. Eu sunt în concediu forțat și, de opt zile, n-am mai pus piciorul aici.

- Apropo de picior, al dumneavoastră arată cât se poate de rău; cum v-ați făcut rana asta?

- Prostește!

- Și mai cum?

- Calcând pe un pahar... cu picior!

- Și conținutul acestui pahar e în stomacul

dumneavoastră?

- Oarecum.

- Analizele sunt elocvente. Am reușit totuși să găsesc puțin sânge în alcoolul dumneavoastră.

- Să nu exagerăm, spuse Lauren, încercând să se scoale. N-am băut decât câteva guri de Bordeaux.

Ea simți ca amețește, stomacul i se urcă în gât, iar internul abia avu timp să-i țină o tăviță la gura. Îi întinse o batista de hârtie și zâmbi.

- Mă cam îndoiesc, scumpă colega. După rezultatele de laborator, pe care le am în față, aș zice că ați mai îngurgitat - de una singură - și jumătate din crabii golfului, plus o sticlă întregă de cabernet sauvignon. Ideea asta, de a amesteca două vinuri, în aceeași seară, este foarte proastă. Cabernet peste Bordeaux, toate-o iau care-ncotro!

- Ce ați spus? întrebă Lauren.

- Eu, nimic; în schimb, stomacul dumneavoastră...

Lauren se lungi și își luă capul în mâini, căci nu mai înțelegea deloc ce era cu ea.

- Trebuie să ies de aici cât mai repede.

- O să fac tot ce pot, continuă Stern, dar, mai întâi, trebuie să vă cos la loc și să vă fac un vaccin antitetanic. Preferați o anestezie locală sau...

Lauren îl întrerupse, somându-l să-i închidă plaga aia cât mai iute. Tânărul rezident puse mâna pe o trusă de sutură și luă loc pe taburetul de lângă ea. Era deja la a treia copcă. Deodată, în boxă intră Betty.

- Da' ce-ai pățit? întrebă asistenta șefă.

- O băută, cred! răspunse Stern în locul ei.

- Urâta rană, își dădu cu părerea Betty, uitându-se la piciorul operat de Stern.

- Cum îi este? întrebă Lauren, fără să-i pese de intern.

- Chiar acum vin din blocul operator. Încă nu s-a terminat, dar cred că o să scape.

- Ce s-a întâmplat?

- Sudație encefalică postoperatorie; drenurile i-au fost scoase prea devreme.

- Betty, pot să te întreb ceva?

- Parcă am de ales?

Lauren îl apucă de mână pe doctorul Stern și îl rugă să le

lase singure câteva clipe. Rezidentul ținea să-și termine mai întâi treaba. Betty îi luă acul din mână: avea să termine chiar ea sutura. În holul serviciului de Urgențe erau o grămadă de pacienți care aveau mai multă nevoie de competența lui decât Lauren.

Stern se uită la Betty. Își abandonează taburetul; la urma urmei, își va lua ea sarcina pansamentului și a vaccinului antitetanic. Asistentele șefe din serviciile spitalicești aveau o anumită autoritate asupra tinerilor rezidenți.

Betty se așeză lângă Lauren.

- Te ascult, zise ea.

- Știi că ceea ce am să te întreb ți se va părea bizar, dar există posibilitatea să-l fi scăpat cumva din ochi, în cursul zilei, pe pacientul de la 307? Îți jur că asta o să rămână între noi două.

- Precizează-ți întrebarea! îi ripostă Betty, pe un ton aproape indignat.

- Ce știi eu? Oare este posibil să fi pus o pernă în pat, ca să crezi că e acolo, și să fi dispărut câteva ore, fără să-ți dai seama? S-ar părea că e foarte talentat în domeniul ăsta.

Betty aruncă o privire în tăvița pusă lângă chiuvetă și își ridică ochii spre cer.

- Mi-e rușine pentru tine, scumpa mea!

Stern reapăru în boxă.

- Sunteți absolut sigură că nu ne-am mai văzut pe undeva? Am făcut un stagiul aici, acum cinci ani...

- Afară! ordonă Betty.

*

Profesorul Fernstein își consultă ceasul.

- Cincizeci și patru de minute! Îl puteți trezi, spuse Fernstein, îndepărtându-se de masă.

Profesorul îl salută pe anestezist și părăsi, prost dispus, blocul operator.

- Ce are? întrebă Granelli.

- În ultima perioadă a fost cam obosit, răspunse, cu voce tristă, Norma.

Asistenta se ocupă de pansament, în timp ce Granelli îl readucea pe Arthur la viață.

Ușile ascensorului se deschiseră pe palierul serviciului de Urgențe. Fernstein traversă, cu pas grăbit, culoarul. O voce dintr-o boxă îi atrase atenția. Bănuitor, își băgă capul pe după perdea și o descoperi pe Lauren, așezată pe pat și discutând cu Betty.

- E ceva ce n-ai înțeles? Accesul în acest spital îți este interzis, ce mama dracu'! Încă nu ai fost repusă în funcția dumitale de medic!

- M-am pus, cu de la mine putere, în funcția de pacient.

Fernstein o privi întrebător. Lauren își ridică, țațoșă, piciorul în aer, iar Betty îi confirmă că tocmai i se pusese rășapte copci în călcâi. Fernstein mormăi.

- Ești în stare de orice, numai așa, din plăcerea de a mă contrazice.

Lauren tare i-ar mai fi răspuns, dar Betty, care stătea cu spatele la profesor, se holba la ea, ca să tacă; Fernstein se făcu nevăzut, iar pașii îi răsunară pe culoar. Traversă holul și, cu un ton autoritar, o anunță pe telefonistă că se duce acasă; nu trebuia să-l mai deranjeze nici chiar dacă guvernatorul Californiei și-ar fi rupt botul în timp ce își făcea gimnastica.

- Dar ce i-am făcut? întrebă, răvășită, Lauren.

- Îi lipsești! De când te-a trimis să stai cu burta la soare, totul îi pute. Aici, toți îl sâcâie, cu excepția ta.

- Ei bine, aș prefera să-i lipsesc ceva mai puțin. Ai auzit cum a vorbit cu mine?

Betty strânse bandajele nefolosite și începu să le aranjeze în sertare.

- Eh, scumpa mea, nici despre tine nu se poate spune că te lași mai prejos în privința vocabularului! Pansamentul tău e gata, te poți duce să zburzi unde poțtești, în afară de etajele acestui spital.

- Crezi că l-au dus iar în camera lui?

- Pe cine? întrebă Betty, cu glas prefăcut, închizând ușa dulapului cu medicamente.

- Betty!...

- Mă duc să văd, dacă îmi juri că pleci de aici cum aflu despre ce e vorba.

Lauren îi făgădui, cu un semn din cap, iar Betty ieși din sala de consultații.

Fernstein traversă parcare. Durerea îl cuprinsese din nou, la câțiva metri de mașină.

Era prima dată când aceasta se manifestase în timpul unei operații. Știa că Norma ghicise, după expresia feței lui, că durerea îi înfipsea iar colții în josul pântecului. Cele șase minute pe care le câștigase în cursul intervenției nu fuseseră binevenite numai pentru pacientul sau. Pe frunte i se iviră broboane mari, de sudoare. Cu fiecare pas, vederea i se încețoșa tot mai mult. În gură simți un gust metalic. Încovrigat de durere, își duse mâna la buze; fu apucat de o tuse puternică. Printre degete, începură să i se scurgă firisoare de sânge. Fernstein se mai târî câțiva metri, rugându-se în gând să nu fie văzut de vreun gardian. Se rezemă cu spatele de portieră și își căută în buzunar telecomanda care o deschidea. Adunându-și bruma de puteri care îi mai rămăsese, se așeză la volan și așteptă să-i treacă criza. Spațiul din jurul lui dispăru în spatele unui văl întunecat.

*

Betty nu era acolo. Lauren se strecură pe culoar și porni, șchiopătând, spre vestiar. Deschise un dulap și luă primul halat pe care îl găsi, apoi ieși, la fel de discret cum intrase, pe o ușă de serviciu. Traversă un coridor lung, cu o mulțime de țevi deasupra capului, și reapăru la serviciul de Pediatrie, într-o altă aripă a spitalului. Merse cu liftul din vestul clădirii până la etajul trei, o luă pe un culoar tehnic, în sens opus, și reveni, în sfârșit, în serviciul de Neurologie. Se opri în fața ușii cu numărul 307.

*

Paul se ridică dintr-o săritură, muncit de îngrijorare. Dar zâmbetul lui Betty, care venea spre el, îl liniști.

- Răul a rămas în urmă, spuse ea.

Intervenția se încheiase cu bine. Arthur se odihnea deja în camera lui; nici măcar nu rămăsese la reanimare. Incidentul din această seară fusese doar o mică tulburare postoperatorie, fără consecințe. Putea să-l viziteze chiar de a doua zi. Paul ar fi vrut să stea lângă el toată noaptea, dar

Betty îl liniște din nou: nu mai avea nici un motiv de îngrijorare. Ea îi știa numărul de telefon și, dacă s-ar fi întâmplat ceva, l-ar fi sunat.

- Dar sunteți sigură că nu se mai poate întâmpla nimic grav? întrebă, înfrigurat, Paul.

- Vino, spuse Onega, luându-l de braț. Să mergem acasă.

- Totul e sub control, afirmă Betty. Duceți-vă să vă odihniți, aveți o mină absolut șifonată; o noapte întreagă de somn o să vă facă nespus de bine. Am eu grijă de el.

Paul luă mâna asistentei și o scutură energic, pierzându-se în mulțumiri și scuze.

Onega aproape că trebui să-l târască spre ieșire.

- Dacă aș fi știut, mi-aș fi ales rolul celui mai bun prieten! Ești mult mai demonstrativ în acest domeniu! spuse ea, traversând parcare.

- Dar n-am avut niciodată ocazia să mă ocup de tine în timp ce erai bolnavă, răspunse el cu o redevabilă rea credință, în timp ce-i deschidea portiera.

Paul se așeză la volan și privi cu un aer perplex mașina ce staționa lângă a lui.

- Nu pornești? întreabă Onega.

- Uită-te la tipul din dreapta, cred că nu se simte prea bine.

- Suntem în parcare a unui spital, iar tu nu ești medic! În seara asta, butoiășul tău de Saint Bernard s-a golit deja. Să mergem.

Saab-ul își părăsi amplasamentul și dispăru la coltul străzii.

*

Lauren împinse ușa și intră în încăperea tăcută, cufundată în semiîntuneric. Arthur întredeschise ochii, păru că îi zâmbește și adormi la loc imediat. Ea se opri la picioarele patului și îl privi atentă. Își aminti câteva cuvinte spuse de Santiago; părăsind camera fetei sale, bărbatul cu păr alb se întorsese pentru o ultimă oară, rostind în spaniolă: „Dacă viața ar fi un somn îndelungat, sentimentul i-ar fi țärm”. Lauren înaintă în penumbră, se aplecă spre urechea lui Arthur și murmură:

- Azi, am avut un vis ciudat. Și, de când m-am trezit, visez să mă întorc în el, fără să știu de ce și cum. Aș vrea să te revăd, pe tărâmul unde te poartă somnul tău.

Îl sărută pe frunte. În urma pașilor ei, ușa camerei se închise încet.

16

Deasupra golfului San Francisco, răsărea soarele. Fernstein se duse după Norma, la bucătărie. Se așeză la bar, luă cafetiera și umplu doua cești.

- Te-ai întors târziu ieri? Întrebă Norma.

- Am avut treabă.

- Totuși, ai plecat de la spital înaintea mea.

- A trebuit să mă duc în oraș, să pun la punct niște chestii.

Norma se întoarse spre el, cu ochii înroșiți.

- Și mie mi-e frică, dar tu nu vezi niciodată frica mea, nu te gândești decât la a ta. Tu crezi că eu nu crap de spaima la gândul ca o să rămân singura, în urma ta?

Bătrânul profesor își părăsi taburetul și o luă pe Norma în brațe.

- Îmi pare nespus de rău. Nu credeam că e așa de greu să mori.

- Ai stat toată viața în preajma morții.

- A altora, nu a mea.

Norma cuprinse capul iubitului ei în palme și își lipi buzele de obrazul lui.

- Îți cer doar să te lupți. Îți cer o prelungire: optsprezece luni, un an... Nu sunt pregătită.

- Ca să nu-ți ascund nimic, nici eu.

- Atunci, acceptă tratamentul ăla.

Bătrânul profesor se apropie de fereastră. Soarele se arăta în spatele colinelor din Tiburon. Respiră adânc.

- De îndată ce Lauren va fi titularizată, îmi voi da demisia. Vom merge la New York. Am acolo un vechi prieten, care vrea să mă ia cu draga inimă în serviciul lui. Să încercam figura asta.

- Adevărat? Întrebă Norma, înlăcrimată.

- Ți-am scos eu peri albi cu nemiluita, dar, de mințit, nu te-am mințit niciodată.

- De ce nu plecăm imediat? Chiar mâine!

- Ți-am spus că numai după ce va fi titularizată Lauren. Vreau și eu să demisionez, dar nu să las totul vraște în urma mea! Acum îmi faci tartina aia?

*

Paul o lăsa pe Onega în fața casei sale. Opri pe banda a doua, coborî și ocoli mașina în goana mare. Se lipi de portieră, împiedicându-și pasagera să iasă. Onega îl privi, fără să înțeleagă de-a ce se juca. El ciocăni în geam și îi făcu semn să-l coboare.

- Îți las ție mașina. Ca să mă duc la spital, o să iau un taxi. Printre chei, e și cea de la casă. Păstrează-o, e a ta. Eu mai am una, în buzunar.

Onega îl privi, intrigată.

- Bun, recunosc că e un mod tâmpit de a-ți spune că aș vrea să fim mai des împreună, adăugă Paul. Mă rog, în ceea ce mă privește, ar fi mai bine chiar în fiecare seară; acum, că ai cheia ta, faci cum vrei, tu hotărăști.

- Da, ai dreptate, e un mod tâmpit, răspunse ea, cu voce blândă.

- Știi, săptămâna asta, mi-am pierdut o groază de neuroni.

- Totuși, îmi placi mult, chiar dacă ești bleg.

- Asta e o veste bună.

- Hai, șterge-o, să nu pierzi momentul când se trezește.

Paul își băgă capul în mașină.

- Fii foarte atentă, e fragilă. În fine, mai ales ambreiajul.

O sărută cu foc pe Onega și o luă la fugă spre intersecție. În clipa următoare, se și afla în taxiul care îl ducea către San Francisco Memorial Hospital; când o să-i spună lui Arthur ce făcuse, cu siguranță că acesta o să-i împrumute vechiul lui Ford.

*

Lauren se trezi în loviturile pe care i le dădeau ciocanele

pneumatice din propriul său cap. Piciorul o înjunghia și nu se putu împiedica să-și desfacă pansamentul pentru a verifica starea în care se afla plaga.

- Băga-mi-aș picioarele! spuse, constatând că cicatricea zemuia. Asta-mi lipsea!

Se ridică șchiopătând și se duse în baie. Deschise dulăpiorul cu medicamente, scoase dopul unei sticle cu soluție antiseptică și își stropi călcâiul. Durerea fu atât de violentă, încât scăpă flaconul, care se duse de-a dura prin baie. Lauren știa prea bine ca n-avea să scape cu una cu două. Plaga trebuia să fie curățată din nou, în profunzime; avea nevoie și de un tratament cu antibiotice. O infecție de felul ăsta putea avea niște consecințe grave. Se îmbracă și chemă un taxi. Nici nu putea fi vorba să conducă în starea în care se afla.

După zece minute, era la spital, șchiopătând în mijlocul holului. Un pacient, care își aștepta rândul de două ore, îi sugeră cu vehemență să stea la coadă ca toata lumea. Ea îi arată ecusonul și trecu dincolo de ușa de sticlă a sălii de consultații.

- Ce faci aici? întrebă Betty. Dacă te vede Fernstein...

- Ocupă-te puțin de mine. Mă doare de-mi sar ochii.

- Dacă ai ajuns să te plângi până și tu, trebuie să fie treabă serioasă. Stai în scaunul ăsta rulant.

- Să nu exageram; ce boxă e liberă?

- Trei! Și dă-i zor, că sunt aici de douăzeci și șase de ore. Nici nu știu cum de mă mai țin pe picioare.

- Te-ai odihnit ceva, în noaptea asta?

- Câteva minute de răgaz, în zori.

Betty o puse să se așeze pe pat și desfăcu pansamentul, pentru a examina plaga.

- Cum de-ai reușit să faci infecția asta așa, la repezeală?

Asistenta pregăti o seringă cu Lidocaină. De îndată ce anestezicul local o scăpă pe Lauren de dureri, Betty îndepărtă marginile plăgii și începu să curețe, în adâncime, țesuturile infectate. Apoi, pregăti o nouă trusă de sutură.

- Te coși tu singură sau mă lași pe mine?

- Fă-o tu, dar, mai întâi, pune-mi un dren; nu vreau să risc.

- Îmi pare rău, o să ai o cicatrice de toată frumusețea.

- Una în plus, una în minus...

În timp ce asistenta opera, Lauren frământa între degete cearșaful de pe pat. Când Betty se întoarse cu spatele, profită de ocazie și îi puse întrebarea care îi ardea buzele.

- Cum îi este?

- S-a sculat într-o formă de zile mari. Tipul era să moară astă-noapte, și singurul lucru care îl interesează e să afle când va ieși de aici. În serviciul ăsta, avem niște figuri de comă, pe cuvântul meu!

- Nu strânge prea tare pansamentul.

- Fac și eu ce pot; iar ție, îți interzic să urci la etaj!

- Chiar și dacă mă pierd pe culoare?

- Lauren, nu face pe niznaiul! Te joci cu focul. Mai ai câteva luni până îți termini internatul. Nu arunca totul la gunoi, tocmai acum.

- În noaptea asta, m-am gândit mult la el, și încă într-un fel destul de ciudat.

- Ei bine, mai gândește-te și săptămâna asta, iar duminica viitoare ai să-l vezi. În principiu, va fi externat sâmbătă. Spre deosebire de fantoma aia, a ta, de la Operă, asta are o identitate, o adresă și un telefon. Dacă vrei să-l revezi, sună-l când iese!

- E absolut genul meu! spuse Lauren, cu glasul timid.

Betty îi ridică bărbia și o privi înduioșată.

- la zi-mi tu mie, nu cumva îmi faci vreo erupție sentimentală? În viața mea nu te-am auzit vorbind cu atâta dulceață!

Lauren dădu deoparte mâna lui Betty.

- Nu știi prea bine ce mi se întâmplă, vreau doar să-l văd și să constat eu însămi că îi este bine. E pacientul meu, la urma urmei!

- Mă cam bate pe mine gândul cum stă treaba. Vrei să-ți explic?

- la nu mai râde de mine; chestia asta nu-i așa de simplă.

Betty izbucni în râs.

- Nu râd de tine, dar mi se pare surprinzător. Bun, te las; am șters-o la culcare. Să nu faci năzbâtii.

Luă o atelă și o puse sub piciorul lui Lauren.

- Asta o să te ajute la mers. Treci pe la farmacia centrală, să-ți iei antibioticele. În dulap, e o pereche de cârje.

Betty dispăru după perdea, dar se întoarse imediat.

- În caz că nu te mai descurci prin spitalul ăsta, farmacia se află la subsolul unu. Vezi să nu greșești și să ajungi la serviciul de Neurologie, fiindcă liftul e același!

Lauren o auzi îndepărtându-se pe culoar.

*

Paul stătea în fața patului lui Arthur. Desfăcu o pungă de cornuri și pâinișoare cu ciocolată.

- E nașpa să te întorci în blocul operator în lipsa mea. Sper că s-au putut descurca fără mine! Cum te simți în dimineața asta?

- Foarte bine, cu excepția faptului că mi s-a urât să stau aici. Dar tu nu arăți prea înfloritor.

- M-ai făcut să petrec o noapte nasoală.

*

Lauren luă formularele de rețete de pe marginea ghișeului și își prescrie un antibiotic puternic. Semnă foaia și i-o întinse farmacistului.

- Dar știi ca nu vă încurcați. Îngrijiți vreo septicemie?

- Calul meu are o febră foarte puternică!

- Cu chestia asta, o să fie din nou pe copitele lui, chiar de azi.

Farmacistul se duse în spatele rafturilor și se întoarse, după câteva clipe, cu un flacon în mână.

- Totuși, nu forțați nota. Eu iubesc animalele, iar, cu chestia asta, l-ați putea omorî.

Lauren nu răspunse; luă medicamentele și se întoarse la lifturi. Șovăi puțin, apoi apăsă pe butonul etajului trei. La parter, în cabină intră un tehnician care împingea un electroencefalograf. Ecranul acestuia era înconjurat cu o bandă galbenă, de plastic.

- Ce etaj? întrebă Lauren.

- La Neurologie.

- E în pană?

- Mașinăriile astea sunt tot mai sofisticate, dar și tot mai capricioase. Asta a înscris ieri, pe toata bobina de hârtie, un traseu de neînțeles. Ce a înregistrat ea nu mai era

hiperactivitate cerebrală, ci, pur și simplu, producția unei întregi centrale electrice. Tipii de la întreținere au stat trei ore pe ea și, la urmă, au zis ca n-are nimic! Probabil niște interferențe.

*

- Ce ai făcut aseară? întrebă Arthur.
- Ești cam curios. Am luat cina cu o domnișoară. Arthur își privi prietenul, cu un aer inchișitorial.
- Onega, mărturisi Paul.
- Va întâlniți?
- Oarecum.
- Ai o voce ciudată.
- Mi-e teamă că am făcut-o de oaie.
- Cum așa?
- I-am dat cheia de acasă.

Chipul lui Arthur se luminează, aproape că ar fi vrut să-l tachineze pe Paul, dar amicul lui se ridică și se postă în fața ferestrei, cu un aer îngrijorat.

- Ce, te-au și apucat părerile de rău?
- Mi-e teamă să n-o fi speriat. Poate că m-am cam grăbit.
- Te-ai îndrăgostit?
- Nu e imposibil.

- Atunci, încrede-te în instinctul tău. Dacă ai făcut acest pas, înseamnă că ai dorit să-l faci, iar ea va înțelege lucrurile exact în felul acesta. Nu-i nici o rușine să-ți împărtășești sentimentele, crede-mă.

- Va să zică, nu consideri că am zbârcit-o? întrebă Paul, cu chipul plin de speranță.

- Nu te-am mai văzut niciodată în starea asta, n-ai nici un motiv să fii îngrijorat!

- Nu m-a sunat.
- De cât timp?

Paul se uită la ceas.

- De două ore.

- De atâta amar de vreme? Tu chiar că ești atins cât se poate de grav! Lasă-i și ei timp să se bucure de gestul tău și să termine cu telefoanele pe care pesemne că le dă tuturor suratelor, ca să le spună că a izbutit să-l dea gata pe cel mai

îndărătnic celibatar din San Francisco.

- Da, bine, fă pe nebunul! Aș vrea să te vad pe tine în locul meu! Nu mai știi deloc ce e cu mine: ba mi-e cald, ba mi-e frig, îmi transpiră mâinile, mă doare burta, iar gura mi-e uscată.

- Ești îndrăgostit!

- Știam eu că nu-i de mine chestia asta; pur și simplu mă bagă în boală.

- Stai să-i vezi efectele secundare: sunt mărețe.

O internă trecea prin fața peretelui de sticlă al camerei. Paul își holbă ochii.

- Deranjez? întrebă Lauren, intrând.

- Nu, spuse Paul.

Tocmai se ducea la distribuitor, să-și ia o cafea. Îi propuse una și lui Arthur, dar Lauren răspunse, în locul acestuia, cum că nu-i era recomandată. Paul se făcu nevăzut.

- Sunteți rănită? se îngrijoră Arthur.

- Un accident stupid, îi mărturisi Lauren, desprinzându-i fișa din suportul de la picioarele patului.

Arthur îi privi atela.

- Ce ați pățit?

- O indigestie de la sărbătoarea crabilor!

- Și, de acolo, te poți alege, așa, cu piciorul rupt?

- Nu-i decât o tăietură urâtă.

- V-au pișcat?

- N-aveți nici o idee despre ce vă povestesc eu, nu-i așa?

- Nu chiar, dar, dacă ați binevoi să-mi spuneți ceva mai mult...

- Și dumneavoastră cum ați petrecut noaptea?

- Am fost destul de agitat.

- V-ați dat jos din pat? întrebă Lauren, plină de speranță.

- Mai degrabă am căzut la pat. Pare-se că mi s-a supraîncălzit creierul și au fost nevoiți să mă ducă de urgență în sala de operație.

Lauren îl privi cu atenție.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Arthur. Aveți un aer ciudat.

- Nu, nu, e o prostie.

- E vreo problemă cu analizele mele?

- Nu, fiți pe pace, n-au nici o legătură, spuse ea, cu o voce blândă.

- Atunci, despre ce e vorba?
- Ea se aplecă peste marginea patului.
- Nu vă amintiți deloc de...
- De ce? o întrerupse, înfrigurat, Arthur.
- Nu, nu, e ceva ridicol, ceva fără sens.
- Spune-ți-mi totuși! insistă Arthur.

Lauren se duse la fereastră.

- Eu nu beau niciodată alcool, iar, acum, am tras cea mai strașnică beție din viața mea!

Arthur tăcea; ea se întoarse, și cuvintele îi ieșiră din gură fără să le poată opri.

- Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles...

În încăperea intră o femeie, ducând un imens buchet de flori, care îi ascundea chipul. Îl așeză pe măsuța cu roțile și se duse spre pat.

- Doamne, ce frică am tras! spuse Carol-Ann, luându-l pe Arthur în brațe.

Lauren se uită la inelul cu diamante, pe care femeia îl purta pe inelarul mâinii stângi.

- Era ceva absurd, murmura Lauren. Voiam doar să aflu ce mai faceți; vă las cu logodnica dumneavoastră.

Carol-Ann îl strânse mai dihai pe Arthur și îl mângâie pe obraji.

- Știi că, în unele țări, aparții pe vecie celui care ți-a salvat viața?

- Carol-Ann, mă înăbuși.

Tânăra, puțin stânjenită, îl lăsă din brațe, se ridică și își potrivi fusta. Arthur o căută din ochi pe Lauren, dar ea nu mai era acolo.

*

Paul venea pe culoar; o văzu de departe pe Lauren, care se apropia de el. Ajuns în dreptul ei, îi trimise un zâmbet complice, la care nu primi răspuns. Dădu din umeri și își continuă drumul spre camera lui Arthur. Când o descoperi pe Carol-Ann așezată pe scaunul de lângă fereastră, nu-i veni să-și creadă ochilor.

- Bună, Paul! spuse Carol-Ann.

- Doamne Dumnezeule! strigă Paul, scăpând cafeaua din

mână.

Se aplecă să ia de jos păhărelul.

- Necazul nu vine niciodată singur, spuse, îndreptându-se.

- Chestia asta trebuie s-o iau ca pe un compliment? întrebă Carol-Ann, cam înțepată.

- Dacă aș fi fost bine crescut, ți-aș fi spus că da; dar, tu mă cunoști, sunt destul de mârlan de felul meu!

Carol-Ann se ridică, ofensată, de pe scaun și îl privi țintă pe Arthur.

- Și tu nu zici nimic?

- Carol-Ann, mă întreb dacă nu cumva îmi porți ghinion. Pe bune!

Carol-Ann își luă buchetul de flori și ieși din cameră trântind ușa.

- Și, acum, ce ai de gând să faci? îl întrebă Paul.

- Să ies cât mai repede de aici!

Paul se învârtea prin cameră.

- Ce ai?

- Mi-e necaz pe mine, spuse Paul.

- De ce?

- Fiindcă mi-a trebuit atâta timp ca să înțeleg...

Și Paul începu iar să se plimbe în sus și-n jos, prin camera lui Arthur.

- Recunoaște, în sprijinul spuselor mele, că nu v-am mai văzut niciodată împreună, mă rog, vreau să spun amândoi conștienți, în același moment. Totuși, s-ar părea că, între voi, există ceva destul de complicat.

Dar, privindu-i pe amândoi prin peretele de sticlă, Paul înțeleșese: poate că, fără să-și dea seama, Lauren și Arthur alcătuiau un întreg, o evidență.

- Așa că, fă ce-oi face, dar nu trece pe lângă ea.

- Și ce-oi fi vrând să-i spun? Că ne-am iubit atât de mult, încât ne-am făcut toate planurile din lume, dar că ea nu-și mai amintește nimic?

- Spune-i mai degrabă că, din dorința de-a o proteja, ai plecat să construiești un muzeu de cealaltă parte a oceanului, unde nu te-ai gândit decât la ea; spune-i că te-ai întors din această călătorie suferind, în continuare, de aceeași nebunie ca și ea.

Lui Arthur i se pusese un nod în gât și nu putea să-i răspundă prietenului sau. Atunci, în camera de spital, vocea lui Paul se auzi ceva mai tare.

- Ai visat atât de mult la femeia asta, încât m-ai convins și pe mine să intru în visul tău. Într-o zi, mi-ai spus: „În timp ce faci calcule și analizezi elementele pro și contra, îți trece viața fără să se întâmple nimic”, așa că pune-ți mintea, repejor, la contribuție. Datorită ție i-am dat cheile Onegăi. Ea tot nu m-a sunat; și, cu toate astea, în viața mea nu mi-am simțit sufletul mai ușor ca acum. Ia-ți revanșa, moșule. Nu renunța la Lauren fără să fi avut răgazul s-o iubești în viața reala.

- Sunt într-un impas, Paul. N-am să pot trăi niciodată lângă ea mințind-o; și totuși, nu-i pot povesti toate câte s-au întâmplat cu adevărat... iar lista e lungă. În mod ciudat, adesea îi purtăm pică persoanei care ne dezvăluie un adevăr greu de crezut, imposibil de crezut.

Paul se apropie de pat.

- Ceea ce te sperie pe tine, moșule, este că i-ai dezvălui adevărul despre maică-sa. Amintește-ti ce ne spunea Lili: e mai important să te lupți pentru realizarea unui vis decât a unui proiect.

Paul se ridică și se îndreaptă spre ușă; apoi, puse un genunchi în pământ și, cu un zâmbet malițios, declamă:

- *Iubirea trăiește hrănindu-se cu speranțe și pierde o dată cu ele!* Noapte bună, Don Rodrigo!

Și ieși din camera lui Arthur.

*

Paul își căută cheile mașinii în fundul buzunarului, dar nu găsi decât telefonul mobil. Pe ecranul acestuia clipea imaginea unui pliculeț. Mesajul Onegăi spunea: „Dă-i zor! Pe curând!” Paul se uită spre cer și chiui de bucurie.

- Ce vă face așa de fericit? îl întrebă Lauren, care aștepta un taxi.

- Mi-am împrumutat mașina! o înștiință Paul.

- Ce fel de cereale mâncați la micul dejun? se interesă Lauren răspunzându-i, la rândul ei, cu un zâmbet.

Un break de la Yellow Cab Company se opri în fata lor. Lauren deschise portiera și îi făcu lui Paul semn să urce.

- Vă duc acasă!

Paul se instalează lângă ea.

- Green Street! Îi spuse el șoferului.

- Stați pe strada asta? Întrebă Lauren.

- Eu nu, însă dumneavoastră da.

Lauren se uită la el, uluită. Paul, care avea un aer visător; șopti cu o voce abia auzită: „Dacă fac asta, Arthur mă omoară, mă omoară!”

- De ce vă omoară? Îl întrebă Lauren.

- Mai întâi, puneți-vă centura, o sfătui Paul.

Ea îl privea țintă, tot mai intrigată. Paul șovăi câteva clipe, apoi tras aer în piept și se apropie de ea.

- Înainte de toate, o precizare: nebuna aia din camera lui Arthur, cu florile ei împuțite, era una dintre fostele lui tipe, o fostă dintr-o epocă preistorică. Pe scurt, o greșală!

- Și apoi?

- Nu pot; dacă mai spun ceva, o să mă omoare pe bune.

- Chiar așa de periculos e prietenul dumneavoastră? Îl iscodi, îngrijorat, șoferul taxiului.

- Ce m-o fi apucat? Arthur salvează până și insectele! i-o întoarse Paul, agasat.

- Chiar face chestia asta? Întrebă Lauren.

- E convins că maică-sa s-a reîncarnat într-o muscă!

- Ah! făcu Lauren, privind în depărtare.

- V-am spus o tâmpenie cât mine de mare. O să vă închipuiți că e smucit de-a binelea, nu? continuă Paul, cu neliniște în glas.

- Apropo de asta, îl întrerupse taximetristul, săptămâna trecută eram cu copiii la Zoo, iar fiu-meu mi-a spus că unul dintre hipopotami semăna leit cu mă-sa mare. Poate că o să mă întorc, să-l vad.

Paul îl biciui cu privirea, prin retrovizor.

- Bun, la urma urmei, atâta pagubă. Îi dau înainte, spuse el, luând mâna lui Lauren... în ambulanța cu care ne întorceam de la San Pedro, m-ați întrebat dacă cineva apropiat mie fusese vreodată în comă, vă amintiți?

- Da, foarte bine.

- Ei bine, exact în această clipă, acea persoană stă lângă mine! A venit timpul să vă povestesc două-trei chestii.

Mașina lăasă în urma San Francisco Memorial Hospital și o

lua înspre Pacific Heights. Uneori, destinul are nevoie de un bobârnac mic de tot; astăzi, prietenia îi întindea o mână.

Paul îi explică lui Lauren cum, într-o noapte de vară, se deghizase în infirmier, iar Arthur în doctor, ca să fure, cu o ambulanță, corpul unei tinere aflate în comă, care urma să fie debransată de la aparatele ce o țineau în viață.

Străzile orașului defilau în spatele geamurilor. Din când în când, șoferul arunca o privire perplexă în oglinda retrovizoare. Lauren ascultă povestea lui Paul, fără sa-l întrerupă. De fapt, acesta nu trădase, cu adevărat, secretul prietenului sau. Dacă, acum, Lauren cunoștea identitatea bărbatului care o veghea când s-a trezit, în schimb, habar n-avea de toate câte le trăise împreună cu el, când se aflase în comă.

- Opriți-vă! se rugă Lauren, cu vocea tremurândă.

- Acum? întrebă șoferul.

- Nu mi-e bine.

Mașina se abătu, brusc, din drum și se opri în josul străzii, scrâșnind strident din pneuri. Lauren deschise portiera și șchiopătă până la un pătrățel de peluză, care mărginea trotuarul.

Se aplecă, pentru a-și stăpâni mai bine greața care o cuprinsese. Simțea furnicături pe toată fața și, deși avea frisoane, o luase cu călduri. Icni, pierzându-și respirația. Pleoapele i se făcuseră grele, sunetele care ajungeau până la ea erau estompate. I se tăiară picioarele, se clătină, iar șoferul și Paul, care se repeziră spre ea, abia avură timp s-o prindă. Căzu în genunchi și își pierdu cunoștința.

- Trebuie să cerem ajutor! spuse Paul, panicat.

- Lăsați-mă pe mine, am urmat un curs de prim-ajutor. O să-i fac respirație gură la gură! îl liniști șoferul.

- Să fie foarte clar! Dacă îți apropii buzele adipoase de fața asta, te-am terminat!

- Ziceam și eu doar așa, ca să dau o mână de ajutor, răspunse, posac, șoferul.

Paul îngenunche lângă Lauren și o bătu ușurel pe obraji.

- Domnișoară! șopti, cu blândețe, Paul.

- Da, da! Vezi să nu se trezească! bombăni șoferul.

- Mă lași? N-ai decât să te duci să-i faci gură la gură lu' mă-ta mare, aia care seamănă cu un hipopotam.

Paul cuprinse cu ambele mâini bărbia lui Lauren și o apăsă cu toată puterea pe încheietura maxilarelor.

- Da' ce faceți? O să-i mutați fălcile din loc!

- Știu perfect ce fac! zberă Paul. Sunt chirurg interimar!

Lauren deschise ochii, iar Paul îl măsură pe șofer cu o privire mai mult decât satisfăcută.

Cei doi bărbați o ajutară pe Lauren, care își recăpătase culorile, să se urce iar în mașină. Ea deschise geamul și trase în piept o gură bună de aer.

- Îmi pare foarte rău, acum mi-e mai bine.

- N-ar fi trebuit să vă povestesc toate astea, nu-i așa? continuă, înfrigurat, Paul.

- Dacă mai aveți și altele de povestit, acum, că tot am ajuns aici... dați-i drumul, e cel mai potrivit moment.

- Cred că asta a fost tot.

Când taxiul intră pe Green Street, Lauren îl chestionă cu privire la motivația lui Arthur. De ce își asumase asemenea riscuri?

- Secretul ăsta chiar că nu-l pot dezvălui! Când o să audă Arthur că v-am povestit tot, nu știu dacă o să mă arunce în apă sau, mai degrabă, în foc... doar n-oți fi vrând să-mi cumpăr și urna în care o să-mi fie adunată cenușa!

- Eu cred că a făcut-o fiindcă i s-au aprins călcâiele după dumneavoastră, afirmă șoferul, pe care conversația îl captiva tot mai mult.

Mașina opri în fața casei lui Lauren; șoferul se întoarse spre clienții săi.

- Dacă vreți, mai facem un tur, în jurul casei. Opresc aparatul de taxat și mai mergem un pic, poate că mai aveți și alte chestii de povestit.

Lauren își întinse brațul peste Paul și deschise portiera. El o privi, uimit.

- Aici stați dumneavoastră, nu eu.

- Știu, spuse ea, dar cel ce coboară sunteți dumneavoastră; eu mi-am schimbat destinația.

- Unde vă duceți? o descusu Paul, îngrijorat, în timp ce cobora.

Geamul se închise și taxiul dispăru pe Green Street.

- Dar eu pot să știu unde mergem? se interesă șoferul.

- Acolo de unde am venit, răspunse Lauren.

*

Ca să poată trece prin holul spitalului, Miss Morrison îl ascunsese pe Pablo în geantă. Cățelușul se așezase pe genunchii lui Arthur. Pe ecranul televizorului suspendat de perete, Scarlett O'Hara cobora treptele unei scări impozante, iar, pe pat, Pablo dădea din coadă. Când Rhett Butler intră în casă și se apropie de Scarlett, cățelușul se ridică pe labele din spate și începu să mârâie.

- Nu l-am văzut niciodată în starea asta, spuse Arthur, uitându-se la Pablo.

- Da, și pe mine mă miră, filmul ăsta nu i-a plăcut deloc! replică Rose.

Scarlett tocmai îl fixa, bănuitoare, pe Rhett, când telefonul sună. Arthur ridică receptorul, fără să-și ia ochii de la ecran.

- Te deranjez? întrebă Paul, cu glasul tremurând.

- Îmi pare rău, nu pot vorbi, sunt cu doctorii! Te sun eu! și Arthur închise, lăsându-l pe Paul singur, în mijlocul lui Green Street.

- Ei, băga-mi-aș picioarele! spuse el, luând-o pe jos, cu mâinile în buzunare, pe Green Street.

*

Filmul cu zece Oscaruri se terminase. Miss Morrison îl băgă pe Pablo în geantă și îi făgădui lui Arthur că o să vină să-l vadă foarte curând.

- Nu vă mai deranjați, or să-mi dea drumul în câteva zile.

Când ieși, Rose se întâlni pe culoar cu o internă care venea din sens opus, mergând grăbită. Oare unde o mai văzuse?

17

- Toate bune? întrebă Lauren, stând la picioarele patului. Vă deranjează dacă mă așez pe acest scaun? adăugă ea, pe un ton cam tăios.

- Absolut deloc, spuse Arthur, ridicându-se în perne.
- Nici dacă rămân cincisprezece zile nu o să vă deranjeze?

Arthur o privi, uluit.

- L-am luat cu taxiul pe Paul, prietenul dumneavoastră, și am avut o mică discuție.

- Ah! Și ce v-a spus?

- Aproape tot!

Arthur își lăasă ochii în jos.

- Îmi pare nespus de rău.

- De ce? Pentru că mi-ați salvat viața sau pentru că ați făcut pe niznaiul? Când v-am îngrijit prima oară, m-ați recunoscut, nu-i așa? Fiindcă - vă rog să-mi luați o piatră de pe inimă - nu răpiți femeii în fiecare săptămână, astfel încât să nu vă mai amintiți de mine!

- Nu v-am uitat niciodată.

Lauren își încrucișă brațele.

- Acum, va trebui să-mi povestiți de ce ați făcut toate astea.

- Ca să nu vă debranșeze de la aparate!

- Asta știu deja. Vreau să aflu restul; ceea ce a refuzat să-mi spună prietenul dumneavoastră.

- Ce rest?

- De ce eu? De ce v-ați asumat toate riscurile astea pentru o necunoscută.

- Și dumneavoastră ați făcut același lucru pentru mine, nu?

- Dar erați pacientul meu, ce naiba? Eu cine eram pentru dumneavoastră?

Arthur nu răspunse. Lauren se apropie de fereastră. În parc, grădinarul grebla o alee. Ea se întoarse brusc, iar trăsăturile chipului îi trădau furia.

- Încrederea este lucrul cel mai prețios, dar și cel mai fragil din lume. Fără ea, nimic nu este posibil. În anturajul meu, nimeni nu-mi acordă încredere; dacă, acum, începeți și dumneavoastră, nu mai avem mare lucru de spus. Ceea ce este clădit pe minciună, nu poate dura.

- Tocmai, că știu asta, însă am motivele mele.

- Aș fi vrut să vă respect motivele, dar ele mă privesc și pe mine, nu? Asta-i culmea! Totuși, dumneavoastră m-ați răpit

pe mine!

- Iar dumneavoastră m-ați răpit pe mine, așa că suntem chit!

Lauren îl biciui cu privirea și se îndreptă spre ușa. Înainte de a ieși, se întoarse și îi spuse, cu glas hotărât, lui Arthur:

- Și când mă gândesc că îmi plăceai, imbecilule!

Ea trânti ușa, iar Arthur îi auzi pașii îndepărtându-se.

Telefonul sună:

- Acum te deranjez? îl întrebă vocea lui Paul.

- Voiai să-mi spui ceva?

- O să râzi, dar cred că am făcut-o fiartă.

- Scutește-mă de „o să râzi”. Ea tocmai a plecat.

Arthur putea să audă respirația lui Paul, care își căuta cuvintele.

- Mă urăști?

- Te-a sunat Onega? întrebă Arthur, în loc de orice răspuns.

- Diseară iau cina cu ea, bâigui, timid, Paul.

- Atunci, te las să te pregătești, iar tu mă lași să chibzuiesc.

- Așa facem.

Și cei doi fârtăți închiseră telefonul.

*

- Totul s-a terminat cu bine? o întrebă taximetristul pe Lauren.

- Încă nu știu.

- Cât ați lipsit, am sunat-o pe nevastă-mea, s-o anunț că mă întorc târziu, așa că sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră. Acum, unde mergem?

Lauren îl întrebă dacă poate să-i împrumute telefonul lui. Încântat, șoferul îi întinse telefonul, iar Lauren forma numărul unui apartament situat nu departe de cheiul La Marina. Doamna Kline răspunse de la prima sonerie.

- Ai bridge în seara asta? o întrebă Lauren.

- Da, răspunse doamna Kline.

- Atunci, anulează tot și fă-te frumoasă, că te duc să iei cina la restaurant; sunt la tine într-o oră.

Șoferul o lăsă în fața casei și o așteptă în timp ce se

schimba.

Lauren traversă salonul și își lăasă hainele să cadă pe parchet. Vecinul ei reparase țeava spartă. Băgându-se sub duș, avu mare grija să-și ferească de apă piciorul drept. După câteva momente, ieși cu un prosop înnodat în jurul taliei și cu altul pe cap; deschise dulapul din baie și începu să fredoneze cântecul ei favorit: *Fever* al lui Peggy Lee. Șovăi între niște blugi și o rochie subțire, dar, ca să-i facă plăcere invitatei sale, își puse rochia. Îmbrăcată și foarte ușor machiată, se aplecă peste fereastra salonului: taxiul era tot în stradă. Atunci, se așeză, visătoare, pe canapea, și se bucură pentru prima oară de un mărgeț apus de soare, ce se vedea pe ferestruica din colțul camerei.

Când taxiul claxonă în fața casei în care stătea doamna Kline, erau orele nouăsprezece. Mama lui Lauren urcă în mașină și își privi fiica. N-o mai văzuse îmbrăcată așa de ani de zile.

- Pot să-ți pun o întrebare? murmură ea la urechea lui Lauren. De ce arată aparatul de taxat optzeci de dolari?

- O să-ti explic la masă. Te las pe tine să plătești cursa, fiindcă n-am bani în numerar, dar, la cină, ești invitata mea.

- Sper că nu mergem la vreun fast food!

- La Cliff House, îi spuse Lauren șoferului.

*

Paul urcă, patru câte patru, treptele scării ce ducea la apartamentul lui. Onega stătea lungită pe covor, plângând cu lacrimi fierbinți.

- Ce-ai pățit? o întrebă, îngenunchind lângă ea.

- Tolstoi e de vină, spuse ea, închizând cartea. N-am să izbutesc niciodată să termin *Ana Karenina*!

Paul o luă în brațe și aruncă romanul în cealaltă parte a camerei.

- Scoală-te, avem de sărbătorit ceva!

- Ce? se interesă ea, ștergându-și ochii.

Paul se duse la bucătărie și se întoarse cu două pahare și o sticlă de vodcă în mâna.

- Beau pentru Ana Karenina! zise el, ciocnind.

Onega își dădu paharul peste cap și schiță gestul de a-l arunca în spate.

- Ți-a fost teamă pentru mocheta ta?
- E un covor persan din 1910! Te duc la cină?
- Dacă dorești, știu chiar și unde vreau să merg.

Și Onega îl trase pe Paul, cu vodcă cu tot, în dormitor, iar ușa o închise cu vârful piciorului.

*

Profesorul Fernstein puse jos valiza Normei, în încântătoarea cameră de la Wine Country Inn. De luni de zile își promisese răscăpădărea asta în Nappa Valley. După ce au luat masa la Sonoma, și-au continuat drumul spre Calistoga. În seara asta vor dormi la St. Helena. Hotărârea merita să fie sărbătorită. În ajun, Fernstein redactase o notă către președintele consiliului de administrație al Spitalului San Francisco Memorial, prin care își făcea cunoscută dorința de a ieși la pensie cu câteva luni mai devreme. Printr-o altă scrisoare, adresată conducerii Serviciului de Urgențe, recomanda titularizarea cât mai rapidă a internei Lauren Kline, deoarece ar fi fost regretabil să beneficieze un alt spital de calitățile celei mai bune dintre elevele sale.

Lunea viitoare, Norma și profesorul urmau să ia avionul spre New York. Dar, înainte de a revedea orașul în care se născuse, el luase hotărârea să se bucure de ultimele sale zile din California.

*

La orele douăzeci și unu fix, George Pilguez o lăsă pe Nathalia în fața secției de poliție 7.

- Ți-am pregătit niște fursecuri; le găsești în geantă.

Ea îi dădu o sărutare și coborî din mașină. Pilguez deschise geamul și o strigă, în timp ce ea urcă scara comisariatului.

- Dacă vreunul dintre foștii mei colegi vrea să știe cine a făcut minunățiile astea de biscuiți, ține-te tare: arestul în localul poliției nu durează decât patruzeci și opt de ore...

Nathalia îi făcu un mic semn cu mâna și dispăru în

clădire. Pilguez mai rămase câteva momente în parcare, întrebându-se de ce îi era tot mai greu să stea singur; să fi fost de vină pensionarea ori mai degrabă vârsta? „Poate că-s de vină amândouă”, își spuse, pornind din nou la drum.

*

Noaptea era înstelată. Lauren și doamna Kline o plimbau pe Kali de-a lungul cheiului La Marina.

- Cina a fost delicioasă. Nu m-am mai desfătat așa de multă vreme. Mulțumesc.

- Am mai vrut să te invit. De ce nu m-ai lăsat s-o fac?

- Pentru că ți-ai fi lăsat tot salariul la restaurant și pentru că încă sunt mama ta.

În micul port de agrement, hobanele⁵ bărcilor cu pânze scrâșneau în ritmul unei brize ușoare. Aerul era călduț. Doamna Kline aruncă departe bățul pe care îl ținea în mână, iar Kali se repezi în căutarea lui.

- Voiai să sărbătorești o veste bună?

- Nu neapărat, răspunse Lauren.

- Atunci, ce e cu cina asta?

Lauren se opri pentru a-și privi mama drept în față și îi luă mâinile în ale sale.

- Ți-e frig?

- Nu cine știe ce, răspunse doamna Kline.

- Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi luat aceeași hotărâre ca tine și, dacă aș fi putut, ți-aș fi cerut-o chiar eu.

- Ce mi-ai fi cerut?

- Să fiu deconectată!

Ochii lui Emily Kline se umplură de lacrimi.

- De când știi?

- Mamă, nu vreau să-ți mai fie niciodată teamă de mine; fiecare dintre noi două are caracterul ei, suntem diferite, iar viețile noastre nu vor fi aceleași. Am eu gura mare, însă nu te-am judecat niciodată, și nici n-am s-o fac vreodată. Ești mama mea, așa te păstrez în inima mea și, orice ni s-ar întâmpla, asta este locul pe care îl vei ocupa până la sfârșitul zilelor mele.

Doamna Kline își luă fiica în brațe, iar Kali veni înapoi

⁵ Hoban - coardă de susținere a catargului (N. t.)

mâncând pământul, să se bage și ea, moț, între cele două femei. La urma urmei, și ea avea un loc care trebuia păstrat.

- Vrei să te duc acasă cu mașina mea? întrebă doamna Kline, ștergându-și ochii cu dosul mâinii.

- Nu, o să merg pe jos; după cina asta, am de dat jos o sumedenie de calorii.

Lauren se îndepărtă, salutându-și mama cu o fluturare de mână. Kali ezită câteva clipe, întorcând capul ba la dreapta, ba la stânga. Strângând cât putea de tare bățul între dinți, se avântă spre stăpâna-sa. Lauren îngenunche, își mângâie cățelușa pe cap și îi murmură la ureche.

- Du-te cu ea; nu vreau să fie singură în seara asta.

Luă lemnul și îl aruncă spre maica-sa. Kali lătră și o luă la fuga spre Emily Kline.

- Lauren!

- Da!

- Nimeni nu mai credea; a fost un miracol!

- Știu!

Mama ei se apropie cu câțiva pași.

- Florile din apartamentul tău nu sunt de la mine.

Lauren o privi, intrigată. Doamna Kline își băgă mâna în buzunar, de unde scoase o carte de vizită boțită, pe care i-o întinse fiicei sale.

Lauren citi cele trei cuvinte scrise pe hârtia mototolită.

Zâmbi și își sărută mama, apoi o luă la fugă.

*

Primele licăriri ale zorilor își așterneau lumina irizată peste golf. Arthur se trezise. Se dădu jos din pat și se aventură pe culoar. Umbla pe linoleum, pășind de la un pătrat negru la altul alb, ca pe o tablă de șah fără sfârșit.

Asistenta de pe etaj ieși din biroul în care stătea și veni spre el. Arthur o asigură că se simțea bine. Ea primi vestea cu satisfacție și îl însoți înapoi în camera lui. Trebuia să mai aibă răbdare până la sfârșitul săptămânii, când avea să fie externat.

De îndată ce asistenta dispăru, Arthur luă telefonul și formă un număr.

Paul răspunse.

- Te deranjez?
- Deloc, minți, Paul, nici măcar nu vreau să mă uit la ceas!

- Aveai dreptate! spuse Arthur, entuziasmat. O să-i redau casei ăsteia culorile pe care le-a avut: o să-i refac fațada, o să-i repar ferestrele, o să-i rașchetez și o să-i lustruiesc podelele peste tot, inclusiv pe verandă; o să-l chem pe meșterul ăla, de care mi-ai vorbit tu, să curețe gresia din bucătărie. O restaurez în întregime; până și balansoarul o să-și recapete tinerețea.

Paul se întinse. Cu ochii cârpiți de somn, se uita la deșteptătorul de pe noptiera.

- Tu ce faci acum, ții ședințe de șantier cu noaptea-n cap, la cinci patruzeci și cinci?

- O să reconstruiesc acoperișul garajului de sus, din grădină, o să pun din nou trandafiri și o să readuc la viață locul ăsta.

- Și tot ce ai spus se face mentenanș, ori mai poate aștepta un picuț? întrebă Paul, sărindu-i țâfna.

- Te apuci de calcule luni dimineța, continuă Arthur, plin de avânt; peste o lună începem execuția și, până la încheierea lucrărilor, o să vin în fiecare weekend, să le urmăresc mersul! Mă ajuți?

- Mă întorc la visele mele; dacă întâlnesc în ele vreun tâmplar, îi cer un deviz și, pe urmă, când mă scol, te sun, zevzecule!

Paul închise telefonul.

- Cine era? îl întrebă Onega, cuibărindu-se la pieptul lui.

- Un smucit!

*

După-amiaza lânzezea în căldura verii. Lauren își opri mașina în parcare rezervată mașinilor poliției. Intră în comisariat și îi spuse ofițerului de serviciu că încerca să dea de un inspector ieșit la pensie, pe nume George Pilguez. Polițistul o invită să ia loc pe banca din fața lui, apoi ridică receptorul și formă un număr.

După câteva clipe de conversație, mâzgăli o adresă pe bloc-notes și îi făcu semn lui Lauren să se ridice.

- Poftiți, îi spuse, întinzându-i foaia. Vă așteaptă.

*

Căsuța era tocmai la celălalt capăt al orașului, între străzile a 15-a și a 16-a. Lauren parcă pe alee. George Pilguez, care era în grădină, își ascunse la spate foarfeca și trandafirii pe care tocmai îi tăiasse.

- Peste câte stopuri ați trecut? spuse el, uitându-se la ceas. Eu n-am reușit niciodată să scot timpii ăștia. Nici măcar când aveam sirena.

- Ce flori frumoase! răspuse Lauren.

Jenat, inspectorul o invită pe Lauren să se așeze sub umbrarul acoperit de verdeață.

- Cu ce vă pot fi de folos?

- De ce nu l-ați arestat?

- Cred că îmi scăpa ceva. Nu v-am înțeles întrebarea.

- Arhitectul! Știu că dumneavoastră m-ați adus înapoi la spital.

Bătrânul inspector o privi pe Lauren și se așeză, făcând o strâmbătură...

- Doriți o limonadă?

- Aș dori mai degrabă să-mi răspundeți la întrebare.

- Am ieșit doar de doi ani la pensie, și lumea s-a și întors pe dos. Acum, felcerii îi interoghează pe copoi! Să vezi și să nu crezi!

- Vă stânjenește chiar așa de tare să-mi dați un răspuns?

- Totul depinde de ceea ce știți și de ceea ce nu știți.

- Știu aproape tot!

- Atunci, de ce vă aflați aici?

- Am oroare de jumătățile de măsură!

- Știam eu de ce îmi sunteți simpatică! Mă duc să iau răcoritoarele alea și mă întorc.

Pilguez puse florile pe marginea chiuvetei din bucătărie și își scoase sortul. După ce luă doua cutii de suc din frigider, făcu o scurta oprire în fața oglinzii de pe culoar, atât cât să-și pună în ordine ultimele fire de păr care îi mai rămăseseră.

- Sunt reci! spuse el, așezându-se la masă.

Lauren îi mulțumi.

- Mama dumneavoastră n-a depus nici o plângere, așa că

n-aveam nici un motiv să vă bag arhitectul la mititica!

- Dar, fiind vorba de o răpire, s-ar fi putut constitui chiar statul ca parte civila, nu-i așa? întrebă Lauren, luând o gura de limonadă.

- Da, însă a intervenit o mică problemă: s-a rătăcit dosarul. Știți cum e, uneori, în secțiile de poliție: o adevărată harababură.

- Nu vreți să mă ajutați, nu-i așa?

- Încă nu mi-ați spus ce căutați?

- Caut să înțeleg!

- Singurul lucru de înțeles aici e că tipul v-a salvat viața!

- De ce a făcut asta?

- Nu-mi stă în putere să vă răspund. Întrebați-l pe el. Îl aveți la îndemână... vă este pacient.

- Nu vrea să-mi spună nimic.

- Presupun că are motivele lui.

- Dar ale dumneavoastră care sunt?

- Ca și dumneavoastră, domnișoară doctor, am obligația de a păstra secretul profesional. Mă îndoiesc că, în momentul în care veți ieși la pensie, vă veți considera eliberată de aceasta obligație.

- Vreau doar să știu ce motive a avut.

- Nu vă e de ajuns că v-a salvat viața? Dumneavoastră faceți chestia asta, în fiecare zi, pentru o sumedenie de necunoscuți... doar n-o să-i purtați pică pentru că a vrut să încerce și el o dată!

Lauren se lăsă păgubașă.

Îi mulțumi inspectorului pentru primire și se îndreptă spre mașina. Pilguez se luă după ea.

- Nu țineți cont de lecția mea de morală. Era doar praf în ochi. Nu vă pot povesti ceea ce știu, pentru că m-ați considera nebun. Dumneavoastră sunteți medic, eu un om bătrân, și nu țin deloc să mă vad luat pe sus și dus la balamuc.

- Am obligația de a păstra secretul profesional, amintiți-va!

Inspectorul o măsură cu privirea. Se aplecă spre portieră, pentru a-i istorisi aventura cea mai nebunească pe care o trăise în viața lui; povestea începea într-o noapte de vară, la Carmel, într-o casă de pe țărmul golfului...

- Ce altceva să vă mai spun? continuă Pilguez. Afară erau

treizeci de grade, și în casă cam tot pe-atâtea. Iar pe mine mă treceau răcorile, domnișoară doctor! Dumneavoastră dormeați în patul din birouaș, foarte aproape de locul în care ne găseam noi și, în timp ce Arthur îmi spunea povestea asta, a lui, atât de abracadabrantă, v-am simțit prezența, când lângă el, când lângă mine, de parcă ați fi stat pe scaunul de alături! Și, atunci, l-am crezut. Probabil că simțeam nevoia să-l cred. Nu este prima oară când mă gândesc la povestea asta. Dar, cum să vă explic? Ea mi-a schimbat felul de a vedea lucrurile și poate, într-o anumită măsură, chiar viața. Așa că, atâta pagubă, dacă mă luați drept un moș țcănit.

Lauren își puse mâna peste cea a polițistului. Chipul ei era strălucitor.

- Și eu am crezut că am luat-o razna. Într-o zi, vă promit că o să vă povestesc o tărașenie la fel de incredibilă, care s-a petrecut când cu cheful ăla de la deschiderea sezonului de pescuit crabi.

Își întinse gâtul și îl sărută pe obraz; apoi, mașina dispăru pe stradă.

- Ce voia? îl întrebă Nathalia, care tocmai apăruse în ușa casei, cu fața somnoroasă.

- Să mă întrebe tot despre chestia aia veche.

- Au redeschis ancheta?

- Ea, da! Hai, vino să-ți pregătesc micul dejun.

18

A doua zi, Paul se înființă la spital, pe la jumătatea dimineții. Arthur îl aștepta în camera lui, îmbrăcat din cap până în picioare.

- Da' mult ți-a mai trebuit!

- De o oră sunt jos. Mi-au spus că nu poți ieși înainte de vizită. Iar vizita e la ora zece, așa că n-am putut urca mai devreme.

- Vizita a trecut deja.

- Moșul ăla ciufut nu-i aici?

- Nu, nu l-am mai văzut de când m-a operat. S-a ocupat de mine un coleg de-al lui. Mergem? Nu mai suport să stau aici.

Lauren traversă holul, cu pasul hotărât. Își introduse legitimația în fanta lectorului magnetic și trecu în spatele ghișeului de la recepție. Betty își ridică nasul din dosare.

- Unde e Fernstein? Întrebă Lauren, cu o voce fermă.

- Eu știam că există expresia „a ieși în întâmpinarea bebelor”. Tu, însă, dai năvală în calea lor!

- Răspunde-mi la întrebare!

- L-am văzut urcând în biroul lui; avea de luat niște hârtii și mi-a zis că o să plece imediat.

Lauren îi mulțumi lui Betty și se îndreptă spre lifturi.

*

Profesorul stătea la biroul lui. Scria o scrisoare. Cineva bătu în ușă. El puse jos stiloul și se duse să deschidă. Lauren intră fără să mai aștepte să fie poftită.

- Credeam că sancțiunea care îți interzicea accesul în această instituție mai era valabilă încă vreo câteva zile. Dar poate că nu am numărat eu bine, spuse profesorul.

- Dar unui medic care își minte pacienții ce sancțiune i s-ar cuveni?

- Dacă minciuna ar fi în interesul bolnavului, depinde...

- Dar dacă ar fi în interesul medicului?

- Aș încerca să-i înțeleg motivele.

- Și dacă pacientul ar fi unul dintre elevii lui?

- Atunci, profesorul și-ar pierde toată credibilitatea. În acest caz, l-aș sfătui să-și dea demisia sau să iasă la pensie.

- De ce mi-ați ascuns adevărul?

- Tocmai ți-l spuneam în scris.

- Sunt în fața dumneavoastră, așa că vorbiți!

- Probabil că te gândești la zăpăcitul ăla, care își petrece zilele în camera dumatăle. După ce am stat pe gânduri, dacă să-l internez sau nu pentru demență precoce, m-am mulțumit să-l îndepărtez. Dacă l-aș fi lăsat să-ți toarne povestea aia, a lui, ai fi fost în stare să te apuci de ședințe de hipnoză, doar ca să fii cu conștiința împăcată! Nu te-am scos din comă ca să te vâri tu singură, la loc, în ea.

- Fleacuri! strigă Lauren, bătând cu pumnul în biroul profesorului Fernstein. Spuneți-mi adevărul.

- Chiar vrei adevărul adevărat? Te previn că nu e ușor de

înțeleles.

- Pentru cine?

- Pentru mine. În timp ce eu te țineam în viață aici, în spitalul meu, el pretindea ca trăiește cu tine în altă parte! Maică-ta m-a asigurat că tipul nu te cunoscuse înainte de accident, dar, când el îmi vorbea despre tine, îmi dovedea contrariul. Vrei să auzi chestia cea mai incredibilă? Era atât de convingător, încât am fost gata-gata să-i cred povestea.

- Și dacă e adevărat?

- Tocmai aici e problema, lucrul ăsta m-ar fi depășit!

- De aia m-ați mințit tot timpul?

- Nu te-am mințit, te-am protejat de un adevăr cu neputință de admis.

- M-ați subestimat!

- Ar fi prima dată, cred că n-ai să mi-o reproșezi!

- De ce n-ați încercat să înțelegeți?

- Oh, la ce bun? M-am subestimat pe mine însumi. Ai în față o viață întreagă ca să-ți ruinezi cariera, încercând să elucidezi acest mister. Am mai cunoscut eu câțiva studenți străluciți, care au vrut să facă medicina să progreseze prea repede. Toți și-au frânt gâtul. Într-o zi, o să-ți dai seama că, în profesia noastră, a avea geniu nu înseamnă a depăși limitele cunoașterii, ci a reuși acest lucru într-un ritm care să nu dea peste cap nici morala, nici ordinea stabilită.

- De ce ați renunțat?

- Pentru că tu mai ai de trăit încă multa vreme, în timp ce eu voi muri în curând. Simplă chestiune de timp.

Lauren tăcu. Îl privi pe bătrânul profesor și îi dădură lacrimile.

- Te rog, cruță-mă de chestia asta! Uite, de aia preferam să-ți scriu. Am petrecut alături niște ani minunați și n-am să-ți las, ca ultimă amintire, imaginea unui bătrân profesor bocind.

Tânăra doctoriță înconjură biroul și îl strânse pe Fernstein în brațe. El rămase așa, cu brațele atârând. Apoi, puțin cam stângaci, își îmbrățișă, în cele din urmă, eleva și îi șopti la ureche:

- Ești mândria mea, ești cea mai mare reușită a mea, să nu te dai bătută niciodată! Atât timp cât ești aici, voi continua să trăiesc prin tine. Mai târziu, va trebui să predai: ai și anvergură, și talent. Singurul tău dușman este caracterul pe

care îl ai, însă, cu timpul, lucrurile se vor aranja! Uite, nici eu nu m-am descurcat prea rău. Ehei, să mă fi văzut la anii tai! Hai, acum pleacă de aici, fără să te uiți înapoi. O să plâng din pricina ta și nu vreau să-ți dai seama.

Lauren îl strânse pe Fernstein în brațe cu toată puterea.

- Ce-o să mă fac fără dumneavoastră? Cu cine o să mă mai iau la hartă? spuse ea, printre suspine.

- Ai să te măriți și tu odată și odată!

- Luni o să mai fiți aici?

- De murit, încă n-o să mor, dar am să fiu plecat. N-o să ne mai vedem, însă ne vom gândi adesea unul la celălalt, sunt sigur.

- Vă datorez atâtea mulțumiri!

- Nu, spuse Fernstein, îndepărtându-se puțin de ea. Ți le datorezi doar ție. Ceea ce te-am învățat eu, te-ar fi putut învăța oricare alt profesor, dar cea cu adevărat deosebită ești tu. Dacă nu vei face aceleași greșeli ca mine, vei fi un mare medic.

- Dar n-ați făcut nici una.

- Am lăsat-o pe Norma să mă aștepte prea mult; dacă aș fi lăsat-o să intre mai devreme în viața mea, dacă aș fi intrat eu în a ei, aș fi fost mult mai mult decât un mare profesor.

El se întoarse cu spatele și îi făcu semn cu mâna că era timpul să plece. Și, așa cum îi făgăduise, Lauren ieși din birou fără să se uite înapoi.

*

Paul l-a condus pe Arthur acasă. Îndată ce Miss Morrison apăru, însoțită de Pablo, el o șterse la birou. Ziua de vineri era întotdeauna din cale afară de scurtă, iar el avea un teanc întreg de dosare, care îl așteptau cam de mulțișor. Înainte de a pleca, Arthur îi ceru o ultimă favoare, un lucru la care visa de câteva zile.

- Vedem noi cum ai să te simți mâine. Trec diseară să te văd. Acum, odihnește-te.

- Dar nu fac decât asta: mă tot odihnesc!

- Ei bine, dă-i înainte!

*

Lauren găsi un plic din hârtie Kraft în cutia de scrisori, îl desfăcu în timp ce urca treptele scării. Intrând în apartament, scoase din plic o fotografie mare, însoțită de un bilet.

În cursul carierei mele, am rezolvat majoritatea enigmelor căutând soluția chiar la locul faptei. Iată fotografia și adresa casei în care v-am găsit. Contez pe discreția dumneavoastră. Acest dosar s-a rătăcit din nebagare de seamă...

Mult noroc.

George Pilguez,

Inspector de poliție pensionar

PS. Nu v-ați schimbat deloc. "

Lauren închise plicul, se uită la ceas și se duse ața spre dressing. În timp ce își pregătea geanta de voiaj, o sună pe maică-sa.

- Să știi că nu e o idee prea bună. Ultima oară când ai plecat în week-end la Carmel...

- Mamă, îți cer doar s-o mai ții pe Kali câțva timp.

- M-ai pus să-ți promit că n-o să-mi mai fie teamă de tine, dar nu-mi poți interzice să-mi fie teama pentru tine. Fii prudentă și sună-mă de acolo, ca să-mi spui că ai ajuns cu bine.

Lauren închise telefonul. Se întoarse la dressing și se întinse să mai ia câteva genți de voiaj. Și începu să le umple, îndesând haine... și o serie de alte lucruri.

*

Arthur își pusese pantalonii și o cămașă. Primii lui pași pe stradă îi făcu la brațul lui Rose. În urma lor, Pablo trăgea înapoi, de lesă, opintindu-se din răspuțeri, pe toate cele patru labe.

- O să vedem sfârșitul filmului, după ce faci ceea ce ai de făcut! îi spuse Miss Morrison cățelului.

*

Ușa apartamentului se deschise. Robert intră în salon. Ajuns în spatele lui Lauren, o cuprinse în brațe.

Lauren tresari.

- N-am vrut să te sperii.

- Ai dat greș.

Robert privi bagajele îngrămădite în mijlocul camerei.

- Pleci în călătorie?

- Doar în week-end.

- Și ai nevoie de toate bagajele astea?

- Doar de cel mic, roșu, care e la intrare. Toate celelalte sunt ale tale.

Ea se apropie de Robert și îi puse mâinile pe umeri.

- Îmi spuneai că, după accidentul meu, lucrurile s-au schimbat, dar e fals. Nici chiar înainte nu eram prea fericiți. Eu am profesia mea, care mă împiedica să pricep acest adevăr. Ceea ce e mai fascinant, e că nici tu nu ți-ai dat seama de lucrul asta.

- Pentru că te iubesc?

- Nu, ceea ce iubești tu e ideea de cuplu: noi ne apărăm unul pe celalalt de singurătate.

- Ceea ce nu-i chiar atât de rău.

- Dacă ai fi mai sincer, ai fi mai lucid. Robert, aș vrea să pleci. Ți-am adunat lucrurile, ca să ți le duci acasă.

Robert o privi cu un aer descumpănit.

- Va să zică, gata, ai luat hotărârea să terminăm?

- Nu, cred că hotărârea asta am luat-o amândoi, doar că eu sunt prima care o rostește, atâta tot.

- Nu vrei să mai facem o a doua încercare?

- Ar fi a treia. E multă vreme de când ne mărginim, pur și simplu, să fim împreună, dar asta e un confort care mie nu mi-e de ajuns; astăzi, simt nevoia de a iubi.

- Pot să rămân aici în noaptea asta?

- Vezi tu, bărbatul vieții mele nu mi-ar fi pus niciodată întrebarea asta.

Lauren își luă geanta. Îl sărută pe Robert pe obraz și ieși din apartament fără să se uite în urmă.

Motorul bătrânei englezoaice porni cât ai clipi. Ușa garajului se ridică și mașina Triumph se avântă pe Green

Street, apoi coti după colț. Pe trotuar, un jack russell păsea mărunțel, îndreptându-se către părculeț; un bărbat și o doamnă în vârstă treceau prin spatele unui platan.

Când intră pe autostrada 1, care merge de-a lungul Pacificului, era aproape ora șaisprezece. În depărtare, faleza părea că se desprinde din cețuri, ca o dantelă de umbră festonată cu foc.

Când soarele scăpata, Lauren sosi într-un oraș aproape pustiu. Își lăsă mașina în parcare de la marginea plajei și se așeză, singură, pe dig. Nori groși ascundeau orizontul. Undeva, departe, cerul violet începea să devină negru.

La căderea serii, ea descinse la Carmel Valley Inn. Recepționera îi înmână cheile unui bungalou care domina golful Carmel. Lauren începuse să-și desfacă bagajele, când primele fulgere sfâșiară cerul.

Alergă afara, să-și pună Triumph-ul la adăpostul unei copertine și se întoarse pe un adevărat potop. Înfășurată în halatul gros, de bumbac, comandă ceva de mâncare și se așeză în fața televizorului. Canalul ABC transmitea filmul ei preferat, *An Affair to Remember*. Se lăsă legănată de sunetul picăturilor care loveau în geam. Când Cary Grant își lipi, în sfârșit, buzele de gura lui Deborah Kerr, ea își luă perna și o strânse la piept.

Ploaia se opri în zori. În parcul cel mare, apa se prelingea pe frunzele copacilor, iar Lauren tot nu-și găsea somnul. Se îmbrăcă, își puse un trenchi pe umeri și părăsi camera.

Mașina parcurgea ultimele minute ale acestei nopți lungi; farurile luminau benzile portocalii și albe, care alternau la fiecare cotitură a drumului săpat în piatra falezei, în depărtare, Lauren ghici marginea proprietății și o luă într-acolo, pe un drum de pământ bătătorit. După ce trecu de o curbă, se opri lângă un zid de sprijin și își ascunse mașina în spatele unui șir de chiparoși. Poarta verde, de fier forjat, se înălța în fața ei, legată cu sforcica unui panou ce indica datele unei agenții imobiliare din golful Monterrey. O împinse și se strecură printre cele doua batante.

Contemplă peisajul din jur. Straturi late, de pământ ocru, plantate cu pini-parasol sau argintii, arbori de sequoia, rodii și roșcovi, păreau să coboare până la ocean. Lauren urcă pe o scăriță de piatră, ce marginea drumul. La jumătatea pantei, ghici în dreapta ei rămășițele unei grădini de trandafiri. Parcul fusese lăsat în părăsire, dar mulțimea de miresme ce plutea în el, îi redeștepta la fiecare pas un vălmășag de amintiri. Copacii înalți se plecau sub suflarea adierilor ușoare, din zori.

În față, văzu casa cu obloanele închise. Înaintă până la peron, urcă treptele și se opri pe verandă. Oceanul părea că stă să sfarâme stâncile, valurile cărau un vălmășag de alge și cetină. Vântul îi flutura pletele; ea și le dădu pe spate.

Lauren ocoli casa, căutând un loc pe unde sa intre. Mâna ei atinse fațada; degetele i se opriră pe o bucățică de lemn, pusă ca piedica, în josul unui oblon. O scoase, iar tăblia de lemn se deschise scârțâind din balamale.

Își lipi fata de geam. Încercă să ridice fereastra cu ghilotina. Insistă, mișcând ușor rama, care consimți să alunece în tocul ei. Acum, nimic nu o mai împiedica să intre în casă.

Închise oblonul și fereastra, în urma ei. Apoi, traversă birouașul, aruncă o privire furișă către pat și ieși.

O luă agale pe culoar; în spatele pereților, fiecare încăpere ascundea o taină. Lauren se întrebă dacă aceasta senzație de intimitate se datora unei povești auzite într-o cameră de spital, sau provenea mult mai de departe.

Intră în bucătărie. Inima îi bătea mai tare. Se uită în jur, cu ochii umezi. Pe masă, o veche cafetieră italienească îi părea familiară. Șovăi, lua obiectul și îl mângâie, apoi îl puse la loc.

Ușa următoare dădea în salon. Un pian cu coadă dormea în bezna încăperii. Se apropie, cu pasul sfielnic. Se așeză pe taburet. Degetele puse pe claviatură deșteptară primele note, atât de delicate, ale „Clarului de lună” din *Werther*. Îngenunche pe covor și își lăsă mâna să alunece peste firele de lână.

Vizită din nou fiecare loc, urcând la etaj, alergând dintr-o cameră în alta. Și, încetul cu încetul, amintirile despre casă se

transformau în clipe prezente.

Ceva mai târziu, coborî scara și se întoarse în birou. Privi patul, se apropie, pas cu pas, de dulap și întinse mâna. Nici nu-l atinse bine, și mânerul începu să se miște. Sub ochii ei, străluceau cele două broaște ale unei valijoare negre.

Lauren se așeză turcește, deschise cele două încuietori, și capacul se ridică.

Valiza era doldora de obiecte de toate mărimile; erau în ea scrisori, câteva fotografii, un avion din miez de pâine frământat cu sare, un șirag de scoici, o lingură de argint, niște botoșei de bebeluș și o pereche de ochelari de soare pentru copii. Pe un plic în hârtie Rives, era scris numele ei. Îl luă în mâna, îi mirosi hârtia, îl desfăcu și începu să citească.

O dată cu vorbele din scrisoarea ținută în mâna care îi tremura, descoperea, în sfârșit, fragmente de amintiri, care alcătuiau din nou povestea...

Se apropie de pat și își puse capul pe pernă, pentru a citi iar și iar ultima pagină, care spunea:

... Așa se încheie povestea: cu zâmbetul tău și cu durata unei absențe. Încă îți mai aud degetele pe pianul copilăriei mele. Te-am căutat pretutindeni, chiar și în alte spații. Te-am găsit: oriunde aș fi, adorm sub privirile tale. Carnea ta era carnea mea. Din cele două jumătăți ale noastre, au izvorât făgăduieli; împreună, alcătuiam ziua noastră de mâine. De acum, știu că visele cele mai nebunești se scriu cu cerneala inimii. Eu am trăit acolo unde amintirile se făuresc în doi, la adăpost de priviri străine, în taina unei încrederi unice, peste care continui să domnești tu.

Mi-ai dat ceea ce nici nu bănuiam, un timp în care fiecare secundă de-a ta va conta în viața mea mult mai mult decât orice altă secundă. Eu eram dintr-un cătun, tu ai inventat o lume. Oare îți vei aminti vreodată? Te-am iubit cum nici nu-mi imaginam că ar fi cu putință. Ai intrat în viața mea așa cum se intră în anotimpul verii.

Nu sunt stăpânit nici de furie, nici de păreri de rău. Clipele pe care mi le-ai dăruit poartă un nume: vrajă. Și încă îl mai poartă: ele sunt făcute din eternitatea ta. Chiar dacă îmi

lipsești, nu voi mai fi niciodată singur, pentru că, undeva, există tu.

Arthur

Lauren închise ochii, strânse hârtia la piept. Mult, mult mai târziu, somnul - care nu îi binecuvântase noaptea - veni, în sfârșit.

*

Era miezul zilei; lumina aurie se strecura printre jaluzele. Pneurile unei mașini scrâșniră pe pietriș, chiar în fața verandei. Lauren tresări și își caută imediat un loc în care să se ascundă.

*

- Mă duc după cheie și mă întorc să-ți deschid, spuse Arthur, coborând din Saab.

- Nu vrei să mă duc eu? îi propuse Paul.

- Tu nu știi cum să deschizi oblonul, are un șpil.

Paul ieși din mașină, deschise portbagajul și luă trusa de scule.

- Ce faci? întrebă Arthur, îndepărtându-se.

- Mă duc să dau jos panoul ăla, cu „de vânzare”: strică toată priveliștea.

- O clipă, și îți deschid, repetă Arthur, ducându-se spre oblonul închis.

- Nu-i nici o grabă, moșule! îi răspuse Paul, cu o cheie franceză în mână.

*

Arthur închise la loc fereastra și se duse după cheia cea mare, din valiza neagră. Deschise ușa dulapului și tresări. Un pui de bufniță alb, ținut de un braț întins, se uita țintă la el, din întuneric, cu privirea protejată de niște ochelari de copil, pe care Arthur îi recunoscuse de îndată.

- Cred că s-a vindecat, n-o să-i mai fie niciodată frică de lumina zilei, spuse o voce timidă, ascunsă în întuneric.

- Te cred! Ochelarii ăștia i-am purtat chiar eu. Prin ei, vezi niște minunății în culori.

- Așa se pare! răspunse Lauren.

- Nu vreau să fiu în nici un caz indiscret, dar ce faceți voi doi acolo?

Ea înaintă cu un pas și ieși din umbră.

- Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles, e imposibil de admis, dar, dacă vrei, cu adevărat, să asculți povestea noastră, dacă vrei, cu adevărat, să ai încredere în mine, atunci, poate că mă vei înțelege, în cele din urmă, și asta e un lucru foarte important, pentru că - acum știu - tu ești singura persoană din lume, cu care pot împărtăși acest secret.

Și Arthur intră, în sfârșit, în dulap...

Epilog

Paul și Onega s-au mutat, de Crăciun, într-un apartament de pe cheiul La Marina.

Doamna Kline a câștigat concursul de bridge, faza pe oraș, iar în vara următoare pe cel al statului California. A început să joace poker și, la ora când scriu aceste rânduri, își dispută semi-finala campionatelor naționale, de la Las Vegas.

Profesorul Fernstein a murit la Paris, într-o cameră de hotel. Norma l-a însoțit pe ultimul său drum, în Normandia, unde odihnește nu departe de unchiul căzut la datorie, pe pământul Franței, într-o zi de iunie a anului 1944.

George Pilguez și Nathalia s-au căsătorit într-o capelă micuță din Veneția. Apoi, au luat cina la Da Ivo, o încântătoare trattoria, fără să știe că stăteau în fața doctorului Lorenzo Granelli. Ei își continuă lunga călătorie prin Europa. Se pare că, la comisariatul de politie din districtul 7, ar fi sosit recent o vedere trimisă din Istanbul.

Miss Morrison a reușit imposibilul și l-a logodit pe Pablo cu o femelă jack russell, care - după nașterea cățelușilor lor -

s-a dovedit a fi fox terrier. Pablo îi crește pe doi dintre cei șase urmași ai săi.

Betty este tot asistentă șefă la Serviciul de Urgențe din San Francisco Memorial Hospital.

Cât despre Arthur și Lauren, au cerut să nu fie deranjați.
O bucată de vreme...

Mulțumiri lui:

Nathalie André, Claire Barsacq, Kamel Berkane, Patrice Binet-Descamps/Le Prince Maurice, Antoine Caro, Dr Delalande, Dr Lefevre, Dr Hervé Raffin, Dr Tarragano, Dr Philippe Bouron, Marie Drucker, Guillaume Gallienne, Sylvie Gendron, Emmanuelle Hardouin, Mark Kessler, Katrin Hodapp, Asha Last, Kerry Glencorse, Claudine Guérin, Nadia Jaray, Raymond și Danièle Levy, Lorraine Levy, Florence de Montlivaut, Pauline Normand, Marie-Eve Provost, Roseline, Manon Sbaïz, M. Zambon.

Nicole Lattes, Leonello Brandolini, Serge Bovet, Anne-Marie Lenfant, Lydie Leroy, Aude de Margerie, Elisabeth Villeneuve, Joël Renaudat, Arié Sberro, tuturor echipelor din Editura Robert Laffont,

lui Philippe Guez
precum și
Susannei Lea și lui Antoine Audouard.

De același autor la Editura TREI

Și dacă e adevărat...

(Et și c'était vrai...)

ISBN: 973-8291-67-4

Publicata de: Editions Robert Laffont, Paris, 2000

Limba originala: franceză

Traducere: Vasile Zincenco

Anul apariției: 2003

„Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles, e imposibil de admis, dar dacă ai vrea să-mi ascuți povestea... „

Ce să crezi despre o femeie care-ți alege dulapul din baie ca să-și petreacă zilele în el? Care se miră că o poți vedea? Care apare și dispare brusc și pretinde că este în comă profundă la celălalt capăt al orașului? Pe ea trebuie să o duci la psihiatru, sau pe tine? Sau, dimpotrivă, trebuie să te lași în voia acestei aventuri extravagante?

Și dacă este adevărat?...

Dacă e adevărat că Arthur este singura persoană care poate împărți secretul lui Lauren, o poate contempla pe aceea pe care nu o vede nimeni, poate vorbi cu aceea pe care n-o aude nimeni?...

O poveste tandră, o aventură plină de umor și neprevăzut.

*

Marc Levy, fiul unui editor de lucrări de artă, se afla în fruntea unui cabinet de arhitectură când a scris acest prim roman ce a suscitat un interes mondial chiar înainte de apariția sa în Franța, în 2000. Și dacă e adevărat?... a fost tradus în peste douăzeci de tari, iar celebrul producător și realizator american Steven Spielberg a cumpărat cu 2 000 000 de dolari dreptul de a-l ecraniza. De atunci, Marc Levy a mai publicat două best-seller-uri: Unde ești? (2001) și Șapte zile pentru o veșnicie (2002). Cele trei romane s-au vândut până acum în mai mult de 3 000 000 de exemplare.

În altă viață

(La prochaine fois)
ISBN: 973-707-061-5
Publicata de: Robert Laffont, Paris, 2004
Limba originala: franceză
Traducere: Aliza Ardeleanu
Anul apariției: 2005

Încercând să dezvăluie destinul misterios al unei picturi, Jonathan se va întâlni cu Clara. Și unul și celalalt simt că s-au mai văzut cândva. Dar când? Și unde? La Londra, în urmă cu un secol... Versiune modernă a lui „Romeo și Julieta”, romanul de față creează o poveste plină de suspans, pornind de la o sugestie metempsychotică.

*

Marc Levy s-a născut în 1961, la Paris și a avut parte de un parcurs profesional fascinant: la 18 ani devine voluntar la Crucea Roșie, la 22 de ani înființează firma Logitec, la 23 de ani pleacă în America și pune pe picioare societatea Rainbow Image, la 29 de ani pierde tot și o ia de la capăt, creând una dintre cele mai mari firme de arhitectură din Franța. Cariera sa de scriitor demarează într-un mod absolut surprinzător în anul 2000, când publica romanul *Și dacă e adevărat...* (Editura Trei, 2004), care s-a vândut în întreaga lume în peste 10 milioane de exemplare și a fost ecranizat de Steven Spielberg (2005). Astfel, Marc Levy devine numărul unu pe lista vânzărilor de carte în Franța, publicând apoi și romanele *Unde ești* (2001) și *Șapte zile pentru o eternitate* (2002). În curând, Editura Trei va publica și ultimul său best-seller: *Te voi revedea*.

